

EUREKA! EVRIKA!

In collaborazione
con l' Ufficio del
Parlamento
Europeo di Milano

La rivista dei giovani europei
Revista tinerilor europeni

2021
N°5

**"Scuola
Europea" di
Varese - Italia**

**Liceul "Mihai
Eminescu"
din Căușeni -
Rep. Moldova**

**Liceul
"Prometeu-
Protalent" din
Chișinău -
Rep. Moldova**

**Liceul "Dante
Alighieri" din
Chișinău -
Rep. Moldova**

**Liceul "Mihai
Eminescu"
din Călărași -
Romania**

La tua scuola vuole partecipare al progetto e far parte della redazione di Eureka? Hai dai 12 ai 18 anni e vuoi collaborare alla rivista scrivendo un articolo?

Școala ta dorește să participe la redactarea revistei Evrika? Ai vârsta cuprinsă între 12 și 18 ani și dorești să colaborezi la crearea revistei prin scrierea unui articol?

Does your school want to participate in the project and take part in the elaboration of the magazine? Are you between 12 and 18 years old and would you like to collaborate by writing an article?

Redazione/Redactori/Editing

Angela Lungu (Liceul "Prometeu-Protalent", Chișinău - Tatiana Midoni (Liceul "Mihai Eminescu", Căușeni)
- Svetlana Platon (Liceul "Dante Alighieri", Chișinău) - Eugenia Ionița (Liceul "Mihai Eminescu", Călărași) -
Olga Irimciuc (Scuola Europea, Varese)

Collaboratori/Colaboratori/Collaborators

Violeta Botnari, Ștefan Magdalena-Cornelia, Mincu Daniela Adina, Tudone Mirela, Diaconu Corina, Dinescu
Andreea, Caraman Tatiana, Țaran Marina, Macovei Ludmila, Danilov Dina, Croitoru Nelea, Ciorici Olga.

Correzione testo (inglese)/Corector (engleza)/English proofreading

Brigitte Landesmann

Grafica/Grafică/Graphics

Denise Pascarella (Studentessa Università Insubria, Varese)

Sara Morrone (Studentessa Università Insubria, Varese)

Copertina/Coperta/Cover

Cișlaru Gabriela (Studentessa al Liceo "Mihai Eminescu", Căușeni)

eureka@italiamoldova.org

Associazione Italia-Moldova OdV

SOMMARIO CUPRINS SUMMARY

- 02 EDITORIALE
EDITORIAL
EDITORIAL
- 05 IO ABITO QUI
EU LOCUIESC AICI
I LIVE HERE
- 14 LA PAGINA DEI RAGAZZI
PAGINA ADOLESCENȚILOR
THE YOUTH PAGE
- 20 NOI SIAMO EUROPEI !
NOI SUNTEM EUROPENI !
WE ARE EUROPEANS !
- 29 INTERVISTA A ...
INTERVIU CU...
INTERVIEW WITH...
- 41 LA MIA SCUOLA
ȘCOALA MEA
MY SCHOOL
- 47 LA MIA VACANZA IDEALE
VACAȚA MEA IDEALĂ
MY BEST HOLIDAY
- 53 MUSICA, FILM, LIBRI, SPETTACOLI
MUZICĂ, FILME, CĂRȚI, SPECTACOLE
MUSIC, MOVIES, BOOKS, SHOWS
- 62 TRADIZIONI EUROPEE
TRADIȚIILE EUROPENE
EUROPEAN TRADITIONS
- 65 HOBBY, TEMPO LIBERO
HOBBY, TIMP LIBER
HOBBIES, LEISURE
- 68 IL MIO AMICO A 4 ZAMPE...E NON SOLO
PRIETENUL MEU, ANIMAL DE COMPANIE
MY PET FRIEND...AND NOT ONLY
- 74 ANDRA' TUTTO BENE
TOTUL VA FI BINE
EVERYTHING WILL BE OK
- 77 BENZI COLORATE
- 78 ULTIMA PAGINA
ULTIMA PAGINĂ
THE LAST PAGE

Editoriale

CINQUE

Se volessimo abbinare un numero ad ogni rivista di Eureka, il cinque sarebbe quello più appropriato per questo numero.

- Cinque è il numero delle riviste uscite dall'inizio di questo straordinario progetto!
- Cinque sono i mesi di lavoro editoriale di quest'anno scolastico!
- Cinque sono le scuole che partecipano alla redazione di Eureka!
- Cinque sono le stelle di merito per i contenuti di questo numero...!

La rivista che vi presentiamo accoglie, infatti, articoli particolarmente interessanti, tratta argomenti di sicuro interesse e racconta esperienze di vita di persone straordinarie, vere eccellenze nel campo della cultura e della nostra società.

I nostri bravi studenti ed i loro insegnanti, hanno superato loro stessi per realizzare il nuovo numero di Eureka, ricco di spunti e di articoli ben scritti, con passione ed impegno. Sembra che questo periodo di restrizioni personali imposte dalla drammatica pandemia abbia comunque portato dei benefici ai nostri giovani. La permanenza forzata tra le mura domestiche ha benevolmente influito sul loro desiderio di accrescere le proprie conoscenze migliorando il proprio sapere, invogliandoli alla lettura di un buon libro o ascoltando musica di qualità.

La nostra rivista ha pertanto goduto di questi positivi influssi artistici infondendo alle rubriche una particolare attenzione verso i temi dell'arte e della cultura. Non possiamo che essere fieri, infatti, di presentarvi un'intervista con il **Maestro Eugen Doga**, eccelso musicista e compositore, massimo rappresentante contemporaneo dell'arte musicale nella Repubblica Moldova. L'UNESCO ha riconosciuto il suo melodioso e melanconico valzer: "La mia tenera e docile bestia" uno dei migliori capolavori musicali mondiali del secolo scorso!

E' interessante anche il dialogo avuto con la **Dott.ssa Eugenia Bejan**, direttrice della Biblioteca Nazionale per Ragazzi "I. Creanga" di Chişinău, una vera e propria confessione d'amore per i libri che ci permetterà anche di scoprire gusti e preferenze di lettura degli adolescenti della Repubblica Moldova.

Eureka è nata per promuovere tra i giovani i valori fondanti dell'Unione Europea e chi meglio del **Direttore dell'Ufficio del Parlamento Europeo di Milano** avremmo potuto accogliere tra le nostre pagine per illustrarci progetti, proposte e curiosità sull'Europa? Abbiamo l'onore di pubblicare un'intervista con il **Dott. Maurizio Molinari** che ringraziamo vivamente per la collaborazione e la disponibilità dimostrataci.

Eureka ha anche aumentato il numero delle sue rubriche, accogliendo due nuovi temi cari al mondo dell'adolescenza: la piacevole convivenza con un animale domestico e la travolgente passione per un hobby.

E tanto altro!

Gian Luca del Marco
Presidente Associazione Italia-Moldova

Editorial

CINCI!

Dacă am dori să asociem o cifră fiecărei reviste Eureka, cinci ar fi cel mai potrivit pentru acest număr.

- Cinci reprezintă numărul de reviste lansate de la începutul acestui proiect extraordinar!
- Cinci sunt lunile de muncă editorială, din acest an școlar!
- Există cinci școli care participă la elaborarea revistei Eureka!
- Cinci sunt stelele care conferă valoare de excelență a conținutului acestui număr ...!

De fapt, revista pe care o prezentăm conține articole deosebit de interesante, tratează subiecte de mare interes și relatează experiențele de viață ale unor oameni extraordinari, adevărate personalități din domeniile culturii și al societății noastre.

Elevii noștri perseverenți și profesorii lor s-au întrecut pentru a crea noul număr al revistei Eureka, plină de idei și articole bine scrise, cu pasiune și angajament.

Se pare că această perioadă de restricții personale, impuse de pandemia dramatică, a adus și unele beneficii importante pentru tinerii noștri. Șederea forțată acasă le-a influențat, cu bunăvoință, dorința de a-și spori cunoștințele, îmbunătățindu-le abilitățile, încurajându-i să citească o carte bună sau să asculte muzică de calitate.

Prin urmare, revista noastră s-a bucurat de aceste influențe artistice pozitive, prin acordarea unei atenții deosebite rubricilor pentru temele de artă și cultură. De fapt, ne putem mândri prezentându-vă un interviu cu **Maestrul Eugen Doga**, un excelent muzician și compozitor, cel mai mare reprezentant contemporan al artei muzicale din Republica Moldova. UNESCO a recunoscut valsul melodos și melancolic: „Dulcea și tandra mea fiară” drept una dintre cele mai bune capodopere muzicale mondiale din secolul trecut!

Dialogul cu dna. **Eugenia Bejan**, directorul Bibliotecii Naționale pentru Copii „I. Creangă” din Chișinău, este o adevărată mărturisire de dragoste pentru cărți, care ne va permite să descoperim gusturile și preferințele de lectură ale adolescenților din Republica Moldova.

Eureka a fost creată pentru a promova valorile fondatoare ale Uniunii Europene în rândul tinerilor și cine ar fi putut să fie invitatul cel mai potrivit, în acest sens, pentru a ilustra proiecte, propuneri și curiozități despre Uniunea Europeană decât **directorul Biroului Parlamentului European din Milano**? Avem onoarea de a publica un interviu cu dl. **Maurizio Molinari**, căruia îi mulțumim călduros pentru colaborarea și disponibilitatea.

Eureka și-a mărit numărul coloanelor editoriale, primind două noi teme dragi lumii adolescenței: conviețuirea plăcută cu un animal de companie și universul fascinant al hobby-urilor.

Și multe altele!

Gian Luca del Marco
Președinte al Associazione Italia-Moldova

Editorial

FIVE!

If we would like to assign a number to each Eureka magazine, five would be the most appropriate number for this issue.

- Five magazines have been published since the start of this extraordinary project!
- Five months took the editorial work in this school year!
- Five schools have participated in Eureka's editorial board!
- Five stars of merit for the contents of this issue!

Actually, the magazine that we are presenting to you contains particularly interesting articles. It deals with topics of great interest and reports on life experiences of extraordinary people, who are really outstanding in the field of culture and in our society.

Our able students and their teachers have outdone themselves for producing the recent edition of Eureka, which is full of ideas and well-written articles that have been composed with passion and engagement.

This period of personal restrictions caused by the dramatic pandemic apparently has also benefited our youth. The forced stay at home has favourably influenced their desire to increase their knowledge thus improving their intellectual resources, and encouraged them to read a good book or listen to quality music.

Our magazine draw on these positive artistic influences and paid special attention to art and culture in the articles. We are more than proud to present an interview with **Maestro Eugen Doga**, an excellent musician and composer and the greatest contemporary representative of musical art in the Republic of Moldova. UNESCO has recognized his melodious and melancholic waltz: "La mia tenera e docile bestia" as one of the world's best musical masterpieces in the last century!

Interesting is also the conversation with **Dr. Eugenia Bejan**, the director of the National Library for Children "I. Creanga" in Chişinău. A veritable declaration of love for books, which also allows us to discover the taste and the reading preferences of young people in the Republic of Moldova.

Eureka was created to promote the core values of the European Union among young people, and we could not have found a more competent person for illustrating European projects, proposals and curiosities about Europe than the **Director of the European Parliament's office in Milan**. We have the honor of publishing an interview with **Dr. Maurizio Molinari** whom we sincerely thank for his collaboration and availability.

Eureka has also increased the number of its articles and introduced two new topics that are dear to the world of adolescents: the pleasant living together with a pet and the big passion for a hobby.

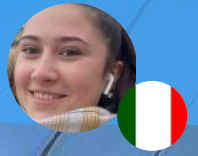
And much more!

Gian Luca del Marco
President of Associazione Italia-Moldova

IO ABITO QUI

Cătălina Pșeneac., classe XI,
Liceo "Dante Alighieri", Chișinău

Ogni essere umano ha il proprio luogo del cuore dove si sente libero di esprimersi e dove potrebbe fare qualsiasi cosa.

Per noi, questo posto è Chișinău, la capitale della Repubblica Moldova, il posto più meraviglioso di tutta l'Europa, ma purtroppo sottovalutato. La città di Chișinău è un pezzo di paradiso, ricco di posti affascinanti e pittoreschi come musei, teatri, parchi, che allietano gli abitanti ed i turisti della capitale.

La moltitudine di diverse etnie e religioni non ostacola la convivenza, l'armonia e la comunicazione tra i cittadini.

Tanti artisti, poeti, scrittori e musicisti, provenienti da svariate parti del mondo, come Alessandro Pushkin, Lev Tolstoj, Vladimir Korolenko ed altri, hanno citato e lodato nelle loro opere la città di Chișinău.

Se qualcuno ci chiedesse cosa rappresenti Chișinău per noi, fiduciosi dichiareremmo che essa simboleggia una grande finestra aperta su un futuro luminoso.

Probabilmente qualcuno non saprà apprezzare il nostro piccolo paradiso in quanto Chișinău si differenzia dalle altre grandi città d'Europa e non riuscirà ad assaporare la vera bellezza che noi, come nativi, percepiamo.

Tuttavia, l'incanto della nostra città è solo un dettaglio se paragonato alla molteplicità di qualità positive che appartengono alla sua popolazione, una comunità che è sempre pronta a darti una mano d'aiuto, che ti accoglie a braccia aperte, con un sorriso ed una tavola imbandita di cibo e allegria.

Noi non sappiamo dove il futuro ci porterà, ma una cosa è certa, Chișinău rimarrà sempre con noi, nei nostri cuori, dove ritorneremo sempre con piacere sapendo che saremo accolti calorosamente.

EU LOCUIESC AICI

Fiecare persoană își are locul său de suflet, unde tu te poți simți complet liber să te exprimi și pentru care ești capabil să faci orice.

Pentru noi acest loc este Chișinău, capitala Republicii Moldova, cea mai minunată dar totodată și cea mai subestimată țară din Europa.

Chișinăul e un colțișor de rai, plin de spații pitorești și fermecătoare: muzee, teatre, parcuri, care încântă cetățenii și alți vizitatori ai capitalei.

Multitudinea de etnii și religii nu împiedică conviețuirea și relațiile armonioase între cetățeni.

Mulți artiști, poeți, scriitori și muzicieni din diferite colțuri ale lumii ca de exemplu A. S.Puskin, L.Tolstoi, V.Korolenko laudau în creațiile lor orașul Chișinău.

Dacă cineva ne-ar întreba ce reprezintă Chișinăul pentru noi, am declara cu încredere că acesta este o fereastră larg deschisă spre un viitor promițător. Poate altor persoane nu le-ar plăcea colțișorul nostru de rai, întrucât nu este înțeles de mare și faimos ca și alte orașe ale Europei, dar ei nu văd adevărata frumusețe pe care noi, ca cetățeni nativi, o observăm zi de zi.

Totuși, magia orașului este doar un detaliu care reprezintă un amalgam de calități ale persoanelor care locuiesc aici, oameni care sunt mereu binevoitori să îți dea o mână de ajutor, sunt cei care mereu te primesc cu zâmbetul pe față, cu brațele deschise și cu masa plină de bucate.

Noi nu știm unde ne va duce viața, însă un lucru este sigur: Chișinău va rămâne întotdeauna în inimile noastre și ne vom întoarce aici cu cea mai mare plăcere știind că vom fi primiți cu bunăvoință.

Olga Popovici, class XI,
"Dante Alighieri" High School, Chişinău

I LIVE HERE

Every human being has its own soul place where you feel completely free to express yourself and for which you are capable to do anything.

For us, this place is Chisinau, the capital of Republic of Moldova and the most wonderful but underrated country in Europe.

Chisinau is a piece of heaven full of picturesque and charming places: museums, theaters, parks, which delight the citizens and the visitors of the capital.

The multitude of different ethnicities and religions does not hinder the coexistence and harmonious relations between the citizens.

Many artists, poets, writers and musicians from different parts of the world like Pushkin, Tolstoy, Korolenko and others laud in their creations the city of Chisinau.

If someone would ask what Chisinau represents for us, we would confidently declare that it is a large open window to a bright future. Maybe other people wouldn't like our little piece of heaven because it's not like other big and well-known European cities, but they don't see the real beauty that we natives can see.

However, the beauty of the city is just a detail that contributes a lot to the mixture of qualities of the people who live here, people who are always ready to give a helping hand, who always greet you with a smile on their face, open arms and a table full of food.

We do not know where our life will take us, but one thing is certain, Chisinau will always remain in our hearts and we will return here with pleasure, knowing that we'll be welcomed warmly.

IL LUOGO IDEALE DOVE VIVERE...

Ognuno di noi sogna un luogo ideale, un luogo dove vivere con spensieratezza e dove poter trascorrere il resto della propria vita accanto alla famiglia ed ai propri cari. Naturalmente ci sono posti fantastici ed attraenti sulla terra ma ognuno di noi ha gusti diversi ed ogni città ha un suo fascino che può attrarti, dopo averla visitata ed ammirata. Il luogo ideale è quello, che ti avvince con la curiosità di scoprire sempre qualcosa di nuovo, anche se hai già conosciuto le sue attrazioni turistiche migliaia di volte. Luoghi dove le mattine iniziano con un caffè e con la vista su incredibili paesaggi naturali, in modo che la gioia della natura pervada ogni cellula dell'uomo. Parlando del luogo ideale dove vorrei vivere, potrei selezionare molti posti idealmente belli dove trascorrerei tutta la mia vita, ma se ne dovessi scegliere uno che mi rappresentasse, che mi rapisca gli occhi e che attiri la mia attenzione, allora questo posto è la Costiera Amalfitana in Italia. Un paesaggio di rara bellezza, con agrumeti, città e case colorate, baie sensazionali e panorami mozzafiato.

Sono una persona che non ama molto il freddo ma che preferisce il sole ed è pazza per il mare. Il clima in questa regione non scende mai sotto i 10 gradi, e questo è un gran vantaggio, in più la stagione balneare comincia all'inizio di maggio, quindi ti dà il tempo di goderti ogni goccia d'acqua e di sabbia sulla spiaggia.

Adoro quando il paesaggio è punteggiato da colori vivaci e mantiene il fascino dei tempi passati coniugati al presente e dove il trasporto urbano è ridotto al minimo. Ogni luogo storico sottolinea l'importanza e il valore mistico di ogni città o villaggio.

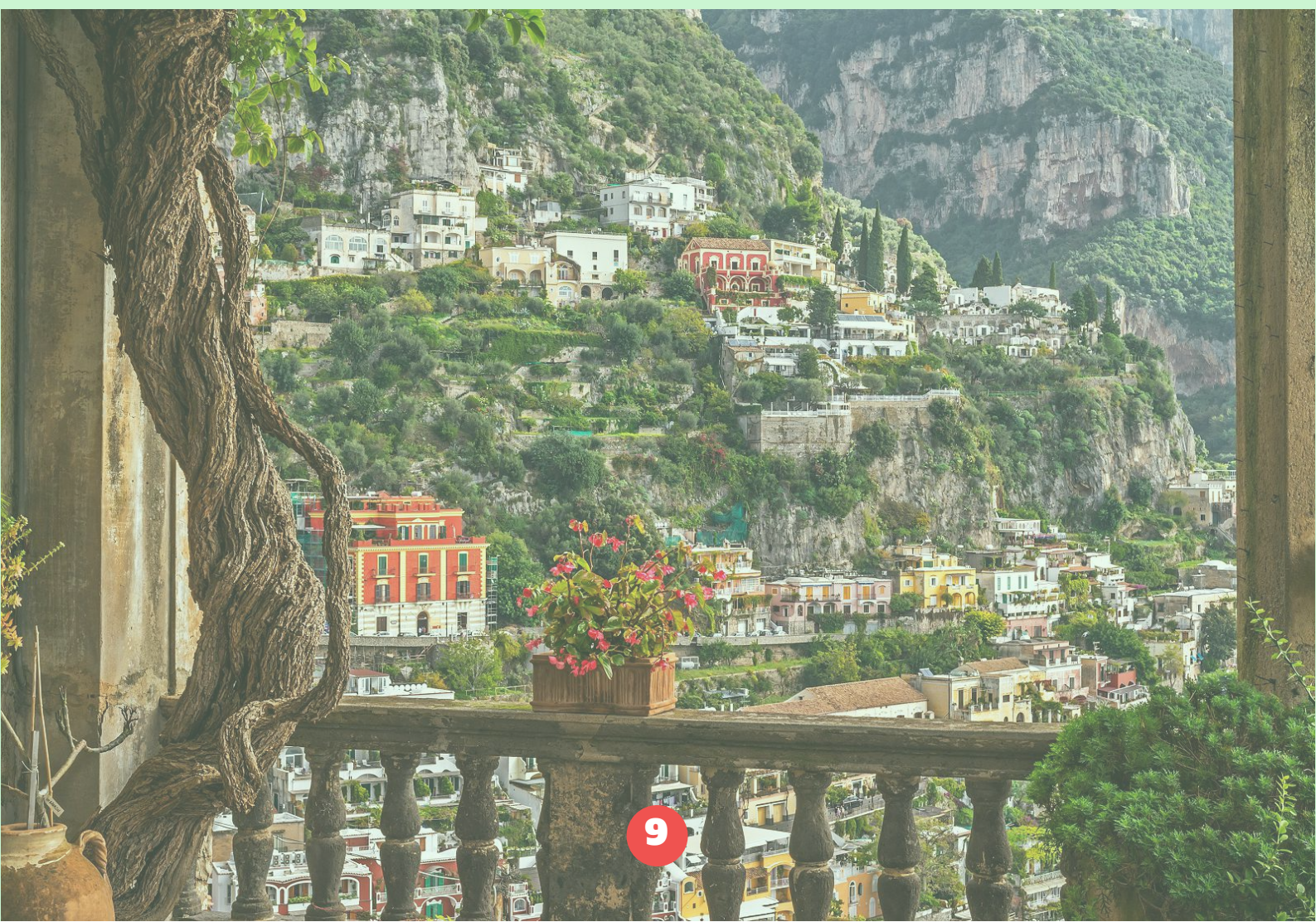
E se dovessi scegliere tra tutti i paesi e le città di questo territorio, sceglierei Positano. Stravagante, snob, modaiola, Positano è considerata la "perla" della Divina Costiera, con le case dai colori pastello raggruppate in grappoli che si innalzano in una rigogliosa vegetazione con forme e colori, che precipitano verso il mare creando con le sue stradine strette, uno spettacolo strepitoso.

Una volta scesi nella zona del porto, Positano sembra ancora più bella, con boutique e ristoranti incantevoli che si affacciano sul Mar Mediterraneo. Tante sono le spiagge dove si va non solo per fare il bagno, ma anche per godere di scorci di panorama sulla città. Uno dei monumenti artistici più importanti è la chiesa romanica di Santa Maria che custodisce l'icona della Madonna Nera, considerata miracolosa. Il quartiere più caratteristico della città è Montepertuso, che si trova intorno alla Fontana Vecchia. Da questa fonte gli abitanti prendono acqua fresca e potabile. Vicino alla Fontana si trovano anche i ruderi della Torre di Jammarino, nonché il famoso Monte Gamber. Secondo la leggenda, su questo corno si incontrarono la Madonna ed il Diavolo.

Questa città ospita anche numerosi locali, club da ballo e terrazze, dove i giovani trascorrono liettamente il loro tempo libero.

Sì, posso dire con orgoglio e certezza che questa è la città della mia anima, perché so che qui mi adatterei perfettamente ed avrei un futuro meraviglioso pieno di ricordi e di avventure.

LOCUL IDEAL UNDE AȘ LOCUI...

Fiecare dintre noi visează la un loc ideal, un loc unde ar trăi în plină voie și și-ar petrece tot restul vieții alături de familie și cei dragi. Desigur, că pe pământ sunt locuri uimitoare și frumoase însă fiecare are gusturi diferite și fiecare oraș are un farmec ce te atrage, așteptând să-l admire fiecare vizitator.

Locul ideal este acela, care te învâluie cu curiozitatea de a descoperi ceva nou, chiar dacă ai văzut atracțiile turistice de mii de ori. Locuri unde diminețele se încep cu o cafea și cu priveliști uimitoare, astfel bucuria naturii cuprinzând fiecare particică a omului.

Vorbind de locul ideal unde mi-aș dori să trăiesc, aș putea să selectez o mulțime de locuri ideale de frumoase, unde mi-aș petrece toată viața, dar în cazul când ar trebui să aleg unul care mă reprezintă, care îmi fură ochii și îmi atrage atenția, atunci aceasta este Coasta Amalfi din Italia. Un peisaj de o frumusețe rară, cu livezi de citrice, orașe și case colorate, golfuri de senzație și vederi uimitoare.

Sunt o persoană căreia nu-i place frigul, dar adoră soarele și este înnebunită după mare. Clima, în această regiune, nu ajunge mai jos de 10 grade, ceea ce este un factor pozitiv, iar sezonul de plajă se începe devreme, în mai, astfel se oferă timp să te bucuri de fiecare picătură de apă și firisor de nisip de pe litoral.

Iubesc când totul este viu colorat și deține farmecul timpului din trecut contopit cu cel contemporan, iar transportul este redus la minim. Iar fiecare loc istoric accentuează și o valoare mistică pe care o are fiecare oraș sau sat.

Și dacă ar fi să aleg dintre toate satele și orașele de acolo, aș alege Positano. Extravagant, snob, la modă, Positano e considerat „perla” Divinei Coaste, cu case în culori pastel, grupate ciorchine care răsar într-o vegetație luxuriantă de forme și culori, care se răsfiră în cascadă către mare, fiind spectaculos privit de sus, cu străduțe înguste.

Odată ce ai coborât în zona portului, este parcă și mai frumos, cu fermecătoarele buticuri și restaurante cu vedere la Marea Mediterană. Multe sunt plajele unde se merge nu numai ca să faci o baie, ci și ca să vezi și sa te faci văzut. Atracția principală a orașului este biserica romană din Santa Maria. Conține icoana Madonei Negre, recunoscută ca miraculoasă. Cel mai pitoresc cartier al orașului este Montepertuso, care se află în jurul fântânii Vecchia. Din această fântână, localnicii adună apă curată, potabilă. În apropierea fântânii se află ruinele turnului din Torre di Jamarino, la fel ca celebrul Mount Gamber. Conform legendei, Madona și diavolul s-au întâlnit pe acest corn. Acest oraș găzduiește și multe cluburi de dans, terase, care mai înveselește timpul liber al tinerilor.

Da, pot spune cu mândrie și certitudine că acesta este orașul sufletului meu, căci știu că mă voi încadra de minune aici și voi avea un viitor minunat, plin de amintiri și aventuri.

THE IDEAL PLACE TO LIVE...

Each of us dreams of an ideal place, a place where he would live freely and spend the rest of his life with his family and loved ones. Of course, there are amazing and beautiful places on earth, but each one of us has a different taste and each city has its charm that attracts you, after having visited and admired it.

The ideal place is the one that fills you with curiosity to discover something new, even if you have seen the tourist attractions thousands of times. Places where the morning starts with a coffee and the views of amazing naturalistic images, the enjoyment of nature permeating every part of the body.

And returning to the above statement, "the ideal place where I would like to live." In fact, I could choose a lot of ideally beautiful places where I could spend my whole life. If I had to select one that represents me, that overwhelms my eyes and attracts my attention, this would be the Amalfi Coast in Italy. The Amalfi Coast is of rare beauty, with citrus orchards, colorful towns and houses, sensational bays and stunning views.

I am a person who doesn't love the cold, but loves the sun and is crazy about the sea. The climate in this region doesn't reach below 10 degrees, which is a positive factor, and the beach season starts early in May, so giving time to enjoy every drop of water and the sand on the coast.

I love when everything is vividly colored and has the charm of the past combined with the present, and transportation is kept to a minimum. And each historical place emphasizes the importance and mystical value of each town/village.

And if I had to choose from all the villages and towns there, I would choose Positano. Extravagant, snobby, fashionable, Positano is considered the "pearl" of the Divine Coast, with houses in pastel colors, grouped in clusters that rise in lush vegetation of shapes and colors, which cascade to the sea, being spectacularly viewed from above, with narrow streets.

Once you descend into the harbor area, it appears even more beautiful, with charming boutiques and restaurants overlooking the Mediterranean Sea.

There are many beaches where you go not only to take a bath, but also to see the main attraction of the city. It is the Romanesque church of Santa Maria, which contains the icon of the Black Madonna, recognized as being miraculous. The most picturesque district of the city is Montepertuso, which is located around the Vecchia fountain, from which the locals collect clean water. Near the fountain are the ruins of Torre di Jamarino, as well as the famous Mount Gamber. According to the legend, Madonna and the devil met on this horn. This city also hosts many dancing clubs, terraces, which cheer up the free time of young people.

Yes, I can say with pride and certainty that this is the city of my soul. I know that I will fit in perfectly here and I will have a wonderful future full of memories and adventures.

La pagina dei RAGAZZI

Vad Ilieș, classe IX,
Liceo "Mihai Eminescu", Căușeni

Ciao a tutti. Sono un ragazzo della Moldova, un Paese molto piccolo, situato tra Romania ed Ucraina e sì, sono un adolescente.

Quando ho avuto l'opportunità di scrivere su questa rivista, mi sono rallegrato ma poi mi è venuto un senso di paura, che non riuscivo a spiegarmi. Mi resi conto di avere un po' di incertezza ed ho temuto di fallire, penso che molti ragazzi siano ossessionati di poter deludere la propria famiglia e di provare vergogna mostrandosi al mondo.

La vita di un adolescente è molto difficile, specialmente a scuola. E' noto che i giovani sono piuttosto cattivi, soprattutto con i coetanei. Se non ti senti come gli altri, sarai deriso. È difficile inserirsi in un gruppo, puoi anche cambiare completamente te stesso se a molti non piace come realmente sei. L'adolescenza è un periodo abbastanza contrastante, ci sono molti cambiamenti nel corpo del giovane che dimostrano che si sta maturando. In questo periodo, l'adolescente vive il vero amore, un sentimento inebriante. Le emozioni si fanno più forti, ti infastidiscono le cose più banali, a volte arriva il momento in cui si vuole piangere di felicità, a volte si vuole solo stare zitti e non fare nulla, e tutto questo è normale.

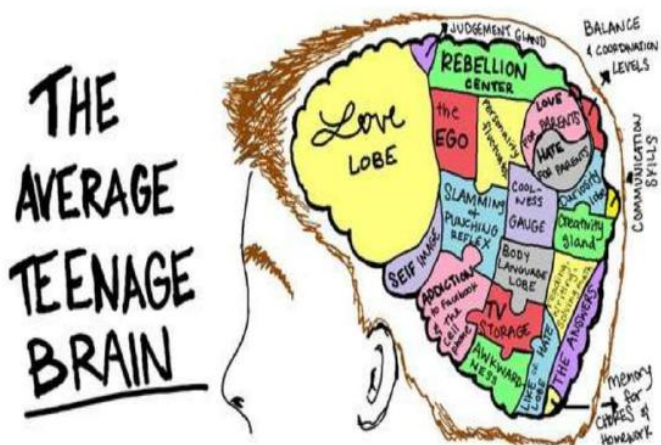
Il giovane adolescente crede che tutti lo odino, ma non è vero. In questa situazione ci sono già passati tua mamma, tuo papà, tuo nonno...

L'importante è iniziare a guardare il mondo in modo diverso, scoprire sempre qualcosa di nuovo che non avevi mai osservato prima.

Io vivo questo periodo come te, vivo emozioni e periodi confusi, ma cerco di superarli con successo.

Ed è quello che auguro anche a te.

Buona Fortuna..

La pagina dei RAGAZZI

Dumitrescu Alina-Ionela, classe XI,
Liceo "Mihai Eminescu", Călărași

LA MIGLIORE VERSIONE DI ME

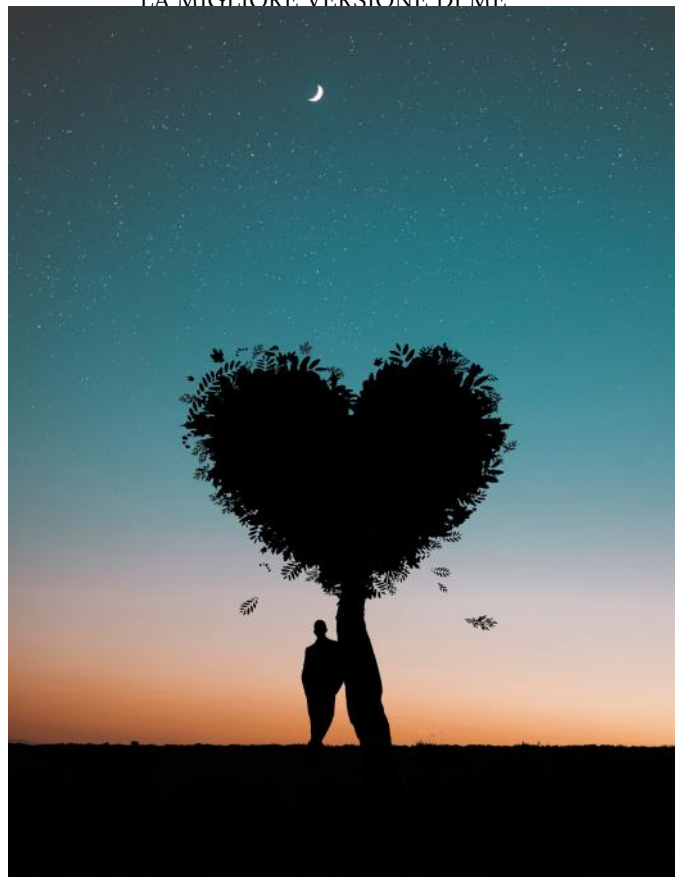
Come al solito, l'inizio è il più difficile, il seguito è ampio ed il finale è complesso. Questa volta però, tutto è un po' diverso; le pagine di questi anni sono state rotte e bruciate dal mondo che mi circonda. Non tutti hanno attraversato completamente le fasi della vita, non tutti hanno conosciuto il mondo fantastico dell'infanzia, il mondo in cui non hai preoccupazioni, stress, problemi, ma solo felicità e tranquillità, cose che ho tanto lungamente anelato. La pace interiore è come una primavera ricca di pioggia, in cui il profumo dell'amore e della pace galleggia nella nostra anima, ma per me tutto è diverso; è una fiamma che brucia continuamente i miei sogni, la mia armonia ed il mio sonno, e lentamente, lentamente, me stessa. Fin da quando eravamo piccoli, sognavamo di diventare adulti, accelerando il processo della vita, ma non abbiamo mai pensato a quanto possa essere doloroso raggiungere la maturità. Molti degli adolescenti si sentono ancora dei bambini, io invece ho lasciato galleggiare la mia infanzia sulle onde vorticosi e veloci del passato, ed ora è solo un ricordo malinconico che desidero riconquistare.

No, il "mondo dei grandi" non è quello che immaginavo che fosse: indipendenza, libertà, felicità e sogni realizzati in un batter d'occhio. È come svegliarsi da un sonno profondo e dolce e trovarsi in un incubo, chiamato vita, il momento in cui sei padrone di te stesso, dove devi ottenere qualcosa solo con le tue forze. Ti rendi conto che non tutte le persone vogliono il tuo bene, che la vita non è rosea e che la felicità è fugace, proprio come le persone che fanno parte del tuo mondo scintillante. La verità è che la maggior parte degli adolescenti simula di provare sentimenti per ottenere qualcosa, scordano ciò che è innegabile: amore, pura gioia, dimenticano come amare la loro vita, il futuro, rifiutano di essere vere persone solo per scopi meschini. La nuova generazione si è dimenticata di amare e di sorridere sinceramente. La domanda che porta alla comprensione di questa affermazione è in realtà: "Cosa significa amore?". L'amore è come l'inebriante sensazione di abbracciare una persona come se fosse il tuo ultimo giorno, è come se la luna e il sole si baciassero per la prima e l'ultima volta e le stelle piangessero senza sosta intorno a loro, è quando ti sacrifichi per il bene della persona amata, è ciò che non può essere visto o toccato ma si sente solamente. Con questi stati d'animo arrivano i giorni con il sole, ma anche quelli tempestosi. Gli adolescenti oggi non distinguono tra soffrire ed essere delusi dalle proprie aspettative, e questo li sprofonda nelle stanze più profonde del loro animo, dove non c'è posto né per l'amore né per l'affetto, sentimenti totalmente diversi.

L'amore è un albero con tanti rami che non rappresentano soltanto le prime scintille d'amore tra una ragazza e un ragazzo; l'amore più grande è per la tua famiglia, i tuoi genitori che ti accoglieranno sempre a braccia aperte, indipendentemente dal fallimento o dal successo.

Ma non è solo l'amore l'unico argomento problematico per gli adolescenti; qui entra in gioco anche la tristezza e i motivi che imprigionano la mente e l'anima. Alcuni di loro hanno interessi solo per le cose materiali e quando incontreranno i sentimenti, dovranno contare solamente sulle braccia indebolite dell'anima. Alla fine, ti rendi conto che sei davvero triste quando ti accorgi dello strano mondo in cui vivi. Valorizzi la tua vita solo quando l'hai perduta, rendendoti conto di quante persone hanno pianto al capezzale del tuo destino. È così che ho iniziato ad amare me stessa, ad amare il mio prossimo e la mia esistenza. Non ho mai preteso la misericordia, l'attenzione o l'amore di nessuno. Se ho ricevuto questi doni dall'anima, li ho ricevuti per quello che ho fatto, per quello che sono e per l'ambizione di diventare quello che voglio, e desidero essere:

LA MIGLIORE VERSIONE DI ME

Pagina ADOLESCENȚILOR

Vlad Ilieș, clasa, a IX-a,
Liceul "Mihai Eminescu", Căușeni

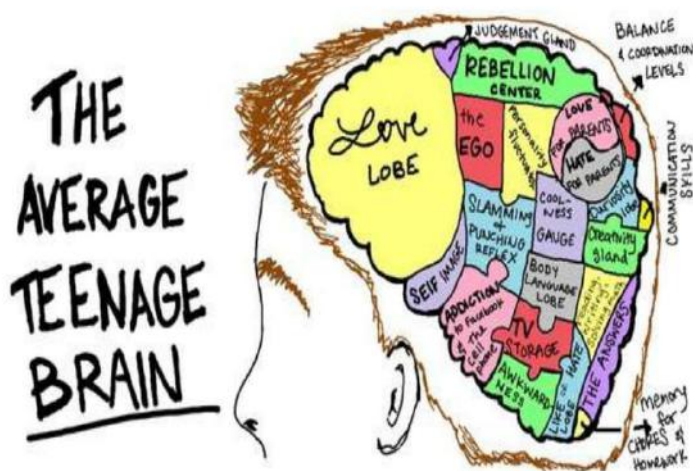
Bună tuturor. Sunt un băiat din Moldova, o țară foarte mică, situată între România și Ucraina și da, sunt adolescent. Când am avut ocazia să scriu în această revistă, am fost încântat și apoi a venit un sentiment de teamă, pe care nu-l pot explica. Mi-am dat seama, era o mică nesiguranță de a eșua, cred că mulți au avut această emoție, că își vor dezamăgi familia și le va fi rușine să se arate lumii.

Viața unui adolescent este foarte grea, mai ales la școală. Am înțeles că adolescenții sunt destul de ticăloși și răi cu ceilalți. Dacă nu ai aceeași părere ca restul, vei fi batjocorit. Este dificil să te integrezi în colectiv, poți chiar să te schimbi complet, dacă toată lumea nu te va plăcea. Adolescența este destul de contrastantă, există multe schimbări în corpul tânărului care demonstrează că se maturizează. În această perioadă, adolescentul trăiește dragostea adevărată, care este și amețitoare. Emoțiile devin mai puternice, sunt enervante toate fleacurile, uneori vine momentul când vrea să plângă de fericire, alteori vrea doar să tacă și să nu facă nimic, iar acest lucru este normal. Tânărul adolescent consideră că toată lumea îl urăște, dar nu este adevărat. Toți au trecut prin asta, mama, tata, bunicul... Important este să înceapă a privi lumea altfel, să observe ceva nou, pe care nu l-a văzut niciodată.

Eu trec prin această perioadă ca și tine, trăiesc emoții și stări confuze, dar încerc să le depășesc cu succes.

Asta îți doresc și ție.

Mult noroc.

CEA MAI BUNĂ VERSIUNE A MEA

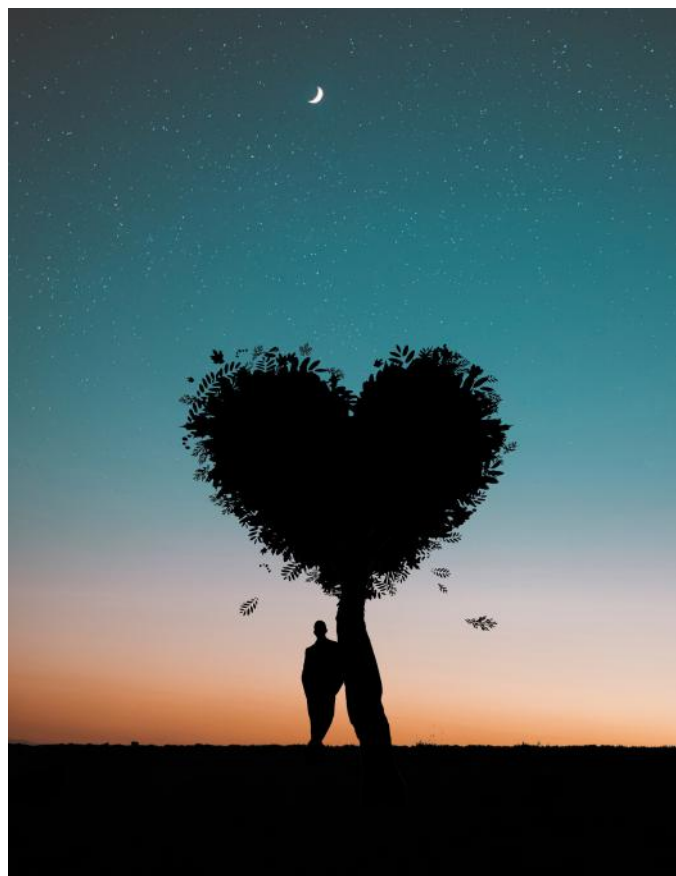
Ca de obicei, începutul este cel mai greu, continuarea este amplă, iar finalul te complexează. De data aceasta, totul este oarecum diferit; paginile acestor ani au fost rupte și arse de lumea ce mă înconjoară. Nu fiecare dintre noi a trecut prin etapele vieții, nu toți am cunoscut lumea fantastică a copilăriei, lumea în care nu ai griji, stres, probleme, ci doar fericire și liniște, lucruri spre care eu tânjesc de multă vreme. Liniștea interioară e precum o primăvară neîntreruptă de ploi, în care parfumul iubirii și al păcii plutesc în sufletul nostru, însă la mine este distinct; este o flacără ce îmi arde încontinuu visele, armonia și somnul și, încet, încet, pe mine însămi. De când eram mici ne doream să devenim adulți, să grăbim procesul vieții, însă nu ne-am fi gândit cât de dureroasă poate fi maturizarea. Mulți dintre adolescenți, poate, mai copilăresc, dar eu am lăsat copilăria să plutească rătăcitoare pe valurile învolburate și repezi ale trecutului, iar acum a rămas doar o amintire melancolică pe care mi-o doresc cu ardoare înapoi.

Nu, nu este așa cum mi-am imaginat să fie „lumea celor mari”: independență, libertate, fericire și visuri îndeplinite dintr-o clipire. Este precum te-ai trezi dintr-un somn adânc și dulce, într-un coșmar, acela fiind viața, momentul în care ești pe cont propriu, în care trebuie să obții ceva prin propriile puteri. Îți dai seama că nu toți oamenii îți vor binele, că viața nu este roz și că fericirea este trecătoare, la fel ca persoanele care fac parte din lumea ta spumoasă. Adevărul este că majoritatea adolescenților mimează sentimente pentru a obține ceva, au uitat ce este aceea iubirea netăgăduită, bucuria justă, au uitat cum să își prețuiască viața, viitorul, au uitat cum să mai fie oameni din cauza unor scopuri meschine.

Noua generație a uitat să mai iubească și să zâmbescă veridic. Întrebarea ce duce la înțelegerea acestei afirmații este de fapt: „Ce înseamnă iubirea?”. Iubirea este precum sentimentul îmbătător de a strânge în brațe o persoană de parcă ar fi ultima ta zi, este ca și când luna și soarele s-ar săruta pentru prima și ultima oară, iar stelele plâng neconținut în jurul lor, este atunci când te sacrifici pentru binele celui drag, este ceea ce nu poate fi văzut sau atins, ea doar se simte. Odată cu aceasta, vin zilele cu soare, dar și cele cu furtuni. Adolescenții din ziua de azi nu fac diferența dintre a suferi și a fi dezamăgit de propriile așteptări, ceea ce îi scufundă într-un adânc al celei mai întunecate camere din sufletul lor, și nici dintre a iubi și a te atașa, lucruri care sunt total diferite. Iubirea este copacul cu ramuri vaste, care nu cuprind doar florii dintre o față și un băiat; cea mai mare dragoste este față de familia ta, ființele care te vor primi mereu cu brațele deschise, indiferent de eșec sau de reușită.

Însă nu doar iubirea este o temă problematică pentru adolescenți; aici intervin tristețea și motivele pentru care ea le subjugă mintea și sufletul. Unii dintre ei au argumente bazate pe lucruri materiale, iar atunci când vor fi loviți de cauzele sufletești, sentimentale, se vor putea ridica doar pe propriile brațe slăbite ale inimii. Până la urmă, îți dai seama că ești trist cu adevărat atunci când vezi limpede lumea ciudată în care trăiești. Nu îți prețuiești aieva viața până când nu o pierzi și nu vezi câți oameni plâng lângă cearșaful alb al soartei tale. Eu așa am început să mă iubesc pe mine, să îmi iubesc aproapele și propria existență. Nu mi-am dorit niciodată mila cuiva, atenția sau iubirea. Dacă am primit aceste daruri ale sufletului, le-am avut pentru ceea ce am făcut, pentru cine sunt și pentru ambiția de a deveni cine îmi doresc, iar eu îmi doresc să fiu:

CEA MAI BUNĂ VERSIUNEA A MEA

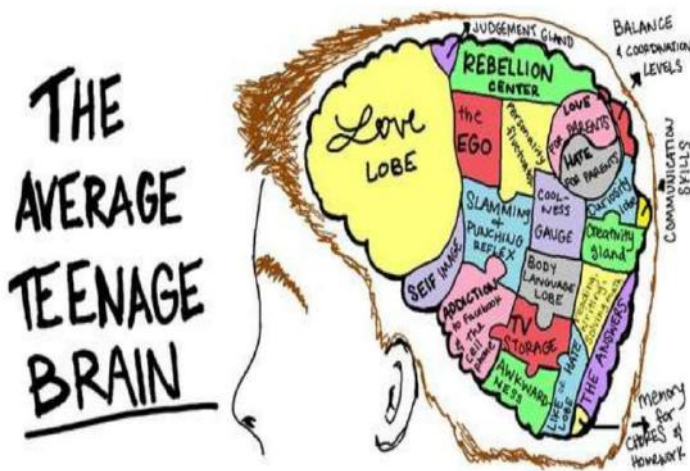
The YOUTH page

Vlad Ilieș, IX, B class,
"Mihai Eminescu" High School, Căușeni

Hi everyone, I'm a guy from Moldova, a very little country situated between Romania and Ukraine and yes I'm a teenager. First, when I got this opportunity to write in this magazine, I was excited and then came a feeling of fear that I can't explain. I realized there was a small possibility to fail, I think most of all have this emotion, that you will disappoint your family and you will be ashamed to present yourself to the world.

The life of a teenager is very hard, especially at school. I understood that teenagers are pretty vile and bad with others. If you don't have the same opinion as the rest, you will be mocked. It is difficult to integrate into the collective, you can even change completely if everyone will not like you. But it is quite contrasting, there are many changes in your body and it shows that you are maturing. During this period, you can feel true love and it is amazing. Your emotions become stronger, you get mad at all the trifles, you want to cry for happiness, sometimes you just want to shut up and do nothing, and this is normal. You think everyone hates you, but it's not true. Everyone went through this, your mom, dad, grandpa. You start to look at the world differently, notice something new that you have never seen. I'm going through this period like you, at the moment I'm holding on and wish you the same.

The YOUTH page

Dumitrescu Alina-Ionela, XI class,
"Mihai Eminescu" High School, Călărași

THE BEST VERSION OF MYSELF

As usual, the beginning is the most difficult, the continuation is wide, and the end complicates you. This time, everything is different, the pages of these years have been torn and burned by the world around me. Not each of us has gone through the stages of life, not all of us have known the fantastic world of childhood, the world in which you have no worries, stress, problems, but only happiness and peace, for which I have longed. Inner peace is like an uninterrupted spring of rains, in which the scent of love and peace floats in our soul, but in me it is distinct, it is a flame that is always burning my dreams, harmony and sleep and, slowly, slowly, myself. Ever since we were little, we wanted to become adults, to speed up the process of life, but we would not have thought how painful maturing could be. Many of the teenagers may still be childish, but I let my childhood wonder floating on the swirling, fast-paced waves of the past, and now all that is left is a melancholic memory that I long for.

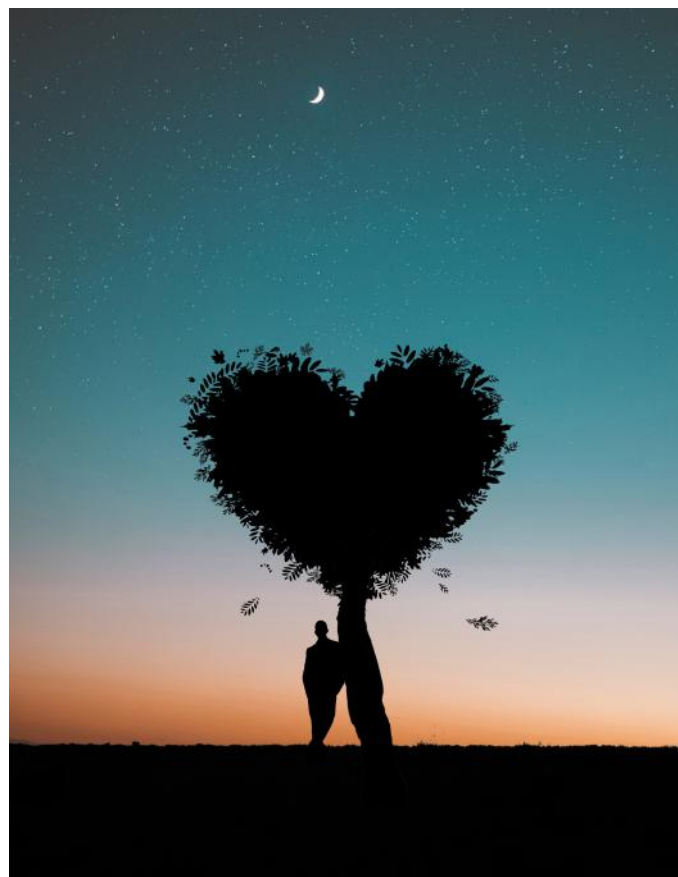
No, it is not as I imagined it to be "the world of the great", independence, freedom, happiness and dreams fulfilled in a second. It is like waking up from a deep and sweet sleep, in a nightmare, that is life, the moment when you are on your own, when you have to get something of your own strength. You realize that not all people want the best for you, that life is not rosy, and that happiness is temporary just like people who are part of your frothy world. The truth is that most teenagers mimic feelings to achieve something, they forgot what undeniable love is, just joy, they forgot how to value their lives, their future, they forgot how to be human because of some mean goals.

The new generation has forgotten to love and smile truthfully. The question that leads to understanding this statement is, in fact, "what does love mean? Love is like the horrible feeling of hugging a person as if it were your last day, it's like the moon and the sun kissing for the first and last time, and the stars crying incessantly around them, it's when you sacrifice yourself for the sake of the beloved one, it is that which cannot be seen or touched, it can only be felt. With this come the days with sunshine, but also those with storms. Today's teenagers make the difference neither between suffering and being disappointed by their own expectations, which plunges them into the depths of the darkest room of their souls, nor between love and infatuation, things that are totally different. Love is the tree with vast branches, it is not born only between a girl and a boy, the greatest love is for your family, people who will always welcome you with open arms regardless of failure or success.

However, love is not the only problem for teenagers, here is the sadness and the reasons why it subjugates their minds and souls.

Some of them have arguments based on material things, and when they are hit by moral, sentimental causes, they will be able to rise only on their own weakened arms of the heart. Eventually, you realize that you are really sad when you see clearly the harsh world you live in. You don't cherish your life until it changes for worse and you don't see how many people cry next to the white sheet of your fate. That's how I started to love myself, to love my neighbor and my own existence. I never wanted someone's pity, attention or love. If I received these gifts of the soul, I had them for what I did, for who I am and for the ambition to become who I want, and I want to be:

THE BEST VERSION OF MYSELF

A colloquio con il Parlamento Europeo

Intervista con il Dott. Maurizio Molinari, Direttore dell'Ufficio del Parlamento Europeo di Milano

L'Unione Europea ha i suoi uffici di collegamento in ciascuno degli Stati membri. Vi siete mai chiesti come funzionano queste istituzioni? Ebbene, il 2 febbraio abbiamo avuto un'intervista con il Dott. Molinari a cui abbiamo rivolto alcune domande, affrontando diversi argomenti riguardo le attività che l'Ufficio del Parlamento europeo di Milano svolge.

Parlamento europeo
Ufficio a Milano

- Potrebbe spiegare ai nostri lettori che ruolo assolve l'Ufficio che lei rappresenta?

L'Ufficio di Milano è una delle sedi del Parlamento europeo presenti in tutti gli Stati membri. In Italia ne abbiamo due, una a Milano, che è un ufficio regionale, come lo chiamiamo noi, e una a Roma che è il principale. Ecco brevemente quello di cui ci occupiamo: cerchiamo di sensibilizzare l'opinione pubblica sulle attività del Parlamento europeo e dei suoi rappresentanti, che sono i Deputati al Parlamento europeo. Svolgiamo una sorta di lavoro di interazione con i media, le istituzioni pubbliche locali, le parti sociali, i cittadini, i giovani, le scuole, le università e la società nel suo complesso, per spiegare come opera il Parlamento europeo e quali sono i valori dell'Unione europea, cercando di dare visibilità ai principali aspetti legislativi ed alle attività dei Deputati. A Milano, in particolare, ci occupiamo delle circoscrizioni nord-est e nord-ovest, quindi rappresentiamo 35 deputati dei 76 complessivamente eletti sul territorio italiano. In questo periodo organizziamo più webinar ed eventi online. Collaboriamo con i media, realizzando prodotti editoriali e progetti. Forniamo informazioni ai cittadini che desiderano avere maggiori approfondimenti sull'Unione europea e sul Parlamento europeo. Come ho già ribadito, siamo in contatto con scuole, università e sindaci del nord-est e nord-ovest d'Italia. Alla sede milanese, corrispondono complessivamente otto regioni: Val d'Aosta, Piemonte, Lombardia, Liguria, Trentino-Alto Adige, Friuli-Venezia-Giulia, Veneto ed Emilia Romagna.

- Quali progetti/attività state svolgendo per le scuole primaria e secondaria?

Non facciamo molto con gli studenti delle scuole elementari perché sono bambini ancora troppo piccoli. Mi piacerebbe iniziare la collaborazione con le scuole primarie e stavamo riflettendo sulla possibilità di proporre qualche progetto, ma poi è arrivata la pandemia e tutto è stato rimandato. E' difficile in questo periodo svolgere abituali attività con le scuole. Principalmente organizziamo eventi per gli studenti delle scuole secondarie. Abbiamo un programma che si chiama European Parliament Ambassador School Programme (EPAS, in breve). In Italia abbiamo circa 50 scuole che hanno aderito al progetto ed alcune loro classi sono state selezionate per assistere a delle lezioni sull'Unione Europea al fine di organizzare congiuntamente la Giornata dell'Europa e di partecipare a seminari comuni.

In collaborazione con l'Ufficio del Parlamento europeo a Milano

Oltre a questo, sia come componenti del nostro Ufficio che in rappresentanza dei Deputati al Parlamento europeo, siamo lieti di recarci nelle scuole o partecipare ad eventi online che coinvolgono gli studenti. Ad esempio, ora stiamo realizzando un progetto con la rivista che si chiama The Post Internazionale ed alcuni ragazzi (di età compresa tra gli 11 e i 13 anni) intervisteranno gli eurodeputati ed in seguito queste interviste saranno pubblicate sul sito di The Post Internazionale. Organizziamo anche alcuni giochi su Instagram, perché siamo attivi anche sui social media, in particolare Twitter, Facebook, Instagram e un po' su YouTube. Non ci è permesso, come Parlamento europeo, essere su TikTok, ma sappiamo che alcuni degli studenti con cui lavoriamo sono attivi su questo social e siamo felici quando scopriamo che condividono contenuti attinenti alla nostra Istituzione.

- Lavorate anche con le Scuole Europee, come ad esempio quella di Varese?

Sono a Milano da gennaio 2020, e solo pochi mesi dopo, a marzo, è iniziata la pandemia. Questo ci ha fatto ripensare all'intero modo in cui operare. Finora non abbiamo lavorato direttamente con le Scuole Europee, ma siamo davvero aperti a qualsiasi tipo di progetto che la Scuola Europea voglia realizzare con noi e in futuro organizzeremo sicuramente un incontro per vedere come e su quale terreno potremo lavorare insieme.

- Quali sono, secondo lei, le leggi che sono state attuate dal Parlamento europeo e che avranno il maggiore impatto sul sistema educativo nell'UE?

L'intero programma Erasmus, penso sia la pietra miliare per la costruzione di una vera cittadinanza europea. Fondamentalmente, ha permesso a milioni di studenti e a giovani imprenditori, di recarsi nei Paesi europei per sperimentare un nuovo scambio culturale con persone provenienti da diversi Stati membri e questo è sicuramente l'atto legislativo che ha avuto il maggior impatto. Vorrei anche sottolineare che, recentemente, la Commissione europea, una delle altre Istituzioni dell'UE, ha approvato uno sgravio sugli aiuti di Stato per 300 milioni di euro, per aiutare l'Italia a digitalizzare le scuole, in modo tale da aiutare gli istituti italiani ad essere più tecnologici, più connessi ecc. Questa è sicuramente una misura importante che l'Unione europea, nel suo complesso, ha adottato per aiutare gli studenti in Italia. C'è stata poi anche un'altra iniziativa con la quale, ad un certo numero di studenti di 18 anni, sono stati regalati dei biglietti per andare a viaggiare nell'UE. È strano parlare di viaggi in questo periodo, ma è stata comunque un'altra proposta lodevole. Generalmente, i sistemi scolastici sono di competenza degli Stati membri, quindi direi che è molto importante se in tutti i Paesi, ed in Italia in particolare, gli studenti possano seguire, almeno alcune ore alla settimana, di educazione alla cittadinanza europea, perché se i giovani e gli studenti non conoscono molto dell'Unione europea, non possono formare correttamente le loro opinioni.

Non importa se piaccia o non piaccia l'Ue così com'è, è basilare che elaborino idee e suggerimenti, avendo delle conoscenze in merito. Ora sta per iniziare la conferenza sul futuro dell'Europa, che include un'enorme serie di eventi che si svolgeranno per un periodo dai 18 mesi ad un paio d'anni dove tutti i cittadini europei saranno incoraggiati a far sentire la propria voce ed a formulare delle idee per il futuro dell'Europa. Si tratta di un'altra iniziativa molto importante, nonostante non sia collegata alle scuole, in particolare, ma riguarda certamente l'educazione.

- Il Parlamento europeo promuove in modo stabile l'insegnamento della lingua materna nelle scuole?

Queste cose sono principalmente di competenza degli Stati membri, soprattutto dei Comuni e delle Regioni, ma il Parlamento europeo contribuisce a questo piano, approvando il bilancio pluriennale dell'Unione europea (il cosiddetto quadro finanziario pluriennale) ed altri programmi simili, compreso il Fondo sociale europeo. Con questi fondi, il Parlamento europeo e l'Unione europea, in generale, finanziano un'ampia gamma di progetti che includono l'insegnamento di una lingua madre dei migranti nei Paesi europei. Quindi, anche se il Parlamento Europeo non si occupa direttamente di questo problema, attraverso il bilancio dell'Unione Europea e il Fondo per i progetti finanziati dall'Unione Europea, indirettamente partecipa allo scopo. Ad esempio, in Italia, diverse comunità e diverse istituzioni che promuovono l'insegnamento dell'italiano per gli immigrati sono cofinanziate anche dall'Unione Europea.

- Ho letto del progetto "Direttiva sull'acqua potabile" sul vostro sito web. Potrebbe dirci brevemente qual è il suo obiettivo e quale impatto ha indotto?

In breve, lo scopo è assicurare che ci siano standard armonizzati per una migliore qualità dell'acqua in tutta l'Unione europea affinché l'acqua sia più potabile, con meno inquinamento e contenente il minor numero di sostanze non consigliate per la salute. Dobbiamo ricordare che le direttive sono difficili da attuare nelle legislazioni nazionali. Questa direttiva vuole garantire che in tutta Europa l'acqua sia di migliore qualità. Si tratta di uno degli esempi per cui l'UE è, e lo dico senza paura di essere smentito, lo spazio nel mondo con i migliori standard ambientali e sociali. Non siamo perfetti, ovviamente, ma la legislazione sulla tutela ambientale, sociale e dei diritti dei consumatori dell'Unione europea è di gran lunga superiore a tutti gli altri Paesi del mondo. Sfido chiunque a dirmi che vuole vivere in un altro Paese, o in un'altra area geografica, piuttosto che nell'Unione europea, dove i suoi standard sociali ed ambientali sono altamente rispettati.

- Durante questa particolare pandemia, come procedono i lavori legislativi in parlamento europeo?

Il Parlamento europeo non ha mai smesso di funzionare, ovviamente, abbiamo dovuto riadattarci con i sistemi di telelavoro, stiamo svolgendo tantissimi incontri, utilizzando Teams, WebEx, Zoom ed altre piattaforme. Il Parlamento europeo ha permesso agli eurodeputati di votare e partecipare a distanza sia alle sedute che ai lavori in Commissione. In sostanza, il Parlamento europeo si è riadattato in modo che la democrazia, che è il valore fondamentale di questa istituzione, non si sia mai fermata. Non solo, ma il Parlamento europeo ha anche ospitato circa 100 donne in gravi difficoltà ed ha preparato pasti anche per le persone bisognose. Il Parlamento europeo è stato anche un centro di test vaccinali per covid. Non solo il Parlamento ha continuato a lavorare, ma ha anche dimostrato la sua capacità di essere utile come istituzione sociale.

- Sarebbe mai possibile organizzare un incontro online tra gli alunni delle scuole che partecipano alla rivista Eureka o delle Scuole Europee e l'Ufficio del Parlamento Europeo di Milano?

Certo, non solo è possibile ma è fattibile, terrò i contatti con la tua insegnante in modo da poterlo presto organizzare. Sarebbe un piacere e sarei davvero felice di farlo il prima possibile.

**Unisciti alla comunità
insieme-per.eu**

NOI SUNTEM EUROPENI

Ariana Elena Breazu, clasa S3,
Școala Europeană, Varese

Un schimb de idei între Parlamentul UE și tinerii eropeni

Interviu cu Maurizio Molinari, șeful Biroului Parlamentului European din Milano

Uniunea Europeană are birouri de reprezentanță în fiecare dintre statele membre. V-ați întrebat vreodată ce activitățile desfășurate de aceste instituții?

În data de doi februarie 2021 am avut un interviu cu domnul Molinari, șeful Biroului Parlamentului European din Milano și am discutat despre diverse aspecte ale politici Uniunii Europene. Am dorit să aflăm, în mod deosebit, și despre activitățile pe care această instituție le dedica tinerilor.

Parlamento europeo
Ufficio a Milano

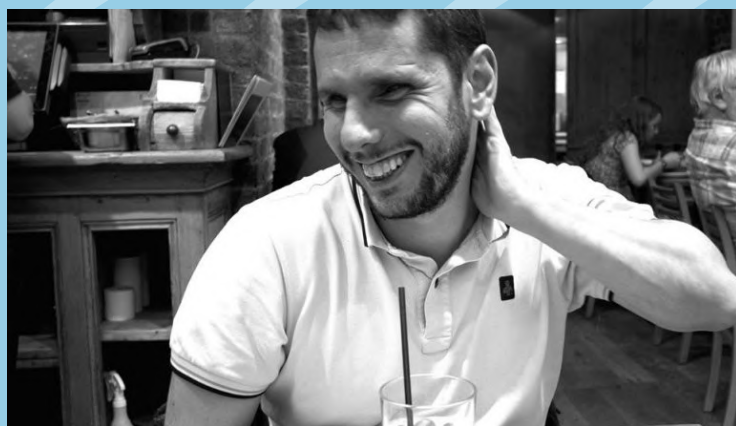
- Ați putea, va rog, să le povestiți cititorilor cu ce se ocupați Biroul pe care îl reprezentați?

Biroul din Milano este una dintre agențiile Parlamentului European. În Italia, avem două agenții de acest fel: una la Milano, și alta la Roma, cea principală. Noi ne ocupăm de popularizarea pe teritoriul Italiei a activităților Parlamentului European și ale membrilor acestei instituții, numiți MEPs. Lucrăm cu mass-media, administrația publică, asociații, cetățeni, tineri, școli, universități și alte organizații sociale, ca să propagăm mesajul Parlamentului European, să dăm vizibilitate actelor legislative și activităților desfășurate de deputați. De competența biroului nostru țin regiunile din nordul Italiei, deci reprezentăm numai 35 MEPs, din un număr total de 76 de care dispune Italia. În prezent, organizăm webinare și alte evenimente online. Noi colaborăm, de asemenea, și cu mass-media, de exemplu, la realizarea unor publicații și proiecte. Oferim cetățenilor informație detaliată despre Uniunea Europeană. În afară de aceasta, după cum am menționat anterior, comunicăm cu instituții de învățământ, universități și cu primăriile din nord-estul și nord-vestul Italiei. Biroul din Milano își desfășoară activitatea în opt regiuni: Val d'Aosta, Piemont, Lombardia, Liguria, Trentino – Alto Adige, Friuli-Venezia-Giulia, Veneto și Emilia Romagna.

- Ce proiecte și activități organizați pentru școlile primare și secundare?

Nu avem prea multe proiecte pentru școala primară, din cauza vârsei fragile a elevilor. Mi-ar plăcea să mărim numărul de activități destinate copiilor mai mici și chiar am discutat despre această posibilitate, dar din cauza Covid-ului am fost nevoiți să amânăm aceste planuri. Întâmpinăm deja mari dificultăți în organizarea activităților normale cu școlile secundare. În mod special, programăm evenimente pentru elevii din gimnaziu și liceu. Avem un program numit The Ambassadors' Schools for the European Parliament (abreviat, EPAS). În Italia, au aderat la aceste proiecte aproximativ 50 de școli: fiecare instituție a selectat câteva clase în care să se țină cursuri despre Uniunea Europeană și să li se ofere posibilitate elevilor de a participa se la seminare organizate de biroul nostru. În afara de aceasta, și noi, și membrii Parlamentului UE, pe care îi reprezentăm, ar fi fericiți să meargă în școli sau să participe la evenimente online, pentru a se întâlni cu tinerele generații.

In colaborare cu Oficiul Parlamentului european din Milano

De exemplu, acum participăm la un proiect, realizat de revista The Post Internazionale, în cadrul căruia unii elevi (de 11-13 ani) vor discuta cu MEPs și aceste interviuri vor fi publicate pe website-ul revistei. Organizăm, de asemenea, diverse jocuri pe Instagram, fiindcă suntem prezenți în mod activ și pe rețele de socializare (în special Twitter, Facebook, Instagram, mai puțin Youtube). Nu avem dreptul, ca agenție a Parlamentului European, să fim prezenți pe TikTok, de exemplu, dar știm că unii dintre elevii cu care lucrăm folosesc această rețea, și suntem încântați când difuzează informații ce țin de Parlamentul European.

- Colaborați și cu școlile europene, ca cea din Varese?

Am devenit șef al biroului din Milano în ianuarie 2020 și doar după câteva luni a început pandemia. Acest fapt ne-a făcut să remodelăm întreaga noastră activitate. Până în prezent, nu am putut organiza proiecte destinate, în mod special, școlilor europene, dar suntem deschiși oricărui tip de colaborare pe care aceste instituții ar dori să ni le propună. În viitor, vom examina împreună modalitățile pentru o posibilă colaborare.

- Care sunt, după părerea dumneavoastră, legile implementate de Parlamentul European, care vor avea impact major asupra sistemului educațional din UE?

Programul Erasmus, în toată complexitatea sa, cred că reprezintă piatra de temelie a unei adevărate construcții pentru tinerii cetățeni europeni.

Acest program a permis milioanei de studenți și tineri, în general, dar și antreprenorilor, să meargă în diverse state europene și să experimenteze un nou schimb cultural cu persoane de diferite naționalități. Acesta este cu siguranță opera legislativă care a avut un impact extrem de mare.

Aș dori să menționez, de asemenea, pentru a rămâne în pas cu actualitatea, că, săptămâna trecută, Comisia Europeană, care nu este afiliată direct cu Parlamentul European, a aprobat o eliberare unei sume de 300 de milioane de euro pentru a ajuta Italia în procesul de digitalizare a școlilor, contribuind astfel la modernizarea lor și facilitând accesul instituțiilor de învățământ la internet. Vorbim și în acest caz despre o măsură importantă pe care Uniunea Europeană, în ansamblu, a luat-o pentru a ajuta elevii din Italia.

Exista și un alt proiect deosebit care oferă un anumit număr de bilete gratuite tinerilor de 18 ani pentru a călători prin Uniunea Europeană. E ciudat să vorbim despre călătorii în această perioadă, dar ar fi păcat să trecem cu vederea o inițiativă atât de importantă.

Ar trebui să menționăm că sistemul învățământului școlar este, în linii generale, de competența statelor membre, așa că este foarte important ca, în toate țările, inclusiv în Italia, elevii să poată face, cel puțin, câteva ore pe săptămână de educație pentru cetățenie europeană. Dacă tinerii nu știu prea multe despre Uniunea Europeană, atunci nu vor putea să-și formeze opinii corespunzătoare.

Nu contează dacă vă place UE așa cum este sau nu vă place, este important să contribuiți cu idei și sugestii pentru a o schimba, dar pentru aceasta trebuie să aveți cunoștințe adecvate.

În timpul apropiat, se va iniția conferința privind viitorul Uniunii Europene, o serie uriașă de evenimente care vor dura de la 18 luni la câțiva ani și în cadrul cărora toți cetățenii europeni sunt invitați să participe și să formeze propriile idei pentru viitorul Europei. Și în acest caz vorbim despre o inițiativă extrem de importantă, care, deși nu este destinată în mod direct elevilor, implică, în mod inevitabil, și participarea lor.

- În ce mod Parlamentul European promovează învățarea continuă a limbii materne în școli?

Acest aspect ține, de fapt, de competența statelor membre, în mod special a regiunilor și a autorităților locale, dar Parlamentul European aprobă bugetul multianual al UE, care se numește Multi-Annual Financial Framework, și alte programele ca European Social Fund, de exemplu. Cu aceste fonduri, Parlamentul European finanțează o serie de proiecte destinate învățării limbii materne a imigranților. Chiar dacă Parlamentul European nu intervine în mod direct în acest domeniu, putem vorbi despre o implicare indirectă prin intermediul aprobării Bugetului Uniunii Europene și al Fondului UE pentru proiecte. În Italia, de exemplu, mai multe cursuri de limbă italiană pentru imigranți, organizate în școli sau alte instituții, sunt co-finanțate de Uniunea Europeană.

- Am citit pe site-ul dvs. despre proiectul "Directiva privind apa potabilă". Ne puteți spune, succint, care este obiectivul acestuia și ce impact a avut implementarea lui?

În mod concis, aș putea să vă spun că acest proiect ar trebui să asigure cetățenii că în prezent există, în toate țările UE, standarde armonizate privind calitatea apei, care a devenit mai potabilă, mai puțin poluată și cu un conținut minor de substanțe nerecomandate pentru sănătate. Trebuie să evidențiem, totuși, că directivele sunt greu de transpus în legislația națională. Prezenta directivă are ca obiectiv să garanteze o calitate mai bună a apei în toată Uniunea Europeană. Acesta este un doar un exemplu care demonstrează că UE reprezintă, și o spun fără teama de a fi înțeles în mod greșit, un spațiu unic în lume cu standarde sociale și de mediu mai bune. Nu suntem perfecți, desigur, dar, prin legislația privind mediul, condițiile sociale și drepturile consumatorilor, Uniunea Europeană depășește cu mult alte state. Aș provoca pe oricine să-mi spună că dorește să trăiască într-o altă țară sau într-o altă zonă geografică, mai degrabă decât în Uniunea Europeană, fiindcă acolo va găsi condiții sociale și de mediu mai bune.

- Cum își desfășoară activitatea Parlamentul European în timpul pandemiei?

Parlamentul European nu a încetat niciodată să lucreze, desigur, a trebuit să se readapteze cu sisteme de teleworking. Se organizează o mulțime de ședințe, lucru în echipe, pe WebEx, Zoom și alte platformele digitale. Parlamentul European a făcut posibil ca deputații să participe la ședințe și chiar să voteze la distanță. În aceeași modalitate se desfășoară și lucrul birourilor. De fapt, Parlamentul European s-a reorganizat astfel încât democrația, esența acestei instituții, să nu se oprească niciodată. În afară de aceasta, Parlamentul European a desfășurat mai multe activități de caritate: a găzduit aproximativ 100 de femei vulnerabile și, de asemenea, a pregătit mese pentru persoanele nevoiașe. Parlamentul European a servit, de asemenea, ca centru de testare a vaccinuri pentru Covid. Parlamentul nu numai că și-a menținut activitatea, dar a demonstrat că poate fi util și ca instituție socială.

- Credeți că ar fi posibil să se organizeze o întâlnire online între elevii școlilor care participă la proiectul Eureka sau școlile europene și Biroul Parlamentului European din Milano?

Sigur, nu numai că este posibil, dar voi ține legătura cu profesorii voștri care participă la acest proiect, pentru a organiza cât mai curând această întâlnire, dacă sunteți interesați. Ar fi o plăcere și aș fi foarte fericit să se realizeze în timpul apropiat.

Unisciti alla comunità
insieme-per.eu

WE ARE EUROPEANS

Ariana Elena Breazu, S3 class,
European School of Varese

The European Parliament exchanges ideas with the young citizens

Interview with M. Molinari, head of the E.U office in Milan

The E.U has its own representatives in each of the member states. Have you ever wondered how these institutions work?

Well, on February the 2nd, we had an interview with Signor Molinari, in which we proposed some questions, dealing with different topics, such as the activities which the Office in Milan does and many more.

Parlamento europeo
Ufficio a Milano

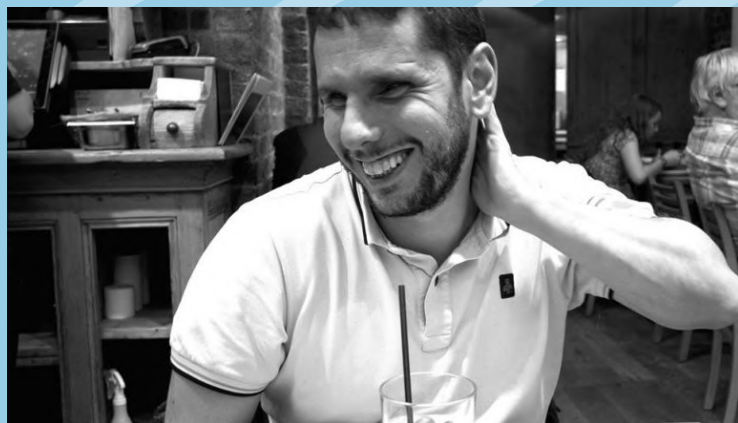
- Could you explain to our readers what the Office you represent does?

The office in Milan is one of the Liaison offices of the European parliament in all member states. In Italy we have two, the so-called regional office in Milan and the main one in Rome. Basically, we try to raise awareness on the activities of the European Parliament and its members which are called MEP in short. We do some kind of outreach work with media, engage with statesmen, social partners, citizens, youth, schools, universities and the overall society at large to explain what the European parliament does, what the European Union values are and we try to give visibility to the main legislative files and the activities of the MEPs. In Milan specifically, we deal with the northeast and the northwest constituencies, representing 35 MEPs out of the 76 Italian ones all together. Now we organize rather webinars and online events. We collaborate with media, for editorial products and projects. We give information to citizens, who want to know more about the European Union and the European parliament. Like I said, we are in touch with schools, universities, as well as mayors in the northeast and northwest of Italy. In the Milan office, we cover eight regions: Val d'Aosta, Piemonte, Lombardia Liguria, Trentino-Alto Adice, Friuli-Venezia-Giulia, Veneto and Emilia Romagna

- Which projects/activities are you carrying out for primary and secondary schools?

We don't do so much with little kids in primary schools, but I would love to start doing something. We were talking about the possibility of starting some activities with primary school students, but then Covid-19 struck and it had to be postponed. Mainly we organize events for secondary school students. We have a program which is called The Ambassadors' Schools for the European Parliament (EPAS, in short). In Italy there are around 50 schools that have classes about the European Union, then organize the Europe's day and, take part in seminars together.

In collaboration with the european Parliament Office in Milan

Other than that, both of us, the representatives of our office and MEPs are happy to go to schools or do online events, involving the school students. For instance, now we have a media project called "The Post Internazionale": children (aged 11-13) will interview MEPs and these interviews will be published on the website of "The Post International". We are also active on social media, especially Twitter, Facebook, Instagram and a bit on YouTube and there will be some Instagram games. As representatives of the European parliament, we are not allowed to be on TikTok, but we know that some of our collaborating students are active on TikTok and we are happy if they share European parliament content.

- Do you also work with European schools, such as the one in Varese?

I'm in Milan since January 2020, and only a few months later, in March, the pandemic started. This has made us rethink the whole way we work. So far, we haven't worked directly with the European schools, but we are really open to any kind of project which the European school wants to do with us. In the future we will surely organize an exchange to see how and on which basis we could work together.

- According to you, which laws that were implemented by the European parliament will have the most impact on the education system in the EU?

Well, I think the whole Erasmus program is the milestone of a true building of European citizenship. Basically, it allowed millions of students and young people, like entrepreneurs, to go to other European countries and experience cultural exchange with people from different member states and this is definitely the piece of legislation that has had a big impact.

To be a bit closer to our times, the European Commission, which isn't directly affiliated with the European parliament, has approved last week 300 million euros of public aid, to support Italian schools in digitalization to become more technological and better connected. This is also another important measure taken by the European Union as a whole to help students in Italy.

There was another initiative, for which a certain number of 18-year-old students were given tickets for free, to go and travel around the EU. Now, it's weird to talk about travelling, but it was another important initiative.

More in general, the school systems are mainly the competence of the member states. I would say it's very important in all member states, and in Italy in particular, that students can do, at least, some hours a week, of education in European citizenship, because if young people and students don't know much about the European Union, they cannot build their own opinions properly.

No matter if you like or dislike the E.U. as it is, it is better to be informed about the EU and to contribute with ideas and suggestions. Now, the conference on future of Europe will start, which is a huge series of events that will take from 18 months to a couple of years and all European citizens are encouraged to make their voices heard and to form an idea for the future of Europe. This is another very important initiative, despite not being connected to schools, specifically, but certainly it does also relate to schools.

- Does the European parliament, in any way, promote the teaching of mother tongue to non-European schools, in a stable manner?

Well, these things are mainly down to the member states and to municipalities and regions. The European parliament approves the multi-annual budget of the European Union, the so-called Multi-Annual Financial Framework and all the programs including the European Social Fund. With this money, the European parliament and the European Union, at large, finance a wide range of projects that include the teaching of the language of a country to immigrants and foreigners. The European parliament doesn't chime into this sort of measures directly, but, via the European Union Budget and the European Union Funded Projects, it certainly does. In fact, in Italy, several communities and several institutions that promote teaching of Italian for immigrants are also co-financed by the European Union.

- I have read about the "Drinking Water Directive" project on your website. Could you briefly tell us its objective and what impact it has by adopting it?

In short, it's to make sure that there are harmonized standards and standards in all of Europe for drinking water with better quality, fewer pollution and less substances. We have to remember that directives are hard to be transposed into national legislation. This directive wants to ensure for more drinkable water in all Europe. This is one of the reasons why the E.U is, and I'm saying it without fear of being proven wrong, a space in the world with better environmental and social standards. We're not perfect, of course, but concerning the legislation on environmental, social and consumer's rights, the European Union has, by far, higher standards than the other places in the world. I would challenge anyone who wants to live in another country, or in another geographical area, rather than in the European Union, where its social and environmental standards are better respected.

- During this particular pandemic, how do the legislative jobs proceed in the European Parliament?

The European Parliament never stopped working. Of course, we had to readapt with teleworking systems, of course we are doing endless meetings, just like now with Teams, WebEx, Zoom and all the other platforms. The European parliament made it possible for the MEPs to vote and participate remotely. Basically, the European parliament readapted, so that democracy, which is what the European parliament represents, has never stopped. Not only this, but the European parliament also hosted around 100 vulnerable women and also prepared meals for homeless people and other people in need. The European parliament also served as a testing center for Covid-19. Not only did the parliament keep up its work but also proved its ability to serve as a social institution.

- Would it ever be possible to organize an online meeting between the pupils of the schools which participate in the Eureka magazine or the European schools and the Office in Milan, regarding their relations with the European parliament?

Sure, not only it's possible, but we can organize it fairly soon, if you are interested. I will be in touch with your teacher. It would be a pleasure and I would be really happy to do it as soon as possible.

**Unisciti alla comunità
insieme-per.eu**

EUGEN DOGA

"Ho avuto un sogno, un'ambizione : volevo diventare un artista"

Eugen Doga è considerato il più grande compositore romeno vivente. E' nato il 1 marzo 1937, nel villaggio di Mocra, sulla riva sinistra del Nistro, e la sua opera è diventata l'emblema artistica del XX secolo. Dopo aver realizzato centinaia di colonne sonore per film e spettacoli, ha conseguito numerosi titoli e premi, l'UNESCO ha dichiarato il famoso valzer del film "La mia tenera e docile bestia" il quarto capolavoro musicale del secolo scorso. La rivista "Eureka! Evrica!" ha tentato di scoprire cosa si nasconde nella biografia del maestro e come vede il compositore la tumultuosa generazione attuale.

- Da chi e quando ha preso le sue prime lezioni di musica?

Dalla vita. Se avessi percorso la strada che la società mi stava programmando, allora penso che sarei diventato un giardiniere. I miei primi strumenti sono stati il rastrello e la zappa. Ma a volte le cose accadono diversamente da quello che vuole l'uomo. C'è un programma divino che abbiamo in noi dalla nascita o forse anche prima. È una specie di codice, se devo esprimermi in termini attuali, che abbiamo e portiamo con noi per tutta la vita. Da questo codice è dipeso il futuro di tutti i grandi compositori, poeti ed altri artisti. Veniamo tutti al mondo destinati a fare qualcosa. Non prendo sul serio le teorie e ho una spiegazione più semplice: forse, quando sono nato, Dio è passato da Mocra (il mio villaggio natale) e quando ha svuotato il sacco pieno di doni sul villaggio io ho ricevuto questo talento.

- Insieme al rastrello e alla zappa?

Sappi che il rastrello e la zappa hanno la loro musica. Ogni volta che andavo al lavoro nei campi, ascoltavo come suonavano. Guardavo il sole, le nuvole e potevo sentire nelle mie orecchie tutti i suoni combinati come nella musica celeste. Non avevo le cuffie e non potevo neanche sognarmele allora a causa della guerra, a causa della povertà. La situazione complicata nel dopoguerra ha quasi deciso il mio destino. Mia madre mi aveva iscritto ad una scuola professionale dove il percorso di studi durava quattro anni, e dove gli studenti sarebbero stati vestiti e nutriti dallo Stato. Anche alla scuola di musica si studiava per quattro anni, ma il contributo dello Stato all'educazione di un artista era più modesto. Ecco perché sono arrivato alla scuola di musica di Chisinau molto più tardi di altri. Penso che avrei lavorato nei campi di Mocra per anni se mia madre non avesse venduto il suo tappeto dalla dote di matrimonio. Quando sono arrivato a scuola, i miei compagni di classe conoscevano già le note musicali mentre il mio livello musicale era quello primordiale appreso alla scuola del mio villaggio.

Ma avevo un sogno, un'ambizione: volevo fare l'artista, suonare in una grande orchestra.

- Qual è stata la prima canzone che ha composto?

Non compongo la musica, la scrivo. Non puoi comporre ciò che è già stato scritto dalla natura, da quel codice che possediamo dalla nascita. Scrivo in modo diverso perché ho avuto la fortuna di essere amato da tante persone talentuose e senza amore non si fa nulla in questo mondo. La prima canzone che ricordo fu "Bianco fiore del giardino". Ero uno studente al conservatorio ed avevo 20 anni. Era il 1957 ed a Chişinău si preparava il debutto della televisione. L'orchestra era alla ricerca di nuovi brani. Ho scritto una canzone in stile tradizionale che è stata interpretata dall'artista Maria Bieşu, è stato il suo esordio scenico ed il mio come compositore. In seguito le nostre strade si sono spesso intrecciate.

- Delle centinaia di melodie che ha scritto, si impone il valzer "La mia tenera e docile bestia". Quali altri brani dello stesso valore rimangono all'ombra di questo capolavoro?

I classici hanno scritto i capolavori, io ho scritto musica. Sembra che la genesi di questo triste valzer sia passata alla storia. Oggi il mondo sceglie di più l'opera "Grammofono", un valzer con una melodia più allegra. Tutto dipende da come viene promossa un'opera e il valzer del film "La mia tenera e docile bestia" è stato apprezzato fin dalla prima audizione, anche se le mie ginocchia tremavano dalla paura che potesse trattarsi di un fallimento quando è stato proposto, perché l'avevo scritto in una sola notte. Dopo diverse ricerche negli archivi, mi sono seduto al pianoforte su insistenza del regista ed ho iniziato a scrivere musica. Emil Loteanu, il regista, era il mio antipode. Io sono una persona più emotiva, sono sempre stravolto dai dubbi al contrario di lui che aveva un carattere spontaneo. Probabilmente ci completavamo sul campo artistico come è emerso dopo la proiezione dell'altro film "Carovana", il nuovo film che ha conquistato il pubblico fin dal suo esordio.

-Oltre alla musica classica, quali altri generi ha sperimentato?

Non scrivo generi, scrivo musica. Ho provato di tutto. Ho iniziato con la musica tradizionale, poi ho fatto musica da camera, ho scritto romanze, ho composto tre balletti: "Luceafărul", "Valencia" e "Regina Margot" ed innumerevoli colonne sonore per film. Sfortunatamente, solo il dieci per cento dei miei lavori sono conosciuti in Moldova e la maggior parte di essi è stata scritta all'estero, a Mosca. Ora voglio aprire a Chișinău un locale dove la gente potrà ascoltare tutte le mie melodie, non solo quelle più conosciute.

-Come percepisce la musica la generazione di oggi e come dovrebbero capirla?

Accolgo con favore gli approcci dei giovani verso la musica. Sono diversi da noi, ed è naturale che percepiscano i suoni in modo differente. La musica è un fenomeno vivo in continua trasformazione. Appaiono nuovi generi mentre altri muoiono. Ad esempio, l'opera classica oggi si ascolta raramente. Non puoi mantenere il pubblico per ore con uno spettacolo del XIX secolo. Le nuove tecnologie offrono altre possibilità, appaiono altri generi che ancora non hanno nomi. Ogni generazione di musicisti attraversa questo fenomeno. Per esempio, ho vissuto anch'io questa situazione quando ero al conservatorio. Il mio professore non aveva compreso una mia opera, si trattava di un quartetto. Quello che ho imparato più tardi è che le nuove tecnologie che la modernità offre hanno lo scopo di mettere in evidenza più facilmente e dare la forma più adatta ad un'idea, non di complicarla. Mi interessa il contenuto di una melodia, non la sua copertina. Scrivere delle cose semplici è molto complicato.

-Cosa pensa della musica dei giovani di oggi?

Ci sono giovani di grande talento che combinano tecnologie con grandi idee ed ottengono ottimi risultati con grande energia.

-In che modo la pandemia l'ha ispirata?

Voglio dire grazie alla pandemia. Ho scritto cose che non avrei mai fatto. Avrei perso tempo sulle sciocchezze che faccio di solito frettolosamente. Ma questa volta ho avuto il tempo di elaborare le mie idee, ritornare su alcuni pensieri. Ciò non significa che sono diventati perfetti, perché a volte, invece di migliorarli, rischiamo di rovinarli... Durante questo periodo ho finito un manoscritto. Si tratta di un libro di circa ottocento pagine "Chi sono io" o "Le luci sull'impronta della memoria". Non è una biografia, non sono ricordi, è qualcos'altro. Come nella musica, non rispetto il genere. Ho fatto del mio meglio per dare all'idea una forma perfetta.

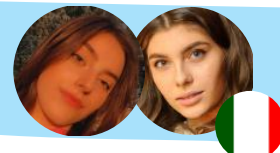
-Quale può essere il suo messaggio per gli adolescenti di oggi?

Impara e leggi molto. Il libro ha un'energia speciale che né la TV né Internet possono trasmettere, per quanto possano migliorare le tecnologie. Il libro offre al lettore l'opportunità di creare il proprio film, le proprie connessioni con il mondo che lo circonda. Quando hai il libro in mano, sei assolutamente libero e non ti possono imporre nessun modello o cliché di mondo. A prescindere dai percorsi che i giovani scelgono oggi, credo che ritornino al sé razionale, nello stesso modo in cui le acque torbide della primavera si calmano verso l'estate, poiché la natura ha i suoi cicli, e le persone, per quanto lontane siano da casa, ritornano dove il destino le ha lasciate ancorate nelle profondità dell'anima.

Intervista con...

Cujbă Andreea, Maslo Patricia, classe XI,
Liceo "Prometeu-Protalent", Chişinău

EUGENIA BEJAN

Oggi, abbiamo avuto il grande piacere di dialogare e di scoprire il fascino della lettura, in compagnia di Eugenia Bejan, direttrice della Biblioteca Nazionale per Ragazzi "Ion Creanga" di Chişinău. Lavorando da più di 30 anni in questa biblioteca, Eugenia Bejan promuove con costanza l'importanza dei libri nella formazione e nello sviluppo della personalità dei giovani, rappresentando un esempio da seguire per le nuove generazioni.

-Gentile Dott.ssa Eugenia Bejan, riguardo ai libri ed al piacere della lettura si sono già espressi filosofi, scienziati, poeti e tanti lettori fedeli. A suo parere, come si può definire l'importanza dei libri nella nostra vita?

A rischio di non essere originale, voglio confessare che non riesco ad immaginare la mia vita senza libri. Soprattutto senza i libri scritti con talento e sincerità. Possono essere uno specchio in cui mi ritrovo, una fonte di ispirazione o anche un modo per fuggire dalla realtà a volte insopportabile. Da bambina cercavo nei libri personaggi a cui mi sarebbe piaciuto assomigliare, come la forte e coraggiosa Pippi Calzelunghe o l'impavido Cipollino. Ora, in età adulta, cerco pensieri ed idee originali, linguaggi e stili individuali, emozioni e sentimenti.

-Chi sono i lettori più devoti della Biblioteca Nazionale per Ragazzi "Ion Creanga"?

I visitatori più affezionati della Biblioteca Nazionale per Ragazzi "Ion Creanga" sono, prima di tutto, i bambini in età prescolare, che i genitori o gli educatori difficilmente riescono a convincere di lasciare lo spazio chiamato Biblioteca dei Piccini. In secondo luogo, ci sono bambini, adolescenti, coloro che hanno avuto la fortuna di scoprire, ad un certo punto, il libro giusto e questo grazie alla raccomandazione di bibliotecari, insegnanti, genitori o loro coetanei, e da allora non rinunciano alla passione per la lettura.

-In che misura la pandemia ha influenzato l'attività della biblioteca?

Voglio ricordare che la biblioteca si è adattata abbastanza rapidamente alla nuova realtà ed alle restrizioni imposte dalla pandemia. Siamo subito passati alla versione online per la maggior parte dei nostri servizi e programmi, iniziando con "L'ora delle Fiabe", trasmesso in diretta su Facebook o Youtube, e proseguendo con laboratori di programmazione o progettazione per ragazzi, presentazioni di libri o incontri con scrittori, ed altre iniziative organizzate su Zoom, con attività creative e quiz su varie applicazioni e piattaforme online. Ovviamente non tutte le attività possono essere organizzate in remoto, come, ad esempio, il Club di Robotica o il Programma "L'ora del sapere", che comprende attività di lettura combinate con esperimenti. Inoltre, l'interazione con gli utenti a volte è più difficile in un contesto virtuale. Ma devo sottolineare che, a prescindere dalle difficoltà incontrate, abbiamo riscontrato anche dei vantaggi: il massiccio utilizzo della biblioteca online ci ha fatto conoscere in tutta la comunità; abbiamo scoperto di avere utenti da tutto il Paese ed anche dall'estero.

-Dalla sua esperienza, quali sono i libri preferiti dai ragazzi? I giovani di oggi differiscono da quelli di dieci anni fa?

Ovviamente, le preferenze di lettura dei ragazzi cambiano col tempo. Se negli anni '90 del secolo scorso i libri di Jules Verne o Mark Twain venivano ancora letti con interesse, oggi i bambini sono attratti da "Diario di una schiappa" di Jeff Kinney o "Le cronache di Narnia" di C.S. Lewis. Non posso fare a meno di ricordare la serie di Harry Potter della scrittrice britannica J.K. Rowling, molto apprezzata sin dal primo volume apparso nel 1997 e fino a 3-4 anni fa. Tra gli autori più letti oggi vorrei nominare Roald Dahl, J.R.R. Tolkien, Astrid Lindgren, Michael Ende, Neil Gaiman, Kate Di Camillo, Anne Fine, Cornelia Funke, Lois Lowry, R.J. Palacio, Philip Pullman. Dalla letteratura romena citerei gli autori Ionel Teodoreanu, Mihail Sadoveanu, Constantin Chiriță, Ana Blandiana, Spiridon Vangheli, Grigore Vieru, Aureliu Busuioc, Claudia Partole, Adina Rosetti, Ioana Nicolaie. Ai ragazzi di oggi piacciono i libri fantasy ma anche quelli in cui l'infanzia di oggi è descritta con tutte le sue sfide e gioie, libri con humour ed ironia.

- In che modo la Biblioteca Nazionale dei Ragazzi "Ion Creangă" è coinvolta nella promozione della lettura per piacere, nella formazione del lettore informato?

Il modo più efficace per promuovere il piacere della lettura è la comunicazione personale con ogni lettore, la condivisione con i bibliotecari delle proprie impressioni di lettura. La biblioteca si impegna a promuovere libri di valore, autori importanti attraverso diverse attività: Salone Internazionale del Libro per Bambini e Giovani, Campagna Nazionale "Leggiamo insieme", concorsi di lettura, presentazioni di libri, video blog.

-I collaboratori e lettori della rivista "Eureka-Evrca" sono adolescenti provenienti da Italia, Repubblica Moldova, Romania, Francia. Pensa che lo status di lettore consapevole dipenda dal paese di origine? Quale messaggio rivolge ai lettori della rivista "Eureka-Evrca"?

La possibilità per ogni giovane di diventare un lettore consapevole dipende da diverse circostanze: la presenza di libri nella casa in cui cresce, i genitori che gli leggono storie fin dalla tenera età, un educatore o un insegnante che lo aiuta a scoprire la biblioteca e la moltitudine di libri. Auguro ai lettori della rivista "Eureka-Evrca" di trovare la propria strada nella vita e di non perdere la gioia e il piacere che un buon libro può dare.

EUGEN DOGA

Am avut un vis, un orgoliu – voiam să devin artist

Magda-Ilinca Dogaru, clasa a IX-a,
Liceul "Prometeu-Protalent", Chișinău

Eugen Doga este considerat cel mai mare compozitor român în viață. Născut pe 1 martie 1937, în satul Mocra, pe malul stâng al Nistrului, creația lui va deveni emblematică pentru secolul al XX-lea. După sute de melodii scrise pentru zeci de filme și spectacole, titluri și premii, UNESCO a declarat celebrul vals din filmul „Gingașa și tandra mea fiară” a patra capodoperă muzicală a secolului trecut. Revista „Eureka! Evrica!” a încercat să afle ce ascunde biografia maestrului și ce crede compozitorul despre actuala generație și frământările ei.

-De la cine și când ați luat primele lecții de muzică?

De la viață. Dacă ar fi fost să merg pe ceea ce mă programa societatea, atunci cred că aș fi ajuns un grădinar. Primele mele instrumente au fost grebla și sapa. Dar lucrurile stau un pic altfel decât vrea omul. Există un program divin pe care îl avem în noi încă de la naștere sau poate încă mai devreme. E un fel de cod, dacă e să mă exprim în terminii de acum, pe care îl avem și îl purtăm în noi toată viața. De acest cod depinde viitorul tuturor dogarilor, eminescilor și a altor maestri. Toți venim pe lume programați să facem ceva. Eu nu iau în serios teoriile și am o explicație mai simplă: poate, când m-am născut eu, Dumnezeu a trecut pe la Mocra (satul de baștină) și când a scuturat sacul deasupra satului a cazut acest dar peste mine.

-Împreună cu grebla și sapa?

Să știți că grebla și sapa își au muzica lor. De fiecare data când mergeam la muncile agricole ascultam cum sună acestea. Mă uitam la soare, la nori și auzeam în urechi toate sunetele combinate ca într-o muzică cerească. Eu nu aveam căști și nici nu puteam visa la ele pe atunci din cauza războiului, din cauza sărăciei.

Situația complicată de după război a fost cât pe ce să îmi joace festa. Mama m-ar fi dat la o școală de meserii. Acolo se învăța doar patru ani, iar elevii erau îmbrăcați și hrăniți de stat. Și la școala muzicală se învăța patru ani, dar contribuția statului la educarea unui artist era mai modestă. Din această cauză am ajuns la școala muzicală din Chișinău mult mai târziu decât alții. Cred că aș fi prășit mulți ani la rând dealurile Mocrăi, dacă mama nu și-ar fi vândut covorul de zestre. Când am ajuns la școală, colegii mei deja știau notele muzicale, iar eu încă mai făceam muzică așa cum o înțelegeam încă din sat. Dar aveam un vis, un orgoliu – voiam să devin artist, să cânt într-o orchestră mare.

-Care a fost prima melodie pe care ați compus-o?

Eu nu compun muzică, eu o scriu. Nu poți compune ceea ce este compus deja de natură, de acel cod pe care îl purtăm încă de la naștere. Eu scriu altfel din cauză că am avut noroc de mai mulți oameni talentați care ma iubeau, iar fără dragoste nu se face nimic pe lumea asta. Prima melodie de care îmi aduc aminte a fost „Floare dalbă de livadă”. Eram student la conservator și aveam vreo 20 de ani. Era anul 1957 și la Chișinău se făceau ultimele pregătiri pentru lansarea televiziunii. Orchestra era în căutarea unor melodii noi. Eu am făcut un cântecel în stil popular pe care l-a interpretat Maria Bieșu, a fost prima ei apariție în scenă ca artistă și a mea în calitate de compozitor. Mai târziu drumurile noastre au fost mereu alături.

-Dintre sutele de melodii pe care le-ați compus se impune valsul „Tandra și gingașa mea fiară”. Ce alte melodii la fel de bune rămân în umbra acestei capodopere?

Capodopere au scris clasicii, eu am scris muzică. Se pare că povestea acestui sărman vals rămâne în istorie. Astăzi lumea alege mai mult lucrarea „Gramofonul”, un vals cu o melodie mai veselă. Totul ține de promovare, iar valsul din filmul cu același nume a placut de la prima audiție, chiar dacă mie mi-au tremurat mult timp genunchii de frică să nu fie un eșec pentru că melodia a fost scrisă într-o noapte. După mai multe căutări prin arhive m-am așezat la pian la insistența regizorului și am cântat. Emil Loteanu era antipodul meu. Eu sunt mai liric, pun totul la îndoială, iar el era mereu spontan. Se vede că ne completam mereu în creație, or după succesul cu filmul „Șatra”, noua peliculă a cucerit publicul de la prima proiectare.

-În afară de muzică clasică, ce alte genuri ați mai încercat?

Eu nu scriu genuri, eu scriu muzică. Am încercat de toate. Am început cu muzică populară, după care am făcut camerală, am scris romanețe, am trei baletе: „Luceafărul”, „Valencia” și „Regina Margot” și nenumărate compoziții pentru filme. Din păcate, în Moldova sunt cunoscute doar zece la sută din lucrările mele și asta pentru că majoritatea au fost scrise peste hotare, la Moscova. Acum vreau să deschid la Chișinău un salon unde să răsunе toate melodiile mele, nu doar cele care au avut mai mult noroc la public.

-Cum percepe actuala generație muzica și ce ar trebui să înțeleagă din ea?

Eu salut abordările de astăzi ale tinerilor în materie de muzică. Ei sunt altfel decât noi și e firesc să perceapă sunetele altfel. Muzica e un fenomen viu care mereu se transformă. Apar genuri noi, altele mor. Spre exemplu, opera clasică astăzi se cântă foarte rar. Nu mai poți menține publicul ore în șir cu un spectacol din secolul al XIX-lea.

Noile tehnologii oferă alte posibilități, se nasc alte genuri care încă nici nume nu au. Fiecare generație de muzicieni trece prin așa ceva. Spre exemplu, eu am forțat această ređută când eram la conservator. Profesorul meu nu mi-a înțeles lucrarea, era vorba de un cvartet. Ceea ce am aflat eu mai târziu este că noile tehnologii pe care le oferă modernitatea au menirea să scoată în evidență mai ușor și să dea forma mai potrivită unei idei, nu să o complice. Pe mine mă interesează bombona pe care o oferă o melodia, nu ambalajul ei. Să scrii simplu este foarte complicat.

-Ce părere aveți față de muzica tinerilor de astăzi?

Sunt tineri foarte talentați care îmbină tehnologiile cu idei extraordinare și oferă rezultate frumoase cu o energetică nemaipomenită.

-Cum v-a inspirat pandemia?

Eu vreau să zic merci pandemiei. Am scris lucruri pe care nu le-aș fi făcut niciodată. Aș fi pierdut timpul cu fleacuri pe care le fac de obicei în fugă. Dar de data asta am avut timp pentru a cizela idei, a reveni la unele gânduri. Asta nu înseamnă că au devenit perfecte, deoarece câteodată, în loc să le îmbunătățești, mai tare le strici... În această perioadă am terminat un manuscris. E vorba de o carte de vreo opt sute de pagini „Cine sunt eu ori scrieri pe amprenta memoriei”. Nu e vorba de o biografie, nu sunt nici amintiri, e altceva. Ca și în muzică, eu nu mă țin de gen. Pun tot ce am mai bun pentru a da unei idei o formă perfectă.

-Care ar fi mesajul dumneavoastră pentru adolescenții de astăzi?

Să învețe și să citească mult. Cartea are o energetică deosebită pe care nu o vor transmite nici televizorul, nici internetul, oricât de dezvoltate vor fi tehnologiile. Ea îi oferă cititorului posibilitatea să își creeze propriul film, propriile conexiuni cu lumea din jur. Când ai cartea în mână ești absolut liber și nu ți se impune o gândire asupra lumii, un clișeu impus din afară.

Indiferent de cărările pe care sunt purtați astăzi tineri, eu cred că ei vor reveni la sinele rațional, așa cum apele tulburi ale primăverii se limpezesc spre vară, deoarece natura își are ciclurile ei, iar oamenii, oricât de departe s-ar duce de casă, revin acolo unde destinul le-a lăsat ancora în adâncurile sufletului.

EUGENIA BEJAN

Astăzi am avut deosebită plăcere de a discuta și a cunoaște frumusețea lecturii, alături de doamna Eugenia Bejan, directorul Bibliotecii Naționale pentru copii „Ion Creangă” din Chișinău. Activând mai mult de 30 de ani la biblioteca dată, dna Eugenia Bejan continuă să promoveze importanța cărților în formarea și dezvoltarea personalității copiilor, prezentând un exemplu de urmat pentru noile generații.

-Mult stimată doamnă Eugenia Bejan, despre carte și bucuria lecturii s-au exprimat filosofi, oameni de știință, poeți, cititori fideli. Care este definiția dumneavoastră a importanței cărții în viața noastră?

Cu riscul de a nu fi originală, vreau să mărturisesc că nu mi imaginez viața mea fără cărți. Mai ales fără cărțile scrise cu talent și sinceritate. Ele pot fi o oglindă, în care mă regăsesc, o sursă de inspirație sau chiar o modalitate de a evada din realitatea uneori greu de suportat. În copilărie căutam în cărți personaje cu care mi-ar fi plăcut să mă asemăn, cum ar fi puternica și curajoasa Pippi Șoșețica sau neînfricatul Ceapolino. Acum, la maturitate, caut gânduri și idei originale, limbaj și stil individual, emoții și sentimente.

-Cine sunt cei mai devotați cititori ai Bibliotecii Naționale pentru Copii „Ion Creangă”?

Cei mai fideli vizitatori ai Bibliotecii Naționale pentru Copii „Ion Creangă” sunt, în primul rând, picii de vârstă preșcolară, pe care părinții sau educatorii cu greu îi pot convinge să plece din spațiul numit Biblioteca Picilor. În al doilea rând, sunt copiii, adolescenții, care au avut norocul să descopere la un moment dat, grație recomandării bibliotecarilor, profesorilor, părinților sau semenilor lor, cartea potrivită și de atunci încolo nu mai renunță la pasiunea pentru lectură.

-În ce măsură a afectat pandemia activitatea bibliotecii?

Vreau să menționez că biblioteca s-a adaptat destul de repede la noua realitate și restricțiile impuse de pandemie. Imediat am trecut în mediul online majoritatea serviciilor și programelor noastre, începând de la „Ora poveștilor”, transmisă live pe Facebook sau pe Youtube, și continuând cu atelierile de coding sau design pentru copii, cu lansările de carte sau întâlnirile cu scriitorii, alte activități organizate pe Zoom, cu activități creative și quizuri pe diverse aplicații și platforme online. Evident, nu toate activitățile pot fi organizate online, cum ar fi, de exemplu, Clubul de robotică sau Programul „Ora să ȘTIM”, care include activități de lectură îmbinate cu experimente. De asemenea, interacțiunea cu utilizatorii este uneori mai dificilă în mediul electronic. Dar, trebuie să accentuez că, indiferent de dificultățile întâmpinate, noi vedem și avantajele: prezența masivă a bibliotecii online ne-a făcut mai cunoscuți în comunitate; la activitățile noastre avem participanți din toată țara și chiar de peste hotare.

-Din experiența Dumneavoastră, care au fost cărțile de top în preferințele copiilor? Se deosebesc din acest punct de vedere copiii de astăzi de cei de acum un deceniu?

Evident, preferințele de lectură ale copiilor suferă schimbări în timp. Dacă în anii 90' ai secolului trecut mai erau citite cu interes cărțile lui Jules Verne sau Mark Twain, astăzi copiii sunt atrași de „Jurnalul unui puști” de Jeff Kinney sau „Cronicile din Narnia” de C.S. Lewis. Nu pot să nu amintesc de seria Harry Potter a scriitoarei britanice J.K. Rowling, foarte populară din momentul apariției primului volum în 1997 și până acum 3-4 ani. Dintre autorii populari în prezent aș numi pe Roald Dahl, J.R.R. Tolkien, Astrid Lindgren, Michael Ende, Neil Gaiman, Kate DiCamillo, Anne Fine, Cornelia Funke, Lois Lowry, R.J. Palacio, Philip Pullman. Din literatura națională, aș menționa autorii Ionel Teodoreanu, Mihail Sadoveanu, Constantin Chiriță, Ana Blandiana, Spiridon Vagheli, Grigore Vieru, Aureliu Busuioc, Claudia Partole, Adina Rosetti, Ioana Nicolaie. Copiii de astăzi le plac cărțile fantasy, dar și cele în care este descrisă copilăria de astăzi cu toate provocările și bucuriile ei, cărțile cu umor și ironie.

-Cum se implică Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă” în acțiuni de promovare a lecturii de plăcere, în formarea cititorului avizat?

Calea cea mai eficientă de promovare a lecturii de plăcere este comunicarea personală cu fiecare cititor în parte, împărtășirea de către bibliotecari a propriilor impresii de lectură. Biblioteca se străduie să promoveze cărțile de valoare, autorii importanți prin intermediul diverselor activități: Salonul Internațional de Carte pentru Copii și Tineret, Campania Națională „Să citim împreună”, concursuri de lectură, lansări de carte, video bloguri.

-Colaboratorii și cititorii revistei „Evrice - Eureka” sunt adolescenți din Italia, Republica Moldova, România, Franța. Credeți că statutul de cititor avizat depinde de țara de origine? Ce mesaj le adresați cititorilor revistei „Evrice - Eureka”?

Șansa fiecărui copil de a fi un cititor avizat depinde de mai multe circumstanțe: prezența cărților în casa în care crește, părinți care îi citesc povești de la cea mai fragedă vârstă, un educator sau profesor care îl ajută să descopere biblioteca și multitudinea de cărți.

Le urez cititorilor revistei „Evrice - Eureka” să-și găsească propria cale în viață și să nu rateze bucuria și plăcerea pe care ți-o poate prilejui o carte bună.

Interview with...

Magda-Ilinca Dogaru, XI class,
"Prometeu-Protalent" High School, Chişinău

EUGEN DOGA

"I had a dream, an ambition - I wanted to become an artist"

Eugen Doga is considered the greatest Romanian composer alive. Born on March 1, 1937, in the Mocra village, on the left bank of the Nistru river, his creation became emblematic for the twentieth century. After hundreds of songs written for dozens of films and theatre, hundreds of honours and awards, UNESCO declared the famous waltz from the film *My tender gentle beast* the fourth musical masterpiece of the last century. The *Eureka! Evrica!* magazine tried to find out what the master's biography was hiding and what the composer thinks about the current generation and its turmoil.

-From whom and when did you take your first music lessons?

From life. If I were to follow on what society was planning for me, then I think I would have become a gardener. My first tools were the rake and the hoe. But things turn a little different than a man wants. There is a divine program that we have in us from birth or maybe even earlier. A kind of chip, if I may say so, that we have and carry in us all our life. The future of all carpenters, poets and other masters depends on this chip. We all come into the world programmed to do something. I do not take theories seriously and I have a simpler explanation: maybe when I was born, God passed by Mocra (my native village) and when he shook the sack, this gift fell on me.

-Along with the rake and the hoe?

You know that the rake and the hoe have their music. Every time I went to farmwork I listened to what they sound like. I looked at the sun, at the clouds, and heard in my ears all the sounds combined as in heavenly music. I didn't have headphones, nor could I dream of them at the time because of the war and poverty.

The complicated situation after the World War II was about to play out for me. My mother intended to send me to a trade school. They studied there for only three years, and the students were dressed and fed by the state. The music school was for four years and the state's contribution to the education of an artist was more modest. Because of these circumstances, I arrived at the music school in Chisinau much later than others. I think I would have ploughed the hills of Mocra for many years in a row if my mother had not sold her dowry carpet. When I went to school, my classmates already knew the musical notes, and I was still making music the way I understood it from the village. But I had a dream, an ambition - I wanted to become an artist and to play in a big orchestra.

-What was the first song you composed?

I do not compose music, I write it. You cannot compose what is already composed of nature, in a code which we have borne since birth. I write differently because I was lucky to meet many talented people who loved me, and without love nothing can be done in this world.

The first song I remember was *White Orchard Flower*. I was a student at Conservatory in Chisinau, and I was about 20 years old. It was the year 1957 and the last preparations for the launch of television in Moldova were in taking place. The orchestra was looking for new songs. I made a song in folk style, that was performed by Maria Bieşu. It was her first appearance on stage as an artist and mine as a composer. Later our roads were always by our side.

-Of the hundreds of songs that you have composed, the waltz *My tender gentle beast* is a must. What other equally good songs remain in the shadow of this masterpiece?

Masterpieces were written by classics, I wrote music. It seems that the story of this poor waltz remains in history. Today people choose more the Gramophone piece - a waltz with a more joyful melody. It is all about promotion, and the waltz *My tender gentle beast*, from the movie of the same name, was a success from the first audition, even though my knees shook for fear of being a failure because the song was written in one night. After several searches in the archives, at the insistence of Emil Loteanu, the film director, I sat down at the piano and played. Emil Loteanu was my antipode. I am more lyrical, I question everything, and he was always spontaneous. I could say that we always complement each other in creation, or after the success with the film *Şatra*, the new film conquered the audience from the first screening.

-Beyond classical music, what other genres have you tried?

I do not write genres, I write music. I tried everything. I started with folk music, then I did chamber music, I wrote romances, I have three ballets *Luceafărul*, *Valencia* and *Regina Margot* and countless compositions for films. Unfortunately, only ten percent of my works are known in Moldova, and that is because most of them were written abroad, in Moscow. Now I want to open in Chisinau a salon where all my songs will be played, not only those that had more luck with the public.

-How does the current generation perceive music and what should they understand from it?

I welcome today's approaches to young people in music. They are different from us and it is natural for them to perceive their sounds differently. Music is a living phenomenon that is always changing. New genres appear, others die. For example, classical opera is rarely sung today. You cannot keep the audience for hours with a 19th century show.

New technologies offer other possibilities, other genres are born that still have no name. Every generation of musicians goes through something like that. For example, I forced this redoubt when I was at the Conservatory. My teacher did not understand my work, it was a quartet. What I learned later is that the new technologies that modernity offers are meant to make it easier to highlight and give a more appropriate shape to an idea, not to complicate it. I am interested in the candy that a song offers, not its packaging. Writing simple is very complicated.

-What do you think about today's young people's music?

They are very talented young people who combine technologies with extraordinary ideas and offer beautiful results with great energy.

-How did the pandemic inspire you?

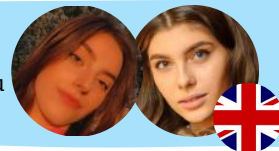
I want to thank the pandemic. I wrote things I would never have done. I would have wasted my time with trifles that I usually run away from. But this time I had time to refine ideas, to return to some thoughts. This does not mean that they have become perfect, because sometimes instead of improving them more, you ruin them... During this period, I finished a manuscript. It is a book of about eight hundred pages *Who am I or flashes on the imprint of memory*. It is not a biography, it is not a memoir, it's something else. As in music, I do not care about the genre. I do my best to give to an idea a perfect shape.

-What would be your message to today's teens?

To learn and read a lot. The book has a special energy that neither the television nor the internet will transmit, no matter how developed technologies will be. It gives the reader the opportunity to create their own film, their own connections with the world around them. When you have the book in your hand, you are absolutely free and you do not have to think about the world, beyond the cliché imposed from the outside.

Regardless of the paths that young people take today, I believe that they will return to the rational self, just as the murky waters of spring clear up towards summer, because nature has its cycles, and people, no matter how far they go from home, return where destiny has left them anchored in the depths of their souls.

EUGENIA BEJAN

Today, we had the great pleasure to discuss about the importance of reading with Eugenia Bejan-director of the National Library for Children "Ion Creanga". Having been part of the library for more than 30 years, Eugenia Bejan never stopped promoting the importance of books in the development and formation of young personalities; always serving as an example for new generations.

-Dear Mrs. Eugenia Bejan - philosophers, scientists, poets, faithful readers – all talk about books and the importance of reading. What is your view?

With the risk of repeating myself, I want to confess that I cannot imagine my life without books. Especially without books written with talent and honesty. To me, those books are like a mirror where I see my true self. They represent a source of inspiration and even an escape from the often-unbearable reality. As a child, I have always looked in books for characters I wanted to embody, such as the strong and brave Pippi Longstocking or the fearless Cipollino. Now, as an adult, I look for original thoughts and ideas, unique language, style, emotions and feelings.

-Who are the most devoted readers of the National Children's Library "Ion Creanga"?

The most loyal visitors of the National Library for Children "Ion Creanga" are pre-schoolers, whose parents or educators hardly can convince them to leave the library. Secondly, children and teenagers, who were lucky enough to discover, thanks to the recommendations of librarians, teachers, parents or their peers, the "right books" and who have not given up the passion for reading ever since.

-To what extent has the pandemic affected library activity?

I want to mention that the library has adapted rather quickly to the new reality and the restrictions imposed by the pandemic. We immediately moved online most of our programs, starting with "Story Time", broadcasted live on Facebook or YouTube, and also our coding and design workshops for children; book launches or meetings with writers organized on Zoom and finally, creative activities and quizzes which we hosted on various online apps and platforms. Obviously, not all activities could be organized online, such as, the Robotics Club or the "Time to Know" Program, which includes reading activities combined with experiments. Also, interaction with users sometimes can prove to be more difficult in the digital environment. However, I must emphasize that, regardless of the difficulties encountered, we saw many advantages: the massive presence of the online library has made us better known within the wider community. Now, we have participants from all over the country and even from abroad.

-From your experience, which were the top books in children's preferences? Do today's children differ from those of a decade ago?

Obviously, children's preferences change over time. If in the 90's the books of Jules Vernes or Mark Twain were being read with interest, today children are attracted by „The Diary of a Kid" by Jeff Kinney or „The Chronicles of Narnia" by C.S. Lewis. Not to mention the series Harry Potter by the British writer J.K. Rowling - very popular since its first book in 1997! Amongst the popular authors of today I would name Roald Dahl, J.R.R. Tolkien, Astrid Lindgren, Michael Ende, Neil Gaiman, Kate DiCamillo, Anne Fine, Cornelia Funke, Lois Lowry, R.J. Palacio, Philip Pullman. As to Romanian literature, I would mention the authors: Ionel Teodoreanu, Mihail Sadoveanu, Constantin Chiriță, Ana Blandiana, Spiridon Vangheli, Grigore Vieru, Aureliu Busuioc, Claudia Partole, Adina Rosseti, Ioana Nicolaie. Today, children like fantasy books, where the image of childhood is described with all its challenges and joys, humour and irony.

How does the National Library for Children "Ion Creangă" get involved in actions to promote reading pleasure, in training the informed reader?

The most effective way to promote "pleasure reading" is by communicating personally with each reader and by sharing sincere and personal opinions regarding. Our library strives to promote valuable books, important authors and engages in various activities such as: the International Book Fair for Children and the Youth; the National Campaign, "Let's read together"; reading courses, book launches and video blogs.

The contributors and readers of "Evrice-Eureka" magazine are teenagers from Italy, Moldova, Romania, France. Do you think that the status of an "informed reader" depends on the country of origin? What message would you like to send to Evrice-Eureka's readers?

For a child to be classed as an "informed reader" depends on a few things : the presence of books in their family home; parents who have advocated the importance of reading from an early age; an educator or teacher who helps them discover the wonderful world of books that libraries offer. I wish your readers to find their own way in life and not to miss out on the happiness and pleasure that good books offer.

La mia scuola: Liceo "Mihai Eminescu"

**“Lo stupore con cui il bambino ascolta le favole del mondo è lo stesso stupore con cui condivide, per la prima volta, le esperienze inedite”.
(Constantin Mitra, "Il libro delle prime esperienze", Pitești, 2015)**

Dall'esterno della sua recinzione, il Liceo "Mihai Eminescu" di Calarasi sembra solo un edificio relativamente piccolo, una costruzione massiccia e resistente, dall'aspetto accogliente ed accademico, che raccoglie in sé la nostalgia di molte generazioni di studenti ed insegnanti. Camminando nel vialetto centrale del liceo, siamo solennemente accolti dal volto grandioso del nostro poeta romeno di cui siamo orgogliosi, Mihai Eminescu. Il poeta veglia incessantemente sul nostro percorso scolastico fin dall'inizio della nostra vita liceale, offrendoci una parte del suo genio creativo e il suo profondo amore per la Patria, in quanto considerato il nostro padre spirituale e fonte d'ispirazione. Ammirandolo, comprendiamo l'importanza dell'educazione e la nobile missione di portare il nome del nostro liceo alle vette più alte e gloriose. Per me, il liceo "Mihai Eminescu" non ha paragoni con nessun altro liceo della Romania ma potrei dire, anche del mondo. A mio parere il liceo è un luogo che emana un grande carico emotivo, grazie ai suoi insegnanti, modelli intellettuali e morali di ineguagliabile valore che lavorano con passione per creare e plasmare le future personalità culturali che rappresenteranno il nostro Paese. Compiono sforzi cruciali per valorizzare il nome del nostro liceo e della nostra città.

La passione per l'insegnamento, la dolcezza, la serietà, il carisma, sono solo alcune qualità specifiche dei professori del nostro liceo. Questi non sono solo semplici insegnanti che assegnano agli studenti una gran quantità di compiti, sono come dei genitori. I consigli che ho ricevuto durante i miei quattro anni trascorsi al liceo hanno avuto un ruolo decisivo nel mio processo di maturità e nella scelta del mio percorso professionale. Gli sguardi toccanti e comprensivi, i discorsi seri e significativi, le allegorie educative, le storie di vita, tutto questo mi viene in mente quando penso agli insegnanti del mio liceo ed all'impronta che hanno lasciato nella mia anima.

Addentrando nel liceo, camminiamo attraversando lunghi corridoi, attraversati da ampie finestre accanto alle quali noi, studenti, ci siamo soffermati tante volte guardando verso il cielo e pensando a ciò che il futuro ci avrebbe riservato, dove talvolta abbiamo ascoltato con vivo interesse il nostro insegnante di filosofia, che ci ha aperto innumerevoli porte per scoprire, attraverso la sua vasta conoscenza e il suo stile classico, sobrio e penetrante, la saggezza degli antichi greci.

La mia scuola: "Liceo "Mihai Eminescu"

A differenza di altri studenti che considerano le finestre come momenti di fuga dalla scuola e simboli di libertà, per gli studenti della "Mihai Eminescu" le finestre simboleggiano le strade che rivelano le loro opportunità ed il loro futuro. Inoltre, i pannelli che adornano la hall non sono solo dei banali supporti di sughero con affisso il programma con le attività della scuola ed i rigidi regolamenti interni difficili da rispettare, ma le proiezioni delle esperienze che potremo accumulare, esperienze e opportunità che anche altri studenti hanno avuto prima di noi. In questa bacheca vengono raccolti momenti vissuti, ricordi di traguardi ottenuti. Non vi sono solo sanzioni disciplinari e divieti, ma attività alle quali possiamo essere coinvolti, progetti a cui il nostro liceo partecipa e tutto ciò ci ispira e ci stimola, evidenziando il lato positivo delle cose, in ciò che possiamo fare.

Le piccole aule in cui noi assistiamo alle lezioni sono la proiezione esteriore delle nostre anime, contengono tutta la felicità e la tristezza, tutte le risate ed i turbamenti, tutte le canzoni e gli abbracci di gruppo, tutta la tensione e l'emozione provocate da una prova, tutti i sentimenti degli studenti. La nostra classe è il cuore che conserva con cura ogni ricordo del nostro corpo studentesco. Sulle pareti delle aule e nell'aria si può sentire la presenza di tutto ciò che unisce gli studenti. Scrivendo questo articolo, mi sono reso conto che sono affezionato in un modo inspiegabile alla nostra aula, la numero 17, e mi addolora il pensiero che manca poco tempo fino al giorno in cui un'altra generazione prenderà il nostro posto.

Ricordo ogni momento trascorso qui, ogni emozione, perché le emozioni erano costruttive ed avvicinavano le nostre anime, saldavano il nostro collettivo, ci spingevano ad essere migliori. Qui abbiamo discusso argomenti importanti, ci siamo ascoltati a vicenda, abbiamo imparato ad essere tolleranti ed a collaborare, e l'ambiente di lavoro è sempre stato adattato alle nostre esigenze. Qui si sono strette forti amicizie, alcune forse dureranno per il resto della nostra vita, e si sono create rivalità amichevoli che hanno contribuito allo sviluppo personale degli studenti. In questa aula abbiamo scoperto mondi fantastici e personaggi memorabili grazie alle emozionanti discussioni con la nostra insegnante di lingua e letteratura romena. Utilizzando un linguaggio con parole mirate ed essenziali, pronunciate con grazia e con la gentilezza che la caratterizza, lei ha suscitato in me la passione per la lettura, mi ha insegnato che è importante lottare per difendere ciò che si ama e che il cambiamento inizia da te.

Il Liceo "Mihai Eminescu" si è distinto anche per aver partecipato e vinto premi in varie competizioni ed olimpiadi scolastiche. Gli studenti, supportati dai docenti, hanno potuto dimostrare che le prestazioni possono essere raggiunte mediante il lavoro, la passione e la determinazione. Naturalmente, come tutti gli istituti di istruzione, anche il mio liceo presenta piccole imperfezioni, ma anche queste lo rendono speciale, memorabile. Se tutto fosse stato perfetto, la scuola non avrebbe risvegliato alcuna emozione, ma al contrario ci avrebbe gradualmente disumanizzati, privandoci d'immaginazione e di speranza. Dobbiamo riconoscere che la perfezione è noiosa, e il nostro liceo non intende standardizzare tutto, creare robot, ma mira a formare le persone che sanno esprimere la propria opinione, promuovere valori positivi, portare cambiamenti nella società. La personalità più importante che ho incontrato al liceo è stata l'insegnante di storia, che mi ha completamente cambiato la vita e mi ha fatto capire qual è il mio obiettivo: essere insegnante, trasmettere alle generazioni future ciò che io stesso ho imparato da queste persone. Nella mia situazione ci sono molti altri studenti del liceo "Mihai Eminescu", che hanno fatto dei nostri insegnanti modelli di vita. Grazie a questa scuola ed agli insegnanti, siamo pronti a prendere nelle nostre mani le redini della vita e percorrere la nostra strada seguendo un sogno: rendere il mondo un posto migliore.

Școala mea: Liceul "Mihai Eminescu"

„Umirea cu care copilul ascultă poveștile lumii e umirea prin care se împărtășește, prima oară, din experiențele întâietății.” (Constantin Mitră, „Cartea întâietății”, Pitești, 2015)

Din partea opusă a porților, Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” din Călărași pare doar o clădire de dimensiuni relativ mici, cu o construcție impunătoare și rezistentă, cu un aspect primitiv și academic, care în sine păstrează nostalgia numeroaselor generații trecute de elevi și profesori. Mergând pe alea din fața liceului, suntem priviți cu solemnitate de chipul grandios al poetului nostru român cu care ne mândrim, Mihai Eminescu. Acesta ne veghează neîncetat parcursul școlar încă de la începutul vieților noastre de liceeni, oferindu-ne o parte din geniul său creator, din iubirea sa profundă pentru patrie, fiindu-ne tată spiritual și inspirație. Privindu-l pe acesta, înțelegem importanța educației și nobila misiune de a duce numele liceului nostru pe cele mai înalte și glorioase culmi. Pentru mine, Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” nu este precum orice alt liceu din România sau chiar din lume, așa putea spune. Pentru mine, liceul reprezintă un loc cu o mare încărcătură sentimentală datorită profesorilor, modele intelectuale și morale de o valoare inegalabilă, care muncesc cu pasiune pentru crearea și șlefuirea următoarelor mari personalități culturale care vor reprezenta țara noastră. Aceștia depun eforturi cruciale pentru a face cunoscute numele liceului și al orașului nostru.

Pasiunea de a-i învăța pe ceilalți, blândețea, seriozitatea, charisma sunt doar câteva calități specifice profesorilor liceului nostru. Aceștia nu sunt doar niște simpli dascăli care îngroapă elevii în tone de informații, ci sunt precum niște părinți. Sfaturile pe care le-am primit pe parcursul celor patru ani petrecuți în liceu au avut un rol decisiv în procesul de maturizare și în alegerea drumului meu profesional. Privirile înduioșătoare, pline de înțelegere, discursurile serioase și cu însemnătate, glumele cu valoare moralizatoare, poveștile de viață, toate acestea îmi vin în minte când mă gândesc la profesorii liceului meu și la amprenta pe care aceștia au lăsat-o asupra sufletului meu. Intrând în liceu, parcurgem holurile lungi, străbătute de ferestrele largi lângă care noi, elevii am zăbovit de atâtea ori privind absenți spre cer și gândindu-ne la ceea ce ne rezervă viitorul, lângă care l-am ascultat cu vădit interes pe profesorul nostru de filosofie, care ne-a deschis nenumărate uși spre înțelepciunea vechilor greci prin vastele sale cunoștințe și prin felul său clasic, sobru, pătrunzător. Spre deosebire de alți elevi, care percep ferestrele ca fiind niște tablouri ale evadării din școală și mostre de libertate, elevii de la Liceul „Mihai Eminescu” privesc ferestrele ca niște căi care le dezvăluie oportunitățile și viitorul.

Școala mea: Liceul "Mihai Eminescu"

De asemenea, panourile care împodobesc holul nu sunt doar banala umplutură de plută, PAL și regulamente interioare rigide și greu de parcurs, ci promisiuni ale experiențelor pe care le putem acumula, experiențe și șanse pe care le-au avut și alți elevi înaintea noastră. Sunt capturate momente, amintiri de motivație. Nu ne sunt prezentate sancțiuni și lucruri care ne sunt interzise, ci activități în care ne putem implica, proiecte la care liceul nostru ia parte, fapt ce are un puternic caracter inspirațional, accentul fiind pus pe latura pozitivă a lucrurilor, pe ceea ce putem face.

Micile clase în care noi desfășurăm orele de curs sunt proiecția exterioară a sufletelor noastre, ele conținând toată fericirea și tristețea, toate râsetele și supărările, toate cântecele și îmbrățișările de grup, toată tensiunea și emoția cauzate de un test, toate sentimentele elevilor. Sala noastră de clasă este inima care păstrează cu grijă fiecare amintire a colectivului nostru de elevi. Pe pereții sălilor și în aer se observă prezența a tot ceea ce îi leagă pe elevi. Scriind acest articol, am realizat că sunt atașat de sala noastră, sala 17, în moduri pe care nici măcar nu le conștientizăm și mă întristez la gândul care ne mai rămâne puțin timp până o altă generație ne va lua locul. Prețuiesc fiecare moment petrecut aici, fiecare emoție, pentru că emoțiile au fost unele constructive care ne-au adus sufletele mai aproape, ne-au sudat colectivul, ne-au împins spre a fi mai buni. Aici am dezbătut subiecte importante, ne-am ascultat reciproc, am învățat să fim toleranți și să colaborăm, iar mediul de lucru a fost întotdeauna îmbunătățit conform cerințelor noastre. Aici s-au legat puternice prietenii, unele poate pentru tot restul vieții, s-au creat rivalități prietenești care au contribuit la dezvoltarea pe plan personal a elevilor.

Aici am descoperit lumi fantastice și personaje memorabile datorită discuțiilor captivante purtate cu profesoara noastră de limba și literatură română. Printr-o serie de cuvinte frumoase, bine alese, rostite cu grație și prin bunătatea care o caracterizează, aceasta mi-a stârnit pasiunea pentru lectură, m-a învățat că este important să lupti pentru a apăra ceea ce iubești și că schimbarea începe cu tine. Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” s-a remarcat și prin participarea și obținerea de premii la diverse concursuri și olimpiade școlare. Elevii, susținuți de profesori, au reușit să demonstreze că se pot realiza performanțe cu muncă, pasiune și determinare. Firește, asemenea tuturor unităților de învățământ, liceul meu prezintă și mici imperfecțiuni, dar până și acestea îl fac să fie special, memorabil. Dacă totul ar fi fost perfect, școala nu ne-ar fi trezit nicio emoție, ci din contră, ne-ar fi dezumanizat treptat, privându-ne de imaginație și de speranță. Trebuie să recunoaștem că perfecțiunea plictisește, iar liceul nostru nu intenționează să uniformizeze totul, să creeze roboți, ci are ca scop făurirea unor oameni care să știe să își exprime opinia, să promoveze valori pozitive, să aducă schimbarea în societate.

Cea mai marcantă personalitate pe care eu am întâlnit-o în liceu a fost profesorul de istorie, care mi-a schimbat complet viața și m-a făcut să realizez care este menirea mea: aceea de a fi profesor, de a transmite generațiilor viitoare ceea ce eu însumi am învățat de la acești oameni. În situația mea sunt mulți alți elevi din Liceul „Mihai Eminescu”, care au făcut din profesorii noștri modele demne de urmat. Datorită acestei școli și a cadrelor didactice, suntem pregătiți să luăm frâiele vieții în propriile mâini și să pornim la drum cu un vis – acela de a face lumea un loc mai bun.

My school: "M. Eminescu" High School

**"The amazement with which the child listens to the stories of the world is the amazement with which he shares, for the first time, the experiences of primacy."
(Constantin Mitră, „Cartea întâietății”, Pitești, 2015)**

From the opposite side of the gate, Theoretical High School "Mihai Eminescu" from Calarasi seems to be a relatively small building, with an imposing and durable looking construction, with a welcoming and academic aspect, but the building itself keeps the nostalgic stories of past generations of pupils and teachers alike. Walking down the alley of the high school, we are solemnly welcomed by the grandiose statue of Mihai Eminescu, our Romanian poet in whose creation we take great pride. He constantly watches over us from the beginning of our lives of high school students, granting us a part of his creative genius, a piece of his deep love for our country and being our inspiration and spiritual father. Looking at this poet, we understand the importance of education and the noble mission of taking our high school to the most glorious heights.

To me, Theoretical High School "Mihai Eminescu" is not like any other school in Romania or even in the world, I might say. To me, this high school is a place with amazing sentimental value due to the teachers, priceless intellectual and moral models, who work passionately in order to create the next great cultural personalities of our country

They make crucial efforts to make the names of our high school and the town known. The passion for teaching, kindness, seriousness and charisma are just a few of the qualities that define the teachers of our high school.

They are not just ordinary teachers, who bury students in tons of information, they are most like parents for us. The pieces of advice I received during my four years of high school had a decisive role in my evolution and in the process of choosing my career path. The touching and understanding glances, the serious and meaningful speeches, the jokes with a moralizing character, the life stories, all of these come to my mind when I think of my high school teachers and the mark they have left on my soul. When stepping inside the high school, we walk through the long halls, by the wide windows near which we lingered so many times staring absentmindedly at the sky while thinking about what awaits us in the future, the same windows where we would listen with obvious interest to our philosophy teacher telling us stories filled with the wisdom of the ancient Greeks, impressing us with his classic, sober and penetrating way of expressing himself.

My school: "M. Eminescu" high School

Unlike other students, who perceive the windows as ways of escape and samples of freedom, pupils from our high school think of the windows as paths which uncover their opportunities and future. Also, the panels that adorn the halls are not just the ordinary cork filling and rigid and complicated interior regulations, they are promises of experiences we can accumulate, experiences and chances that other students have had before us. They capture moments and memories of motivation. There are not presented sanctions and interdictions, but activities in which we can participate, projects of our high school, the fact with a powerful inspirational character, the accent being put on the positive side of things, on what we can do.

The small classrooms in which we take part in classes are the exterior projections of our world, they contain all the happiness and sadness, laughs and upsets, all the songs and group hugs, the tension and the emotion caused by a test, all the feelings of pupils. Our classroom is the heart that preserves with care every memory of our collective. On the walls of our classrooms and in the air we can observe the presence of everything that keeps the pupils together. Writing this article, I realised that I am emotionally attached of our classroom, marked with number 17, in ways I can't even realise and I grow sad when I think that there is so little time left before another generation will take our place.

I treasure every moment spent here, every emotion, because all of them were constructive and they brought us closer to each other, they made our collective stronger and they made us be better persons. Here we debated important subjects, we listened to each other, we learned to be tolerant and to collaborate, and the work environment was always improved according to our requests. Here friendships were formed, some of them even for the rest of our life, friendly rivalries were born and they contributed to the personal development of pupils. Here we discovered fantastic worlds and unforgettable characters due to our captivating discussions with our Romanian language and literature teacher. With a series of beautiful well-chosen and graciously spoken words and with her characteristic kindness, she aroused my passion for reading, she taught me the importance of fighting for what you love and that the change starts with us. Theoretical High School "Mihai Eminescu" stood out by participating and winning prizes in various competitions and school Olympics. The students, with the help of teachers, succeeded in demonstrating that it is possible to have great performances with work, passion and determination. Of course, just like every education unit, our high school has some little imperfections but even these make it special, memorable. If everything had been perfect, the school wouldn't have transmitted us any emotions, but it would have gradually dehumanized us instead, keeping us away from imagining and hoping. We have to admit that perfection is boring and our high school does not mean to standardize everything, to create robots, it has the purpose of forging people who know how to express their opinions, how to promote positive values, to bring the change to our society.

The most significant personality met during my high school years was my history teacher, who completely has changed my life and made me realise what is my purpose: to be a teacher, to transmit to others what I have learned from these people. There are many other students in our high school in the same situation, students who have found role models in their teachers. Because of this high school, we are now ready to take on the challenges of life and to start our journey with a dream- to make the world a better place.

LA MIA VACANZA IDEALE

Filip Adela, classe X,
Liceo „Mihai Eminescu”, Călărași

Alcuni osservano che i giapponesi tendono a trasformarsi in occidentali. Altri vedono in loro la calma zen. Ma la realtà è più complicata.

I viaggiatori che attraversano le isole del Giappone, solitamente cercano mete esotiche, luoghi meravigliosi o situazioni imprevedibili. Ed in effetti, il Giappone spesso offre tutto questo, sia attraversando le sue città che percorrendo le sue strade secondarie. A volte alcune cose che si incontrano sembrano strane o insolite, ma questo rappresenta solo alcune delle migliaia di caratteristiche della cultura e del paesaggio giapponese. Le isole dell'arcipelago nipponico si estendono come perle nel Pacifico Occidentale, confinano con le coste della Cina, della Russia e della Corea. Ci sono quasi 4.000 isole, distribuite su 2.800 km di lunghezza. Le isole principali, Hokkaido, Honshu, Shikoku e Kyushu sono montuose ed attraversate da strette valli. Fuji-san, un punto topografico innevato alto 3.776 metri, svetta silenzioso e lontano da Tokyo, da dove però può essere visto nelle limpide giornate invernali.

Quando la maggior parte dei viaggiatori guarda sulla mappa di Honshu, l'isola principale del Giappone, ha l'impressione che Chugoku si trovi al sud. Tuttavia, i giapponesi la considerano parte dell'occidente. A dire il vero, si tratta di sud-ovest. Nonostante le indicazioni della bussola, la regione di Chugoku si estende per un terzo della parte meridionale dell'isola di Honshu, al confine con Seto Naikai (Mare Interno) a sud e sul Mar del Giappone a nord.

Nella parte orientale della penisola di Chugoku, la città industriale di Himeji è dominata da un meraviglioso castello bianco come la schiuma del mare, che sembra vegliare sulla città. Chiamato "Egretta bianca" o "Castello di Gabbiano", Himeji-jo (Castello di Himeji) si trova a 15 minuti a piedi dalla stazione di Shinkansen, lungo una strada fiancheggiata da sculture moderne. Guardando il suo splendore sulle rive del fiume Senba, il castello di Himeji è il più grande ed elegante dei castelli medievali del Giappone. Anche se la città fu bombardata durante la seconda guerra mondiale, il castello si salvò e rimase in buone condizioni. In apparenza, il Giappone sembra volubile. Ma effettivamente ti domandi se sia realmente così. Neanche i giapponesi lo sanno. Ma per il turista, il Giappone oggi è accogliente e davvero speciale, con i suoi numerosi misteri in attesa di essere esplorati. Un'esperienza favolosa!

Beh, almeno non ti costa nulla sognare, perché altrimenti ci costerebbe un patrimonio!

LA MIA VACANZA IDEALE

Iulian Focșa, classe VII,
Liceo „Mihai Eminescu”, Căușeni

Caro amico, sono così felice di poterti raccontare di un posto fantastico dove non sono ancora andato, ma dove vorrei davvero trascorrere le mie prossime vacanze.

Si tratta di Bora-Bora, una delle isole più esotiche e visitate al mondo. È famosa per la sua natura verde come uno smeraldo e per il suo clima caldo. Le abitazioni su quest'isola sono un qualcosa di molto speciale, sono costruite con elementi naturali come il legno o la pietra. Le case esotiche sono disposte in fila su un ponte che si trova sopra l'oceano cristallino. Fidati di me, è un posto meraviglioso dove potrai godere di una vacanza perfetta con la tua famiglia. Se pensi che il cibo su un'isola non sia così appetibile come nelle città, allora ti sbagli, perché Bora-Bora ha molti ristoranti famosi.

Uno di questi ristoranti si chiama Matira Beach che può offrirti tutti i cibi della cucina europea e piatti di mare. Il tempo è sempre meraviglioso e potrai gustare il tuo pasto su una terrazza con alcuni tavoli. Inoltre, mentre mangi, puoi ammirare la natura selvaggia di Bora-Bora.

Tutti vorrebbero vedere la vera bellezza sottomarina del Pacifico. Lo snorkeling è lo sport perfetto per andare in profondità ed osservare i pesci tropicali che si nascondono nel fondale. Ma se ti piacciono gli sport Extreme, allora puoi praticare la Shark Feeding unendoti alla squadra che alimenta gli squali e tu stesso potrai nutrirti, ma devi stare molto attento.

Spero che leggendo questa narrazione ti sia venuta voglia di viaggiare e che tu stia già pensando di comprare un biglietto aereo per le tue prossime vacanze.

VACANȚA MEA IDEALĂ

Unii observă transformarea japonezilor în occidentali. Alții văd calmul zen. Realitatea e mai complicată.

Călătorul prin insulele Japoniei caută, de regulă, exotismul, minunățiile sau neobișnuitul. Și, într-adevăr, Japonia este adesea astfel, atât prin orașele sale, cât și prin străzile ei lăturalnice. Uneori, anumite lucruri întâlnite par stranii sau cu scopuri ciudate, dar acestea sunt doar unele din miile de caracteristici ale culturii și peisajului nipon.

Răspândite asemenea unor perle în vestul Pacificului, insulele arhipelagului japonez se învecinează cu malurile Chinei, Rusiei și Coreei. Sunt aproape 4.000 de insule, întinse pe o lungime de peste 2.800 km. Insulele principale, Hokkaido, Honshu, Shikoku și Kyushu sunt montane și străbătute de văi înguste. Fuji-san, un punct topografic acoperit cu zăpadă, înalt de 3.776 metri, rămâne tăcut în depărtare de Tokyo, de unde poate fi văzut în zilele senine de iarnă.

Când majoritatea călătorilor vor privi pe hartă insula principală a Japoniei, Honshu, vor considera că Chugoku se află în partea de sud. Totuși, japonezii o consideră a fi parte de vest. De fapt, este vorba despre sud-vest. În ciuda busolei, regiunea Chugoku se întinde peste treimea sudică a insulei Honshu, învecinându-se cu Seto Naikai (Marea Interioară) în sud și Marea Japoniei în nord.

Filip Adela, clasa a X-a,
Liceul „Mihai Eminescu”, Călărași

În estul peninsulei Chugoku, orașul industrial Himeji e dominat de un minunat castel alb ca spuma mării, care pare să vegheze deasupra orașului. Denumit „Egreta Albă” sau „Castelul Pescăruș”, Himeji-jo (Castelul Himeji) se află la o distanță de 15 minute de plimbare de la stația Shinkansen, de-a lungul unei străzi mărginite de sculpturi moderne.

Veghind în splendoarea sa pe malurile râului Senba, Castelul Himeji e cel mai mare și mai elegant dintre castelele medievale din Japonia. Deși orașul a fost bombardat în cel de-al Doilea Război Mondial, castelul a scăpat și s-a păstrat în condiții bune.

La suprafață, Japonia pare schimbătoare. În fond, te miri dacă poate să facă așa ceva. Nici japonezii nu știu. Dar pentru turist, Japonia de astăzi este primitoare și într-adevăr specială, cu multele sale taine care așteaptă să fie explorate. O experiență fabuloasă! Bine măcar că nu te costă să visezi, că, altfel, am fi fost toți faliți!

VACANȚA MEA IDEALĂ

Iulian Focșa, clasa a VII-a,
Liceul „Mihai Eminescu”, Căușeni

Drag prieten, mă bucur că am ocazia să îți povestesc despre un loc fantastic, unde eu nu am fost, dar aș dori să petrec vacanța mea acolo. E vorba despre insula Bora-Bora, una dintre cele mai exotice și turistice insule. Ea e vestită prin natura sa de smarald și prin temperatura adecvată a aerului.

Ceva cu totul special în acest colț de rai sunt hoteluri familiale confecționate din lemn, uneori chiar și din piatră. Casele exotice sunt aranjate în rând, pe un pod ce este situat deasupra oceanului cu apă cristalină. Crede-mă, e un loc minunat în care sunt sigur că vei avea o vacanță ideală și îți va reapărea dorința să te reîntorci pe această insulă.

Dacă crezi că pe o insulă mâncarea nu e la fel de bună ca și în orașe, atunci te înșeli, deoarece Insula Bora - Bora are o mulțime de restaurante vestite. Unul dintre acestea e restaurantul Matira Beach ce te poate uimi cu mâncare franceză, italiană, spaniolă și alte mâncăruri europene, fructe de mare, iar dacă timpul e călduros poți să servești bucatele afară, unde sunt așezate mese, pentru a putea admira pădurea sălbatică din Bora- Bora.

Cu toții am dori să savurăm frumusețea Oceanului Pacific din interior, la adâncimi. Snorkelling-ul e ceea ce îți trebuie pentru a vedea peștii exotici ce se ascund în oceanul malefic. Dacă ești iubitor de extreme, atunci poți să participi la Shark Feeding, unde poți să hrănești rechini, dar trebuie să fii foarte atent. Sper că, citind acest mesaj, ai deja gând să-ți cumperi bilet într-acolo.

MY BEST HOLIDAY

Filip Adela, class X,
„Mihai Eminescu” High School, Călărași

When most travelers catch a glimpse of the map of Japan's main island, Honshu, they will find that Chugoku is in the south. However, the Japanese consider it to be part of the west. In fact, it's about southwest.

Despite the compass, the Chugoku region stretches over the southern third of Honshu Island, bordering Seto Naikai (Inland Sea) in the south and the Sea of Japan in the north.

On the east side of the Chugoku Peninsula, the industrial city of Himeji is dominated by a beautiful white, seafoam-like castle, which seems to watch over the city. Named "The White Egret" or "Seagull Castle". Himeji-jo (Himeji Castle) is a 15-minute walk from Shinkansen Station, along a street edged with modern sculptures. Watching its magnificence on the banks of the Senba River, Himeji Castle is the largest and most elegant medieval castle in Japan. Although the city was bombed in World War II, the castle escaped and was kept in good condition.

Some might observe the Japanese conversion into Westerners.

Others see the zen. The reality is, in fact, more complicated

The traveler through the islands of Japan usually looks for exoticism, astonishment or the unusual. And indeed, Japan is often like that, both in its cities and in its alleys. Occasionally, some activities seem strange, or meant for equivocal purposes, but these are just some of the thousands of features of Japanese culture and landscape. Scattered like pearls in the western Pacific, the islands of the Japanese archipelago border the shores of China, Russia and Korea. There are almost 4,000 islands, spread over a length of over 2,800 km. The main islands, Hokkaido, Honshu, Shikoku and Kyushu are mountainous and crossed by narrow valleys. Fuji-san, a 3,776-meter-high snow-covered mountain remains silent in the distance from Tokyo, where it can be seen on bright winter days.

On the surface, Japan seems unpredictable. All in all, you wonder if it can really be like that. The Japanese don't know either. But for the tourist, today's Japan is welcoming and really distinctive, with many of its mysteries waiting to be explored. A fabulous experience! At least it doesn't cost anything to dream, otherwise we would all have gone bankrupt!

MY BEST HOLIDAY

Iulian Focşa, class VII,
„Mihai Eminescu” High School, Căuşeni

Dear friend, I am so happy because I can tell you about a fantastic place where I have not been yet, but I really want to spend my next holidays there. It is about Bora-Bora, one of the most exotic and most visited islands. It is famous for its green nature like an emerald and its warm weather.

Something very special on this island are the houses that is made of natural materials like wood or stone. The exotic houses are arranged in a row on a bridge that is above the crystalline ocean. Believe me, It is a wonderful place where you will have a perfect holiday with your family.

If you think that the food on an island isn't as tasty as in towns, then you are wrong, because Bora-Bora has a lot of famous restaurants.

One of these restaurants is Matira Beach which can serve you all kinds of European food and sea fruits. If the weather is wonderful, you can eat your meal outside where some tables are set. Also, while eating, you can look at the wild nature of Bora-Bora.

Everyone wants to see the real beauty of the Pacific from inside the water. Snorkeling is the perfect sport for plunging into the water and looking at the tropic fish that are hiding there. But if you like extremes, you can join the shark feeding where you can feed hungry sharks, but you have to be very careful. I hope that you liked my description and next holidays you will be there.

Vale la pena ricordare che la protagonista del romanzo è ispirata ad un personaggio realmente esistito e scomparso nel 1990. Era la figlia di Surendranath Dasgupta (nel libro sotto il nome di Narendra Sen), un filosofo indiano (ingegnere di Calcutta), e si chiamava Maitreyi Devi. Allan aveva 23 anni quando la conobbe e lei invece solo 16. L'intensità del rapporto tra i due rappresentanti di culture così diverse aumenta con il loro amore, assumendo un doppio significato: erotico, coinvolgendo il corpo e l'anima dei protagonisti, e culturale, facendo scoprire il mondo dell'India ad Allan ed il mondo occidentale a Maitreyi. È un romanzo di esperienza, che rappresenta e valorizza le emozioni intense e l'interiorizzazione delle proprie esperienze da parte dei personaggi. Ho scoperto il mistero della femminilità e le millenarie usanze dell'India, a noi spesso incomprensibili. Ad esempio, Maitreyi vive nel lusso ma dorme asceticamente sul pavimento, su un tappetino sottile come un panno, e persino Allan, dopo essere stato bandito dalla casa del professor Sen, vivrà per mesi in una capanna sull'Himalaya per riprendersi e ritrovare la sua identità.

MAITREYI

"Maitreyi" di Mircea Eliade è un romanzo esotico, di esperienza, carico di miti, simboli, costumi, rituali e di particolarità significative per la cultura indiana. Ho scelto questo meraviglioso romanzo grazie al suggerimento della mia insegnante di lingua e letteratura romena, la Prof.ssa Dina Danilov. Ho letto anche altri romanzi d'amore ma quest'ultimo ha particolarmente attirato la mia attenzione rendendo scorrevole la lettura. Sono rimasto colpito da quanto sia diversa la cultura indiana dalla cultura europea: gli indiani sono molto ospitali, se aprono le porte della loro casa a qualcuno, lo fanno disinteressatamente, in quanto l'accoglienza di una persona a loro cara implica una serie di rituali incomprensibili per Allan, il protagonista della narrazione. Ciò che il giovane europeo considerava segnali di complicità amorosa, ad esempio il sfiorarsi i piedi, rappresentavano invece dei semplici gesti di affettuosa amicizia. Gli indù credono nel potere della natura e nel sacro legame tra uomo ed albero. Hanno regole molto severe quando devono difendere la loro famiglia, rispettano la casta ed i matrimoni al di fuori di essa non sono accettati.

Il romanzo fu pubblicato per la prima volta nel 1933 e godette di popolarità mondiale, essendo stato tradotto in diverse lingue: francese, inglese, italiano, tedesco

È anche un romanzo soggettivo, la narrazione si concentra sugli eventi della vita interiore e presenta l'estetica dell'autenticità, essendo stato scritto in 3 livelli: il diario del narratore in cui si raccontano gli eventi legati alla sua vita in India, le note successive fatte dal narratore, confutando o confermando le prime impressioni e la confessione fatta dal narratore dopo che l'azione è stata consumata. Maitreyi scriveva poesie apprezzate da Rabindranath Tagore e sarebbe diventata in seguito una nota poetessa indiana. L'incontro tra Maitreyi Devi e il famoso sanscritologo romeno Sergiu Al. George, a Calcutta nel 1972, indusse la poetessa indiana a replicare la propria versione scrivendo un romanzo che si intitolò, "L'amore non muore".

Ammirevole è la storia d'amore che supera i modelli europei, che si esprime attraverso i gesti, un'incontestabile attenzione reciproca ed un legame spirituale tra i due protagonisti. Le lezioni di francese (offerte da Allan a Maitreyi) e le lezioni di bengalese (impartite da Maitreyi) costituiscono un'occasione ideale per brevi momenti di intimità, di reciproca scoperta, di conversazioni ambigue. Sono rimasto piacevolmente sorpreso da ogni personaggio, in particolare da Allan, un giovane erudito ed educato, anche se in certi momenti mi sarei comportato diversamente da lui. Ad esempio, non avrei accettato di essere semplicemente bandito dalla casa in cui avevo trovato l'amore della mia vita. Ma la giovane Maitreyi impressiona anche per la sua innocenza, la sua bellezza ed il suo desiderio di conoscenza e per la purezza del suo amore. Mi ha sorpreso la scena quando inaspettatamente Allan si innamora di Maitreyi, la ragazza che all'inizio disprezzava e considerava persino brutta, ma che poi lo sedurrà con il suo esotismo e, soprattutto, con il suo lato primitivo, simile ad un fiore innocente: "Qui, ogni donna e ogni signorina è una DEVI - una dea. Ogni donna è adorata perché è o sarà una madre". Finirà per amarla, scoprendo nel tempo, con stupore, il vero e profondo amore, distinguendolo dagli amori volgari che aveva vissuto fino ad allora.

Nel libro ho scoperto che gli indiani hanno una grande fiducia nel karma e questo migliora loro i rapporti interpersonali. I legami all'interno della famiglia, in India, sono molto più forti, includendo le relazioni anche con i parenti più lontani.

Se mi chiedete quanto questo romanzo sia attuale per gli adolescenti di oggi, direi con certezza che la trama affascina per la sua originalità, è ricca di candore, moralità, purezza, innocenza.

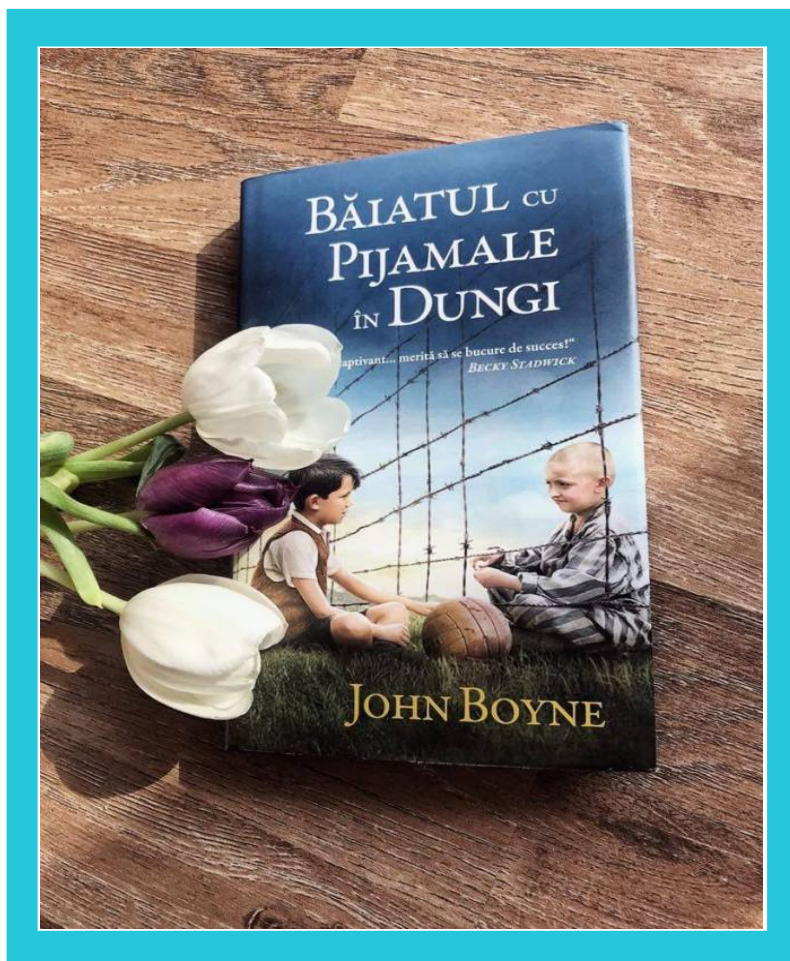

Ultimamente, leggere è diventata un'occupazione rilassante per me. L'ultimo volume scoperto è stato suggerito dai miei colleghi, che mi hanno coinvolto nelle loro discussioni sul libro "Il bambino con il pigiama a righe" di John Boyne e mi hanno così convinto ad acquistarlo. È un romanzo che volevo leggere da molto tempo ed anche se non è necessariamente il mio genere di libro, ero curioso di scoprirlo, entrando in qualche modo nella mente di un bambino di 8 anni che sta attraversando la guerra, che è obbligato ad essere rispettoso, a non fare domande e a non dubitare che suo padre sia un uomo buono. Buona parte della storia che ho vissuto attraverso gli occhi di Bruno, la cui vita cambia quando suo padre, un uomo molto importante nell'esercito nazista, viene promosso di grado e la sua famiglia è costretta a lasciare Berlino. Ecco come arrivarono ad Auschwitz, uno strano posto dove la loro casa era l'unica che si poteva considerare tale.

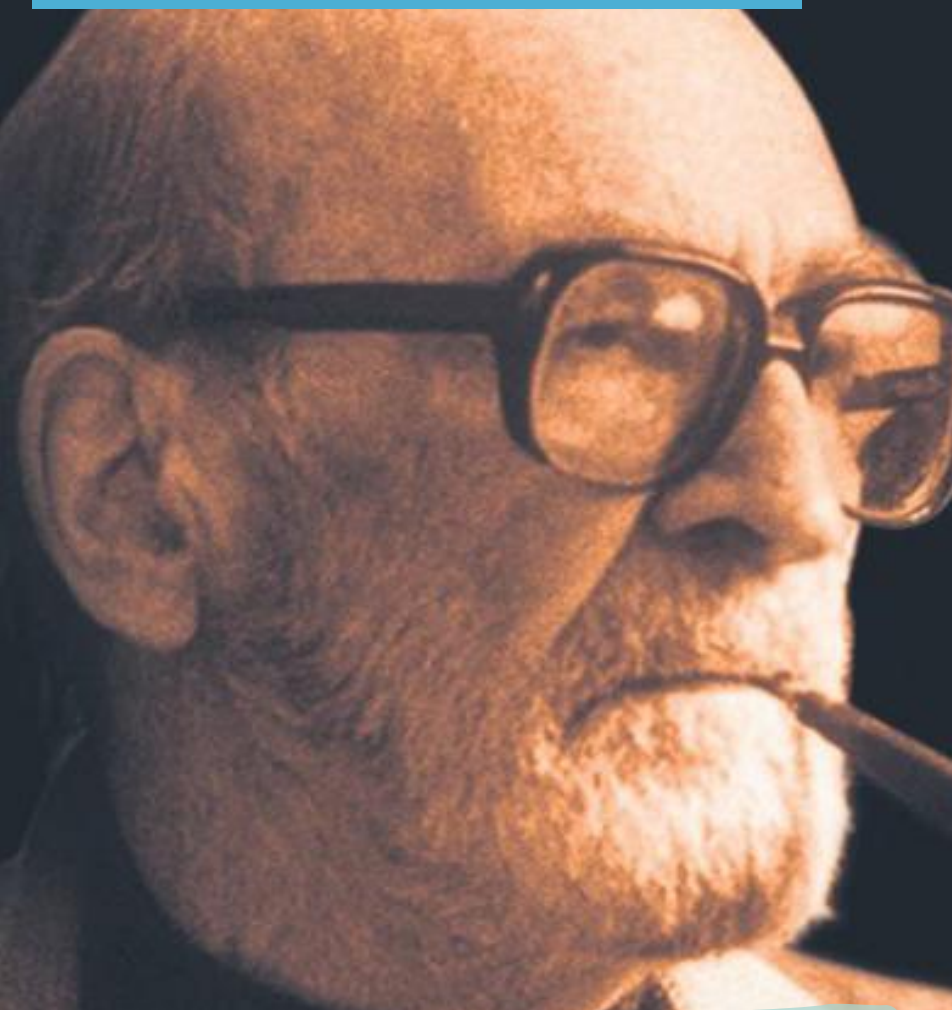
Non molto lontano dalla loro abitazione, Bruno vide dalla finestra della sua stanza centinaia, forse migliaia di persone vestite in pigiama a righe e si interrogò su cosa facessero. Questa scena mi ha turbato e intristito pensando ai bambini che erano obbligati a vivere in questo modo. A Bruno piaceva esplorare, un giorno uscì di nascosto dal giardino della sua casa e raggiunse il luogo in cui si trovavano quelle centinaia, forse anche migliaia di persone. Lì incontrò Shmuel, un ebreo nato lo stesso suo giorno. Era molto magro, con la testa rasata, sembrava fosse affamato ed indossava lo stesso pigiama a righe.

Bruno si avvicinava al recinto per parlargli quasi ogni giorno, a volte portandogli qualcosa da mangiare. Fino a quando, un giorno, la madre di Bruno scoprì per caso, cosa stesse realmente succedendo alle persone del lager. Chiese quindi a suo marito di mandare lei ed i figli altrove. Rattristito, Bruno andò da Shmuel per comunicargli che a breve sarebbe partito e che forse non si sarebbero più rivisti. Shmuel invece raccontò a Bruno che suo padre era scomparso e che aveva bisogno di aiuto per ritrovarlo. Questa idea piacque ad entrambi e il giorno successivo iniziarono a metterla in pratica.

Il finale del romanzo mi ha colto di sorpresa e mi ha invogliato a guardare anche il film. Quindi posso dire ancora una volta, che vi consiglio di leggere questo libro, perché scoprirete più dettagli sull'esperienza vissuta da Bruno, sicuramente meglio raccontata, in modo più commovente nel romanzo che nel film. Il volume è facile da trovare perché è un bestseller internazionale, tradotto in diverse lingue.

Vi auguro buona lettura sperando che possiate scoprire e vivere in modo travolgente questo libro.

MAITREYI

„Maitreyi” de Mircea Eliade este un roman exotic, unul al experienței, încărcat de mituri, simboluri, obiceiuri, ritualuri, subtilități semnificative pentru cultura indiană.

Am ajuns să citesc această minunată operă printr-o recomandare de lectură sugerată de profesoara mea de limba și literatura română, Dina Danilov. Am mai citit și alte romane de dragoste, dar acesta mi-a captat atenția și a fost ușor de lecturat. Am fost impresionat de faptul cât de diferită e cultura indiană de cea europeană: sunt foarte ospitalieri, dacă deschid ușa casei pentru cineva, o fac dezinteresat, ca pentru un om apropiat, respectă foarte multe ritualuri, confuze pentru englezul Allan. Ce a considerat tânărul european că sunt semne ale mărturisirii iubirii, atingerile cu picioarele, sunt, de fapt, manifestări ale prieteniei afectuoase. Hindușii cred în puterea naturii și în legătura sacră dintre om și copac. Au reguli foarte stricte atunci când trebuie să-și apere familia, își respectă casta și căsătoriile în afara acesteia nu sunt acceptate.

Romanul a fost publicat pentru prima dată în 1933 și s-a bucurat de popularitate în întreaga lume, fiind tradus în mai multe limbi: franceză, engleză, italiană, germană.

Demn de menționat este faptul că prototipul personajului principal al cărții a trăit cu adevărat, până în 1990. Era fiica lui Surendranath Dasgupta (în carte fiind cu numele de Narendra Sen), un filosof indian (inginer din Calcutta), și se numea Maitreyi Devi. Allan avea 23 de ani, când a cunoscut-o, iar ea - 16 ani. Intensitatea relației dintre cei doi reprezentanți ai unor culturi foarte diferite crește odată cu dragostea lor, având o dublă semnificație: erotică, predându-se trup și suflet unul altuia, și culturală, să descopere lumea Indiei pentru Allan și lumea celor albi pentru Maitreyi. Este un roman al experienței, reprezentând și valorificând trăirea cât mai intensă, în plan interior de către personaje a experiențelor personale. Am descoperit misterul feminității și neînțeleșul unor rânduieli milenare din India. De exemplu, Maitreyi însăși trăiește în belșug și doarme ascetic pe jos, pe o rogojină subțire ca o pânză și chiar Allan, după ce va fi izgonit din casa profesorului Sen, va trăi luni de zile într-un bungalov din Himalaia pentru a se reculege și a-și găsi identitatea.

Este și un roman subiectiv, narațiunea se concentrează asupra evenimentelor vieții interioare și este prezentată estetica autenticității, fiind scris în 3 niveluri: jurnalul naratorului în care povestește evenimentele legate de viața sa din India, însemnările ulterioare făcute de narator, infirmând sau confirmând primele impresii și confesiunea făcută de narator după ce acțiunea s-a consumat. Adolescența scria versuri apreciate de Rabindranath Tagore și avea să devină o cunoscută poetă indiană. Întâlnirea dintre Maitreyi Devi și reputatul sanscritolog român Sergiu Al. George, la Calcutta, în 1972, a declanșat scrierea unui roman-răspuns: „Dragostea nu moare”.

MIRCEA ELIADE

Admirabilă este însăși povestea de dragoste, care iese din tiparele europene și se exprimă prin gesturi, prin grijă incontestabilă unul față de altul și prin unirea spirituală dintre cei doi. Lecțiile de franceză (în care Allan o inițiază pe Maitreyi) și cele de bengaleză (în care ea îl inițiază pe tânăr) constituie un firesc prilej de mici intimități, iscodiri reciproce, conversații ambigue. Am fost plăcut surprins de fiecare personaj, îndeosebi de Allan, un tânăr erudit și educat, chiar dacă în anumite momente eu aș fi procedat altfel. De exemplu, nu aș fi acceptat să fiu, pur și simplu, alungat din casa, în care mi-am găsit iubirea vieții mele. Dar și tânără Maitreyi impresionează prin inocența, frumusețea ei și prin dorința de cunoaștere și iubirea pură pe care o poartă. Interesantă este răsturnarea de situație în care Allan se îndrăgostește de Maitreyi, fata pe care la început a disprețuit-o și a considerat-o urâtă, dar apoi e atras de exotismul ei și, mai cu seamă, de latura ei primitivă, ca de o floare pură: „Aici, orice femeie și orice domnișoară e o DEVI – o zeiță. Orice femeie e adorată întrucât este sau va fi mamă.” Ajunge să o iubească, descoperind în timp cu uimire iubirea adevărată și profundă, în opoziție cu iubirile vulgare trăite de el până atunci.

În carte am descoperit că indienii au o credință puternică în karma, fapt care îi face să fie mult mai buni unii cu alții. Tot în India oamenii dintr-o familie sunt mult mai uniți, ținând legătura și prietenia chiar și cu rudele mai îndepărtate.

Dacă mă veți întreba prin ce-i actual acest roman pentru adolescentul de azi, aș afirma cu certitudine că fascinează prin originalitate, e plin de candoare, curățenie morală, puritate, nevinovăție.

MUZICĂ, FILME, CĂRȚI, SPECTACOLE...

Daniel, clasa a VII-a,
Liceul „M. Eminescu”, Căușeni

Bruno vine la gard să vorbească cu el aproape zi de zi, uneori aducându-i și ceva de mâncare. Până într-o zi, când mama lui Bruno află întâmplător cine sunt și ce fac de fapt cu oamenii din lagăr. Îi cere soțului ei să îi trimită pe ea și pe copiii în altă parte.

Trist, Bruno se duce la Shmuel să îl anunțe că va pleca și că nu se vor mai vedea poate niciodată, iar Shmuel îi spune lui Bruno că tatăl lui a dispărut și are nevoie de ajutor pentru a-l găsi. Această idee îi captivează atât pe Bruno, cât și pe Shmuel, iar a doua zi o vor pune în practică.

În ultimul timp, cititul a devenit o ocupație relaxantă pentru mine. Ultima descoperire a fost provocată de colegii mei, care au schimbat păreri despre cartea „Băiatul cu pijamale în dungi” de John Boyne și m-au determinat chiar să o cumpăr. Este un roman pe care îmi doream să îl citesc de mult timp și, deși nu este neapărat genul meu de carte, mi-am dorit totuși să o descopăr, să intru cumva în mintea unui băiețel de doar 8 ani, care trece prin război, care este obligat să fie respectuos, să nu pună întrebări și să nu se îndoiască că tatăl lui este un om bun.

Cea mai mare parte a poveștii am văzut-o prin ochii lui Bruno, a cui viață se schimbă în momentul în care tatăl lui, un om foarte important din armata nazistă, este avansat, iar familia lui trebuie să se mute din Berlin.

Așa ajung ei la Auschwitz, un loc ciudat, unde casa lor este singura locuință adevărată. Dar la o distanță nu foarte mare de casa lor, Bruno vede, de la geamul din camera sa, sute, poate mii de oameni îmbrăcați în pijamale în dungi și încearcă să înțeleagă cine sunt ei. Această scenă m-a tulburat și am început să-mi fac griji pentru copiii ce erau impuși să trăiască astfel. Lui Bruno îi place să exploreze, iese din grădina casei pe furiș și ajunge astfel la locul unde erau acele sute, poate chiar mii de oameni. Acolo îl întâlnește pe Shmuel, un evreu născut în aceeași zi cu el. Acesta este foarte slab, este tuns la chelie, pare că e mereu infometat și poartă aceeași pijamă în dungi. Finalul m-a luat prin surprindere și am vrut să văd apoi și filmul. Așa că pot să vă recomand să citiți romanul, pentru că veți afla mai multe despre această experiență a lui Bruno, care este redată mai bine în carte decât în film. Romanul poate fi găsit cu ușurință pentru că este un bestseller internațional, tradus în mai multe limbi.

Vă doresc o lectură plăcută și sper să descoperiți misterul acestei cărți și să trăiți emoții deosebite.

It is worth mentioning that the archetype of the main character of the book really lived, until 1990. She was the daughter of Surendranath Dasgupta (in the book being named Narendra Sen), an Indian philosopher (an engineer from Calcutta), and her name was Maitreyi Devi. Allan was 23 when he met her, while she was 16. The strength of the relationship between the two representatives of different cultures increases along with their love, having a double meaning. On the one hand erotic, the moment when their bodies become one, on the other hand, cultural impact, when Allan wants to discover the world of India while Maitreyi the world of Europeans. It is a novel of great experiences, during which the characters live intense internal experience. Furthermore, I discovered the mystery of femininity and the incomprehensibility of millennial customs in India. For example, Maitreyi lives in abundance and sleeps ascetically on the floor, on a cloth-thin mat, and later even Allan, after being kicked out of Professor Sen's house, will live for months in a bungalow in the Himalayas to rest and to find his identity.

MAITREYI

"Maitreyi" by Mircea Eliade is an exotic novel, one of life experience, full of myths, symbols, customs, rituals, significant subtleties about Indian culture.

I got intrigued to start reading this novel on my Romanian teacher's recommendation, Dina Danilov. Besides this novel, I have read many other ones, but none of them caught my attention as "Maitreyi". What struck me from the first words, was the Indian culture and how different it is from the European one: they are very hospitable if they open the door of the house for someone, they do it selflessly, as for a close man, they obey many rituals, confusing for the Englishman Allan. What the young Allan considered to be signs of love, as his feet having been touched, are, in fact, manifestations of affectionate friendship. Hindus believe in the power of nature and the sacred connection between man and the tree. They have very strict rules when they have to defend their family, they respect their caste and marriages outside it are not accepted.

The novel was firstly published in 1933 and became popular worldwide, being translated into several languages: French, English, Italian and German.

MUSIC, MOVIES, BOOKS, SHOWS..

At the same time, it is also a subjective novel, as the narration focuses on the events of the inner world and presents the aesthetics of authenticity, being written in 3 levels: the narrator's diary in which he shares the events of his life in India, then narrator's notes regarding his first impressions and finally the confession made by the narrator after the action has been consumed. The teenager, being represented by Maitreyi, wrote lyrics appreciated by Rabindranath Tagore that would consequently become a well-known Indian poet. The meeting between Maitreyi Devi and the famous Romanian Sanskrit writer Sergiu Al. George, in Calcutta, in 1972, made them start another novel: "Love never dies", being considered as a response to the previous one.

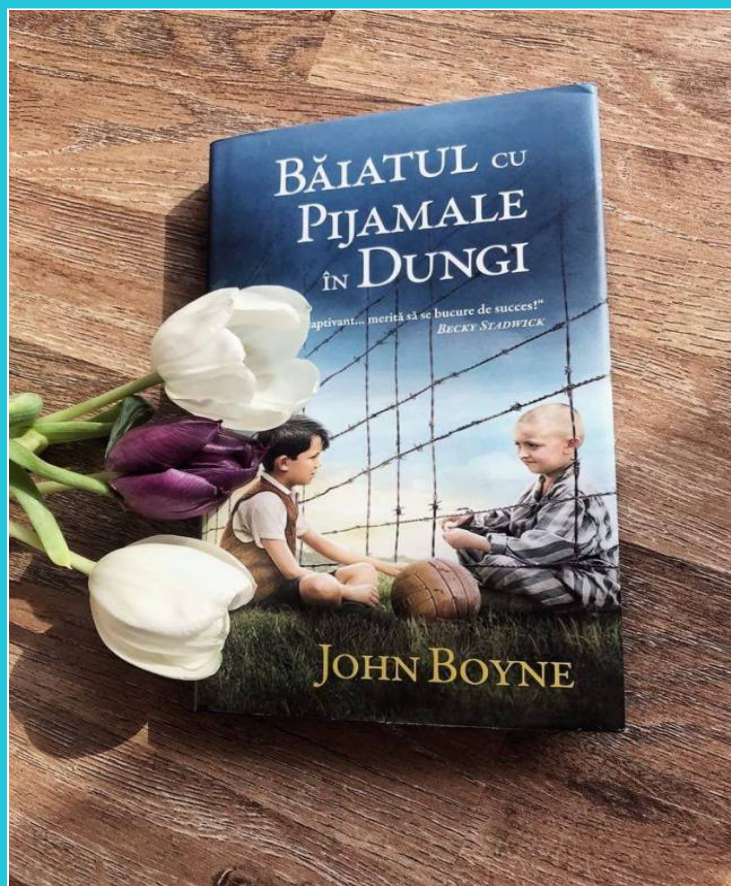

What is worth admirable about this novel is the love story, which goes beyond European patterns and is expressed through gestures, endless care for each other and the spiritual bond between the two. The French lessons (during which Allan was teaching Maitreyi) and the Bengali lessons (during which she taught the young man) serve as a natural opportunity for small intimacies, mutual feelings and ambiguous conversations. I was pleasantly surprised by each character, especially by Allan, an erudite and educated young man, even if at certain moments I would have acted differently. For example, I would not have accepted to be simply kicked out of the house where I met the love of my life. But also the young Maitreyi impresses with her innocence, her beauty and her desire to get knowledge and the pure love she lives for Allan. Interesting is the novel resolution when Allan falls in love with Maitreyi, the girl whom at first, he despised and considered ugly, but then he is attracted by her exoticism and, above all, by her primitive inner world that he compares to a pure flower: "Here, every woman and every young lady is a DEVI - a goddess. Every woman is appreciated and loved because she is or will be a mother". He ends up loving her, discovering in time the true and deep love, contrary to the hideous love experiences he had lived until then.

In the book, I discovered that Indians have a strong belief in karma, which makes them more emphatic. Also, Indian families are much more united, keeping in touch even with distant relatives. If you ask me how actual this novel is for today's teenagers, I would say with certainty that it fascinates with its originality, it is full of candor, moral purity and innocence.

MUSIC, MOVIES, BOOKS, SHOWS..

Camenşic Daniel , class VII,
"M. Eminescu High School, Căuşeni

Bruno came to the fence to talk with him almost every day, sometimes bringing him food. Until one day, when Bruno's mom found out by chance what actually was happening to the people in the camp. And she asked her husband to send her and the children to another place.

Sadly, Bruno goes to Shmuel to let his friend know that he is leaving and that they may never see each other again. Shmuel tells Bruno that his dad has disappeared and he needs help to find him. Bruno liked Shmuel's idea and the next day they wanted to put it into practice.

In the last time, reading became a relaxing occupation for me. The last discovery was induced by my classmates, who changed my opinion about the book "The boy in the striped pajamas " by John Boyne and they convinced me even to buy it. It is a novel which I have wished to read for a long time. Although it is not my type of book, I still wanted to discover it, to enter in the mind of an about eight-year-old boy, who went through the war and was obliged to be respectful not to ask questions and not to doubt that his father was a good man.

Most of the story I saw through the eyes of Bruno, whose life changed at the moment when his father, an important man in the Nazi army, has been promoted, and his family had to move away from Berlin.

So, they arrived in Auschwitz, a strange place, where their house was the only real home. But not far from their home, Bruno saw, through the window of his room, one hundred, maybe one thousand people dressed in striped pajamas and he tried to understand what was going on with them. This landscape disturbed me and aroused my fear for these children who were forced to live like this. Bruno likes to discover, stealthily went to the garden of the house and arrived at the place where one hundred, maybe one thousand people were. There he met Shmuel, a Jew born on the same day as him. He was a very slim, bald boy who seemed to be always hungry and he also wore the same striped pajamas.

The end surprised me and I wanted to watch the movie. So, I repeat, that I recommend reading the novel, because you will find out more about Bruno's experience. The book is easy to find because it is an international bestseller and has been translated into more than seven languages.

Go on reading and I hope you will discover this book and enjoy it.

TRADIZIONI EUROPEE

Lupăcescu Gabriela, classe VII,
Liceo „M.Eminescu”, Căușeni

Percepite come elemento di identità, la cultura e le tradizioni di ciascun Paese giustificano la propria indipendenza. Attraverso loro possiamo renderci conto di quanto siamo diversi ed allo stesso tempo simili l'uno all'altro. Gli europei amano molto le tradizioni e le mantengono sacre, rispettandole anno dopo anno. Che si tratti di tradizioni e costumi dedicati a festività religiose o a quelle dedicate alle Giornate Nazionali o ai Family Days, vengono tutte tramandate di generazione in generazione e resistono da migliaia di anni.

Anche il più semplice atto di bere il tè è diventato una tradizione in Inghilterra. Il tè pomeridiano è una delle usanze inglesi più importanti. Mentre in Cina l'abitudine di bere il tè risale al terzo secolo d.C., in Inghilterra fu reso popolare nel 1660 ed a metà del XIX° secolo apparve il concetto di "tè pomeridiano" e tutto questo nacque grazie alla Duchessa di Bedford, Anna, che nel 1840 decise che tutti gli inglesi avrebbero dovuto fare una pausa tè tra le 4 e le 5 del pomeriggio. Tutto ha una spiegazione molto semplice. Ogni giorno la duchessa aveva fame intorno alle quattro del pomeriggio. Il pasto serale nella sua casa veniva servito alle venti, lasciando così un lungo periodo di tempo tra pranzo e cena. La duchessa un giorno chiese un vassoio di tè, pane e burro (qualche tempo prima, il Conte di Sandwich ebbe l'idea di mettere del ripieno tra due fette di pane) ed una torta da portare nella sua stanza per il tardo pomeriggio. Divenne la sua abitudine e cominciò ad invitare i suoi amici ad unirsi a lei. Questa pausa tè diventò presto un evento sociale alla moda. Nel 1880, la classe nobile e le dame di società si abbellivano in abiti lunghi, guanti e cappelli per consumare il tè pomeridiano, che di solito veniva servito nella sala da pranzo dalle ore sedici alle diciassette.

Un'altra strana tradizione europea sono le lotte con i pomodori in Spagna. Ogni anno, gli spagnoli gettano circa 100 tonnellate di pomodori coltivati appositamente per questo evento. I pomodori vengono schiacciati prima per non causare traumi o lesioni ai partecipanti di questo festival nazionale. Pertanto, nessuno si fa male e tutto è divertente!

Esuberanti e creativi, gli italiani esprimono i loro sentimenti attraverso l'arte e la gastronomia. Allegri, musicali, comunicativi ed accoglienti, gli italiani hanno un culto speciale per la famiglia. Il rispetto del patrimonio culturale, l'educazione, i valori delle generazioni passate si riflettono nella vita di tutti i giorni. In ogni casa italiana si possono trovare oggetti del patrimonio familiare, immagini con i propri cari collocati in un luogo d'onore o mobili dal profumo antico. Questa tradizione, diffusa ovunque, incoraggia ogni persona ad onorare ed a rispettare le generazioni precedenti.

Anche i moldavi hanno tante tradizioni. Sono persone ospitali che invitano tutti a casa loro. Amano ballare la "hora", bevono vino fatto in casa e mangiano "mămaliğă" (polenta). Si organizzano diverse feste nazionali dedicate al vino, al cristianesimo, al patriottismo, seguite con passione da tutti i moldavi abitanti in ogni angolo del Paese.

Tutte queste tradizioni costituiscono il patrimonio culturale di una nazione, che si tratti di opere d'arte, musica, sculture o architettura, comprendono una vasta gamma di attività che ci rendono più uniti, più sensibili e più creativi.

TRADIȚIILE , EUROPENE

Lupăcescu Gabriela, clasa a VII-a,
Liceul „M.Eminescu”, Căușeni

Percepută ca element de identitate, cultura și tradițiile fiecărei țări reprezintă justificări ale independenței. Prin ele ne putem da seama cât de diferiți suntem și, în același timp, cât ne asemănăm unii cu alții. Europeanii țin mult la tradiții și le păstrează cu sfințenie, respectându-le an de an. Indiferent dacă discutăm despre tradiții și obiceiuri consacrate sărbătorilor religioase, celor dedicate Zilelor Naționale sau celor de familie, toate sunt transmise din generație în generație și dăinuiesc mii de ani.

Chiar și cea mai simplă acțiune de a bea ceai a devenit în Anglia obicei și tradiție. Ceaiul de după-amiază este una dintre cele mai esențiale obiceiuri englezești. În timp ce obiceiul de a bea ceai datează din al treilea secol după Hristos în China, acesta a fost popularizat în Anglia în anii 1660, iar la mijlocul secolului al XIX-lea apare conceptul de "ceai de după-amiază" și totul se datorează Ducesei de Bedford Anna, care, în anul 1840, decide ca toți englezii să facă o pauză de ceai între ora 4 și 5 după-amiază. Și totul are o explicație foarte simplă. Zilnic ducesei i se face foame în jurul orei patru după-amiază. Masa de seară în gospodăria ei a fost servită la modă la ora opt, lăsând astfel o perioadă lungă de timp între prânz și cină. Duceasa a cerut ca o tavă de ceai, pâine și unt (cu ceva timp mai devreme, Conteasa de Sandwich a avut ideea de a pune o umplutură între două felii de pâine) și cozonac să fie adus în camera ei în după-amiază târziu. Acesta a devenit un obicei al ei și a început să-și invite prietenii să i se alature. Această pauză pentru ceai a devenit un eveniment social la modă. În anii 1880, clasa superioară și societatea, femeile se schimbau în rochii lungi, mănuși și pălării pentru ceaiul de după-amiază, care era servit de obicei în camera de desert între patru și cinci.

O altă tradiție europeană ciudată sunt luptele cu tomate în Spania. An de an, spaniolii aruncă unii în alții în jur de 100 de tone de tomate crescute special pentru acest eveniment. Roșiile sunt zdrobite înainte de asta pentru a nu provoca traume sau leziuni participanților la festivalul național. Deci, nimeni nu e rănit și e totul distractiv!

Exuberanți și creativi, italienii își exprimă trăirile prin artă și gastronomie. Veseli, muzicali, comunicativi și primitivi, italienii au un cult deosebit pentru familie. Respectul pentru moștenirea culturală, educație, valorile generațiilor trecute se răsfrâng asupra vieții de zi cu zi. În fiecare cămin italian vom găsi obiecte moștenire de familie, imagini cu cei dragi așezate la loc de cinste sau mobilier cu parfum de epocă. Această tradiție răspândită încurajează pe fiecare membru să onoreze și să își respecte generațiile anterioare.

Moldovenii au și ei tradiții. Aceștia sunt oameni ospitalieri care invită în casa lor pe fiecare. Aici se dansează hora, se bea vin de casă și se mănâncă mămăliga. Sunt zile naționale dedicate vinului, creștinismului, patriotismului, la care ia parte fiecare colț al Moldovei, de ani întregi.

Toate aceste tradiții constituie patrimoniul cultural al unei națiuni, indiferent dacă se exprimă prin opere de artă, muzică, sculpturi sau arhitectură, acestea cuprind o gamă largă de activități care ne fac mai uniți, mai buni la inimă și mai creativi.

EUROPEAN TRADITIONS

Lupăcescu Gabriela, class VII,
"M. Eminescu" High School, Căușeni

Perceived as an element of identity, the culture and traditions of each country are justifications for independence. Through them, we can realize how different, and at the same time, how similar we are to each other. Europeans are very fond of traditions and keep them sacred, respecting them year after year. Whether we are talking about traditions and customs dedicated to religious holidays or those dedicated to National Days or family days, they are all passed down from generation to generation and still last for thousands of years.

Even the simplest act of drinking tea has become a tradition in England. Afternoon tea is one of the most essential English customs. While the habit of drinking tea dates back to the third century AD in China, it was popularized in England in the 1660s, and in the mid-19th century, the concept of "afternoon tea" appeared and it was all because of the Duchess of Bedford, Anna, who, in 1840, decided that all the British should take a tea break between 4 and 5 o'clock in the afternoon. Everything has a very simple explanation. Every day the Duchess used to get hungry around four in the afternoon. The evening meal in her household was served at eight o'clock, leaving a long time between lunch and dinner. The duchess asked for a tray of tea, bread and butter (sometime earlier, the Count of Sandwich had the idea to put a filling between two slices of bread) and cake to be brought to her room in the late afternoon. It became her habit and she began to invite her friends to join her. This tea break has become a fashionable social event. In the 1880s, the upper class and society women changed into long dresses, gloves and hats for afternoon tea, which was usually served in the dining room between four and five.

Another strange European tradition is the fights with tomatoes in Spain. Every year, the Spanish throw around 100 tons of tomatoes grown especially for this event. Tomatoes are crushed before not to cause trauma or injury to participants in the national festival. Therefore, no one gets hurt and it is all fun!

Exuberant and creative, Italians express their feelings through art and gastronomy. Cheerful, musical, communicative and welcoming, Italians have a special cult for the family. Respect for cultural heritage, education, the values of past generations, are reflected in everyday life. In each Italian home, you can find family heritage objects, images with loved ones placed in a place of honor or furniture with antique perfume. This widespread tradition encourages each member to honor and respect their previous generations.

Moldovans also have traditions. They are hospitable people who invite everyone into their home. Here they dance Hora, drink homemade wine and eat Mămăligă. These are national holidays dedicated to wine, Christianity, patriotism, attended by every corner of Moldova for years.

All these traditions constitute the cultural heritage of a nation, whether expressed through works of art, music, sculptures or architecture, they include a wide range of activities that make us more united, better at heart and more creative.

HOBBY TEMPO LIBERO

Paximadi Ecaterina, classe IX,
Liceo "Dante Alighieri", Chişinău

In questi tempi, è molto facile trovare un hobby, perché ci sono tantissime cose da provare, come arti, moda, sport ed altro.

Credo che sia molto importante avere un hobby in quanto può anche sviluppare delle doti nascoste ed aiutare le giovani generazioni a cercare un lavoro nel futuro.

Gli hobby possono anche unirci. Per esempio, le persone a cui piace disegnare possono partecipare a diversi laboratori artistici dove possono incontrare altre persone che sono affascinate della bellezza dell'arte.

Gli hobby fanno rinascere le vecchie tradizioni di un Paese. Per esempio, lavorare il legno, cucinare, dipingere, ed altro, offrono spunti ai giovani per scoprire maggiormente la cultura del Paese in cui vivono.

Un altro lato positivo dei passatempi è che riducono lo stress ed, ovviamente, aiutano la salute mentale. Io mi occupo d'arte da tanto tempo e posso affermare che suonare la chitarra è il mio hobby preferito.

Da più di un anno e mezzo questa occupazione mi dà tanta gioia ed un grande piacere. Suonare la chitarra necessita tanta pazienza e tanto tempo, però i risultati che si raggiungono ne valgono il sacrificio.

Mi ricordo un caso molto divertente riguardo alla mia chitarra. Era una bella giornata di primavera ed io con la mia amica avevamo deciso di andare al parco a suonare la chitarra. C'erano tante persone. Abbiamo iniziato a cantare le nostre canzoni preferite e tanta gente ci ascoltava. Qualche amico ha visto il nostro "mini-concerto" ed ha detto che siamo bravissime! Quel giorno ci siamo divertite tantissimo. Non solo ci siamo ricordate le nostre canzoni preferite, ma abbiamo anche conosciuto nuove persone con le stesse preferenze musicali.

Vi consiglio di praticare qualche hobby perché migliorerà la vostra vita. Gli hobby insegnano a fare una pausa e vi liberano dallo stress. Sperimentate e provate nuove cose perché solo così potrete trovare un hobby che davvero vi piacerà.

HOBBY TIMP LIBER

Paximadi Ecaterina, clasa a IX-a,
Liceul "Dante Alighieri", Chișinău

Acum este foarte ușor de a găsi un hobby, doar pentru că există atât de multe lucruri pentru a încerca, de exemplu artele, moda, sportul și altele.

Cred că e foarte important să ai un hobby. Acest lucru dezvoltă unele talente unice și ajută tânăra generație să caute un loc de muncă în viitor. Hobby-urile ne unesc. De exemplu, oamenii cărora le place să deseneze pot participa la diferite ateliere de artă unde pot întâlni alte persoane care sunt fascinate de frumusețea artei. Hobby-urile, de asemenea, renasc obiceiurile vechi ale unei țări. De exemplu, cioplitul în lemn, gătitul, pictura și altele, oferă tinerilor o șansă de a afla mai multe despre cultura țării în care trăiesc. Hobby-urile reduc stresul și, desigur, ajută sănătatea mintală.

Mă ocup de artă deja de ceva timp și pot spune cu încredere: cântatul la chitară este hobby-ul meu preferat.

De un an și jumătate cânt la chitară și mi-a împărtășit atât de multă bucurie și plăcere. Acest hobby necesită multă răbdare și dedicație, dar rezultatele sunt plăcute.

Îmi amintesc un caz foarte amuzant cu privire la chitara mea. Era o zi frumoasă de primăvară. Eu și prietena mea am hotărât să mergem în parc pentru a cânta la chitară. Erau atât de mulți oameni acolo! Am început să cântăm cântecele noastre preferate și mulți oameni ne ascultau. Niște prieteni au văzut mini "concertul" și au spus că suntem foarte bune! Ne-am simțit foarte bine în acea zi. Nu numai că ne-am amintit cântecele noastre preferate, dar am întâlnit oameni noi cu aceleași gusturi muzicale.

Vă sfătuiesc să practicați hobby-urile, pentru că vă vor îmbunătăți viața. Hobby-urile vă învață să luați o pauză și să vă eliberează de stres. Experimentați și încercați lucruri noi, deoarece numai așa veți putea găsi un hobby de care ați fi pasionați.

HOBBIES LEISURE

Paximadi Ecaterina, class IX,
"Dante Alighieri" High School, Chişinău

Nowadays it is very easy to find a hobby because there are so many different options to try, like art, fashion, sport and others.

I think it is very important to have a hobby. It develops unique talents and helps the young generation in future job-hunting.

Hobbies are also interconnecting us. E.g. people who like to paint may participate in various art workshops, where they can find other folks that are equally fascinated by the beauty of arts.

Hobbies can revive the ancient customs of a country. E.g. woodworking, cooking, painting and other activities offer an opportunity for young people to learn more about the culture of their home country.

Another benefit of these pastimes is the fact that they reduce stress and obviously promote mental health. I've been into art for a long time and playing the guitar is definitely my favourite hobby.

I Already for a year and a half this activity gives me great pleasure and I enjoyed the time spent playing guitar very much. It needs a lot of patience to play the guitar, but the achieved results are worth it.

I remember a very enjoyable event with my guitar. It was a beautiful day in spring and me and my friend decided to go to the park to play the guitar. There were so many people. We started singing our favorite songs and a lot of people listened to us. Some friends saw our "mini-concert" and said that we were great! We had a fantastic time that day. Not only did we remember our favourite songs, but we also met new people with the same taste in music.

I recommend you to get a hobby as this will improve your life. Hobbies teach you to take a break and reduce stress. Experiment and try new things because only then can you find a hobby that you really enjoy.

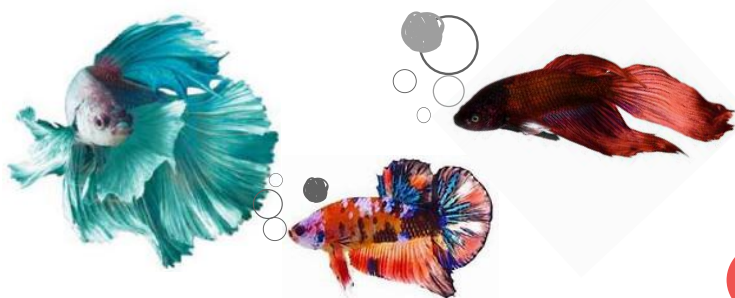
IL MIO AMICO A 4 ZAMPE... e non solo

Un pesce guerriero ed elegante

Qualche tempo fa mio padre decise che avremmo dovuto prendere un pesce. Avremmo potuto scegliere ad esempio un pesce rosso o un pesce-angelo ma tra tutti i pesci del mondo abbiamo preferito un Betta. Il nome che abbiamo dato al nostro pesce è Rasputin. Non volevamo dargli un nome comune, come Bubbles o Nemo, quindi abbiamo pensato ad un nome speciale che corrispondesse alla sua personalità unica. È entrato presto nella nostra vita ed ora, penso che dovrei raccontarvi qualcosa di più sulla specie Betta.

Betta Splendens è il nome scientifico di questi splendidi esemplari. È facile rendersi conto perché questa specie sia così popolare: ha colori e sfumature brillanti che affasciano. Hanno una personalità unica ed interagiscono sia con i proprietari dell'acquario che con gli estranei. Hanno anche una vita relativamente lunga, fino a circa 6 anni e non richiedono delle cure impegnative. Il pesce Betta Splendens che puoi trovare oggi in quasi tutti i negozi di animali, differisce notevolmente dagli esemplari che hanno originato la razza quasi 200 anni fa.

Per capire come sono apparse le attuali e colorate specie di Betta, dobbiamo andare nel sud-est asiatico nel 1800. Più specificamente, nei bacini fluviali del Mekong e del Chao Phraya, che attraversano la Thailandia, la Cambogia ed il Vietnam. In questi territori, in piccoli e tranquilli ruscelli, nelle risaie, nei canali artificiali ed anche in piccoli stagni, apparve il primo pesce Betta. Avevano un aspetto completamente diverso da quello che vi immaginate quando sentite il nome "Betta". All'epoca avevano un colore verde oliva o marrone che permetteva loro di mimetizzarsi nelle acque pacifiche.

Ioana Cristache, classe S2,
Scuola Europea, Varese

Il popolo thailandese li chiamava "Pla Kat" (nella traduzione, significa rompere o mordere). Si sono guadagnati questo soprannome perché sono estremamente territoriali. I maschi sono particolarmente audaci e cercano di proteggere il loro nido da qualsiasi minaccia. Nel paese d'origine sono usati come pesci da combattimento.

Gli esemplari di Betta sani hanno squame e bellissimi colori sul loro corpo. Se sono stressati o malati, noterai che il loro colore si sbiadisce e sul loro corpo possono apparire delle linee orizzontali scure. I colori di questa specie si sono evoluti notevolmente, alterando radicalmente le tonalità classiche che originariamente li caratterizzavano nel sud-est asiatico. Al giorno d'oggi, esistono degli esemplari nero, bianco (albino), blu, verde, arancione, viola e rosso o Betta policromo.

Una volta conosciuta la storia di questo pesce, possiamo approfondire alcune delle loro caratteristiche. Questi pesci eleganti hanno una forte personalità. Possono essere amichevoli e curiosi o testardi e possono nascondersi all'apparire di ogni seppur piccolo movimento al di fuori del loro acquario. Questa graziosa specie è davvero un animale domestico meraviglioso. A differenza di altri pesci, sono altamente interattivi e puoi davvero affezionarti a loro. La bellezza del pesce Betta può concorrere anche con quella di molti pesci d'acqua salata. Hanno una varietà infinita di colori e di tipi di pinne, il che significa che c'è una specie di Betta per quasi tutti i gusti.

Lo scorso Natale, desideravo avere per regalo un nuovo animale domestico. Normalmente, il proprietario dell'appartamento in cui vivo non consente di detenere animali di grandi dimensioni, gatti o cani, ma non ha reagito quando ha scoperto che avevo un topolino. Mi prendo cura del mio topolino e mi piace molto, ma ultimamente, ho iniziato ad interessarmi alle rane e mi piacerebbe molto avere questo genere di animale in casa, oltre al topo. La specie di rana che desidero è di piccole dimensioni e quando poi crescerà diventerà tutta colorata e si potrà anche accarezzare.

Ho fatto delle ricerche su Internet riguardo all'acquisto ed alla loro cura ed un giorno chiesi ai miei genitori se potessero averne una. Mio padre disse subito che era d'accordo a patto che io mi fossi presa cura di lei, ma mia madre non era della stessa opinione. Mi disse di aver letto un articolo che raccontava come questi animali siano a rischio di estinzione e come vengano contrabbandati dalle zone esotiche della Terra. Poi mi mostrò l'articolo in modo che anch'io lo potessi leggere.

L'articolo era pubblicato sul sito web della BBC Nature ed era in inglese. Quando l'ho letto, ho immediatamente cambiato parere sulla rana. Ciò che ho scoperto mi aveva allarmata e mi ha fatto decidere di voler scrivere questo articolo per rendere noto a tutti il mio stupore.

L'articolo presentava la vicenda di un contrabbandiere che era arrivato con un volo dal Sud America in Germania. Aveva nascosto gli animali in tubi destinati a contenere i rullini delle pellicole fotografiche - in quanto non consentono di vedere il loro contenuto dallo scanner di sicurezza. Aveva un centinaio di tubi. Poiché un tappo di chiusura era caduto, una rana era uscita dal contenitore ed il controllore la vide nel monitor scoprendo il trafficante.

Le specie esotiche non possono essere allevate in cattività, pertanto i commercianti illegali continuano a prelevarle dal loro ambiente naturale. Gli animali esotici non sono stati creati per essere animali domestici. Soffrono non solo durante il trasporto, ma anche per essere stati rimossi dal loro habitat.

Ci sono molte persone che trasportano e vendono illegalmente un'ampia varietà di animali esotici, non solo rane. Se ci saranno sempre degli acquirenti, continueranno a prenderli dal loro ambiente naturale ed è possibile che alcune specie presto scompaiano dalla faccia della Terra.

PRIETENUL MEU, animal de companie

Peștele războinic și elegant

Nu cu mult timp în urmă tatăl meu a decis că ar trebui să luăm un pește. Am fi putut alege un pește auriu sau un pește-înger, de exemplu, dar din toți peștii din lume am ales un betta. Numele pe care l-am dat peștelui nostru este Rasputin. Nu am vrut să-i dăm un nume comun, cum ar fi Bubbles sau Nemo, așa că ne-am gândit la un nume deosebit, care să se potrivească cu personalitatea sa unică.

El a intrat în viețile noastre și, acum, cred că ar trebui să vă spun mai multe despre specia betta.

Betta splendens este numele formal al acestor pești superbi. Este ușor de văzut de ce sunt atât de populare speciile betta: au culori și nuanțe strălucitoare care captivează spectatorii. Au personalitate unică și interacționează ca proprietarii și vizitatorii acvariului. De asemenea, au durată de viață relativ lungă, până la aproximativ 6 ani și nu necesită multă întreținere.

Betta Splendens de azi, pe care îl puteți găsi în aproape toate magazinele de animale, diferă foarte mult de peștii care au dat origine rasei acum aproape 200 de ani în urmă.

Pentru a înțelege cum au apărut speciile betta colorate, pe care le vedem astăzi, trebuie să călătorim înapoi în Asia de Sud-Est în anii 1800. Mai precis, în zona bazinelor fluviale Mekong și Chao Phraya, care traversează Thailanda, Cambodgia și Vietnam. Acolo, în mici pâraie pașnice, orezarii, artificiale de scurgere și chiar în micile bălți au apărut primii pești Betta. Arătau complet diferiți de ceea ce vă imaginați când auziți „betta”. Pe atunci aveau o culoare verde măslin sau maro, care le permitea să se ascundă în apele calme și liniștite.

Oamenii din Thailanda s-au referit la ei drept „Pla Kat” (în traducere, înseamnă să rupă sau să muște). Au câștigat această poreclă, deoarece sunt extrem de teritoriali. Masculii sunt deosebit de îndrăzneți și căuta să-și protejeze cuibul împotriva oricăror amenințări. În țara de origine sunt folosiți ca pești de luptă.

Speciile betta sănătoase au solzi și culori frumoase pe corpul lor. Dacă sunt stresați sau bolnavi, veți observa că au colorarea mult mai ștearsă și pot afișa linii orizontale întunecate de-a lungul corpului.

Culorile acestei specii au evoluat mult, modificând radical tonalitățile clasice pe care le purtau inițial în Asia de Sud-Est. În zilele noastre, există beta negru, alb (albino), albastru, verde, portocaliu, violet și roșu sau policrom.

După ce am aflat despre istoria speciilor betta, ne putem uita puțin mai mult la unele dintre caracteristicile lor. Acești pești eleganți au personalitate puternică. Pot fi prietenoși și curioși sau încăpățânați și se pot ascunde la vederea oricărei mișcări în afara acvariului lor. Aceasta specie grațioasă reprezintă cu adevărat un animal de companie minunat.

Spre deosebire de unele specii de pești, acestea sunt extrem de interactive și vă puteți atașa cu adevărat de ele. Frumusețea pestilor beta rivalizează, de asemenea, cu cea a multor pești de apă sărată. Există o varietate nesfârșită de culori și tipuri de aripioare, ceea ce înseamnă că există o specie betta pentru aproape toată lumea.

Anul acesta, de Crăciun, îmi doream un nou animal de companie. În mod normal, proprietarul apartamentului în care locuiesc nu permite animale mari, pisici sau câini, dar nu a spus nimic când a aflat că am un șoricel. Eu am grijă de șoricelul meu și îmi place foarte mult de el, dar în ultimul timp au început să mă întreseze broscuțele, și mi-ar fi plăcut foarte mult să am și un astfel de animaluț, nu numai un șoricel. Broaștele pe care le vreau sunt micuțe și când sunt mature, sunt colorate, și pe acestea poți chiar să le atingi.

M-am documentat pe internet despre cumpărarea și îngrijirea lor și într-o zi i-am întrebat pe părinți dacă puteam să am așa ceva. Tatăl meu a zis imediat că era de acord, dacă aveam grijă de ea, dar mama mea nu era de aceeași opinie. Mi-a povestit despre un articol citit în care era scris cum sunt în pericol de extincție aceste animaluțe și cum sunt aduse ilegal din părțile exotice ale pământului. Mi l-a dat și mie să îl citesc.

Articolul era de pe site-ul BBC Nature și era în engleza. Când l-am citit m-am răzgândit imediat în privința amfibianului. M-am alarmat și am decis să scriu articolul acesta ca să fac cunoscut acest fapt tuturor.

Articolul prezenta cazul unui traficant care venise cu un zbor din America de Sud în Germania. El a ascuns animaluțele în tuburi de role de film – care nu permit să se vadă în interior la scanner. Erau în jur de o sută de tuburi de role. Din cauză că unul dintre capace a căzut și a ieșit o broscuță, controlorul a văzut amfibianul pe ecran și l-au anchetat pe infractor.

Din cauză că speciile exotice nu pot fi crescute în captivitate, comercianții ilegali vor continua să le ia din mediul lor natural. Animalele exotice nu sunt făcute să fie animale de companie. Ele suferă nu numai la transportare, dar și când le scoți din mediul lor natural.

Sunt multe persoane care transportă și vând ilegal o mare varietate de animale exotice, nu numai broscuțe. Dacă se vor găsi cumpărători, ei vor continua să le ia din mediul lor natural și este posibil ca unele specii, în curând, să dispară de pe fața pământului.

MY PET FRIEND... and not only

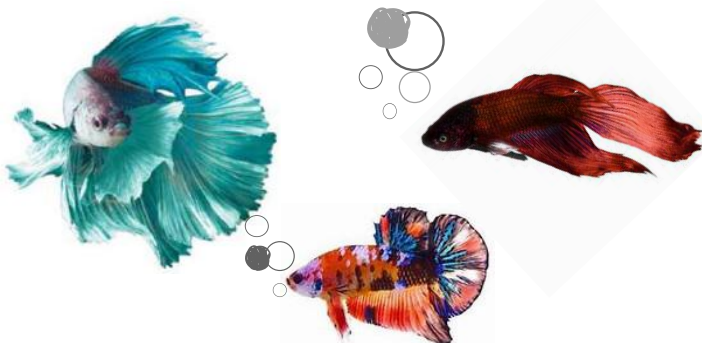
Warrior and elegant fish

Not long ago my father decided we should have a fish. We could have chosen a goldfish or an angelfish, for example, from all the fish in the world we chose a betta. The name we gave to our fish is Rasputin. We didn't want to give him a common name, like Bubbles or Nemo, so we thought of a more unique name that would match his unique personality.

He came into our lives and now I think I should tell you more about the betta species.

Betta Splendens is the formal name of these beautiful fish. It's easy to see why the betta species is so popular ... they have bright colors and shades that captivate spectators. They have unique personalities and react to the owners and visitors of their aquarium. They also have a relatively long lifespan which is up to about 6 years and they do not require much care.

The Betta Splendens that you can find in almost all pet stores today differs greatly from the origin of the breed almost 200 years ago. To understand how the colored betta species appeared, which we see today, we must travel back to Southeast Asia in the 1800s. Specifically, in the area of the Mekong and Chao Phraya river basins that cross Thailand, Cambodia and Vietnam. There, in small peaceful streams, rice paddies, artificial drains and even small ponds are where Betta originally came from. They looked completely different from what you imagine when you hear "betta". At that time, they had an olive green or brown color, which allowed them to camouflage in calm waters.

People in Thailand referred to them as "Pla Kat". Loosely translated Pla Kat means to break or to bite. They earned this nickname because they are extremely territorial. Males are particularly daring because they seek to protect their nest from any threats. In the country of origin, they are used as fighting fish.

Healthy betta species have beautiful scales and colors on their bodies. If they are stressed or sick, you will notice that they have much more faded colors and can display dark horizontal lines along their body. The colors of a betta have evolved far beyond the classic colors they originally wore in Southeast Asia. Usually, a darker greenish or gray color that helped them hide in still and cloudy waters has now become a range of different vibrant pigments. The colors of today's betta fish are not as simple as yellow or blue. Nowadays they are black, white (albino), blue, green, orange, purple and red or combinations of these colors.

Now that we've learned about the history of betta species, we can take a closer look at some of their unique characteristics. These elegant fish have very special personalities. They can be friendly and curious or stubborn and can hide from the sight of any movement outside their aquarium. This graceful species is truly a wonderful pet. Unlike some fish species, they are highly interactive and you can really get attached to them. The beauty of betta fish also rivals many saltwater fish. There is an endless variety of colors and types of wings, which means that there is a betta species for almost everyone.

An endangered gift

Marta Nița, class S2,
European School, Varese

Because these frog species cannot be grown artificially, the dealers will continue taking the frogs from their natural habitat. These exotic animals are not made to be pets. They suffer not only when transported, but also when they live out of nature.

There are a lot of people that transport illegally a lot of different exotic animals, not only frogs. If the dealers continue finding buyers, then they will continue taking these animals from their habitat and it is possible that in a few years, some species will disappear forever.

This year, for Christmas, I wanted a new pet. Normally, the apartment owner does not allow big animals such as cats and dogs, but when I got a mouse he did not say anything. I take care of my mouse and really like it, but lately, I have started really liking frogs and would love to have one as a pet, apart from the mouse. The frogs I would like are small even when mature, are colourful, and you can even touch them.

I informed myself about the internet on buying them and taking care of them so, one day, I decided to ask my parents if I could have one. My father said yes but my mother didn't have the same opinion. She told me about a newspaper article she read about these animals' extinction and how they are brought illegally from the exotic parts of the world. She gave me to read it as well. The article was on the BBC Nature website and was in English. When I read it I immediately changed my mind about the amphibian. I got alarmed so I decided to write this article to spread awareness about this event.

The article presented the example of a dealer that came with a flight from Columbia to Germany. He hid the little animals' in-camera film rolls, which do not permit you to see inside them in the scanner. There were around one hundred camera tubes. Because one of the lids of the tubes fell off one little frog came out and the security man alarm the police and caught the dealer.

ANDRA' TUTTO BENE!

Ana Maria Unguru, , classe S1,
Scuola Europea, Varese

L'anno 2020 e i monitor

Durante il periodo COVID abbiamo usato spesso apparecchi informatici dotati di schermo. Hanno semplificato le nostre vite, divenendo l'unica opzione per connetterci con la scuola ed il lavoro. L'anno scorso e forse anche quest'anno, la tecnologia della comunicazione ci è stata davvero utile. Internet si è dimostrato essere anche indispensabile per cercare informazioni, guardare film e vedere video educativi o divertenti.

Fino a poco tempo fa c'erano solo i telefoni con i tasti, poi sono stati creati gli smartphone touchscreen. Con questi dispositivi possiamo comunicare attraverso i social network come Youtube, WhatsApp, Tik Tok ecc. Gli adolescenti usano i social media per ottenere mi piace e follow-up, ma sono spesso depressi quando ricevono commenti negativi.

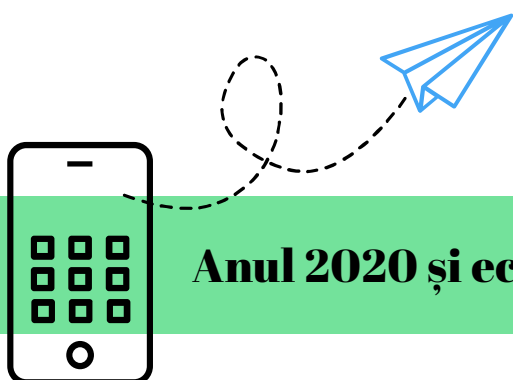
Dal 2015, molti genitori, soprattutto giovani, hanno iniziato a tollerare che i loro figli usassero telefoni e tablet. Gli schermi dei monitor, però, non fanno bene alla salute mentale di un bambino perché sollecitano esageratamente la parte anteriore del cervello e gli occhi. La tecnologia può aiutarci, ma può anche essere dannosa se la si usa troppo.

In conclusione, non si dovrebbero usare i cellulari fin dalla tenera età, tranne che in casi speciali, come quello che stiamo vivendo in questo periodo. Non saremmo stati in grado di assistere alle lezioni se non ci fossero stati i dispositivi informatici.

TOTUL VA FI BINE

Ana Maria Unguru, clasa S1,
Școala Europeană, Varese

Anul 2020 și ecranele

În perioada COVID-ului am folosit foarte mult dispozitivele cu ecrane. Ne-au simplificat viața, fiind singura opțiune de a ne conecta la școală și la serviciu. Anul trecut și, posibil, anul acesta în continuare, existența tehnologiei de comunicație este cu adevărat benefică. Internetul poate fi folositor și pentru a căuta informații, a ne uita la filme sau pentru a vedea videoclipuri educative sau de amuzament.

Până nu demult, existau doar telefoane cu butoane, iar apoi s-au creat telefoanele inteligente cu ecran tactil. Cu aceste dispozitive putem comunica prin rețele de socializare precum Youtube, Whats App, Tik Tok etc. Adolescenții folosesc rețelele sociale pentru a primi aprecieri și pentru a avea urmăritori, dar sunt adeseori deprimăți atunci când primesc comentarii negative.

Din anul 2015 foarte, mulți părinți, în special tineri, au început să își lase copii să folosească telefoane și tablete. Ecranele nu fac bine creierului unui copil pentru că suprasolicită partea frontală a creierului și ochii. Tehnologia ne poate ajuta, dar poate fi și dăunătoare dacă o folosești în exces. În concluzie, nu trebuie să folosești mobile de la vârste fragede, decât în cazuri speciale, ca cel din această perioadă. Nu am fi putut să facem lecții dacă n-ar fi existat dispozitivele informatice.

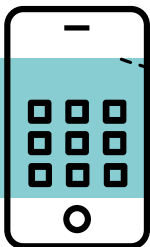

EVERYTHING WILL BE OK

Ana Maria Unguru, class S1
European School ,Varese

2020 and screens

During the COVID period, we used a lot of devices with screens. They have simplified our lives, being the only option to connect to school and work. Last year and possibly this year still, the existence of communication technology is really beneficial. The Internet can also be useful for searching for information, watching movies, or seeing educational or fun videos.

Until recently, there were only phones with buttons, and then touchscreen smartphones were created. With these devices, we can communicate through social networks such as Youtube, WhatsApp, Tik Tok etc. Teenagers use social media to get likes and follow-ups, but are often depressed when they receive negative comments.

Since 2015 very much, many parents, especially young people, have started to let their children use phones and tablets. Screens don't do a child's brain any good because it overloads the front of the brain and eyes. Technology can help us, but it can also be harmful if you overuse it. In conclusion, you should not use mobiles from an early age, except in special cases, such as the one during this period. We wouldn't have been able to take lessons if it wasn't for the computer devices.

O GEANTA CU BUCLUC

ULTIMA PAGINA, ULTIMA PAGINĂ THE LAST PAGE

L'Associazione Italia-Moldova OdV ha recentemente ideato un concorso artistico dedicato agli studenti moldavi per selezionare alcuni disegni da adottare come immagine per la copertina di Eureka. Il tema del concorso è stato "MOLDOVA ED UNIONE EUROPEA, SIMBOLI E VALORI COMUNI". Ringraziando i tanti studenti che hanno partecipato, pubblichiamo alcuni disegni tra i più apprezzati:

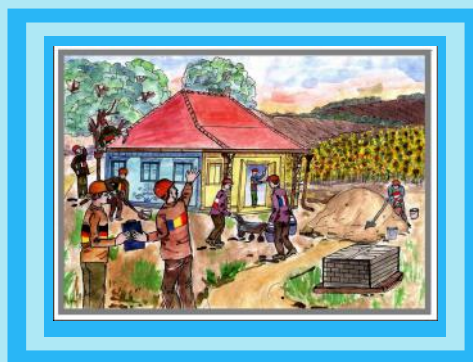
Asociația Italia-Moldova a organizat recent un concurs artistic, dedicat elevilor moldoveni, cu scopul de a alege cel mai bun desen pentru coperta revistei Eureka. Tema concursului era "Moldova și Uniunea Europeană, simboluri și valori comune". Suntem recunoscători tuturor elevilor care au participat la concurs și publicăm unele dintre operele laureaților:

The Association Italy-Moldova Odv has recently devised an artistic contest dedicated to the students moldavi to select some designs to be adopted as an image for the cover of Eureka. The theme of the competition was "MOLDOVA AND EUROPEAN UNION, COMMON SYMBOLS AND VALUES".

Thanking the many students who participated, we publish some of the most appreciated drawings:

Buga Daria - Liceul "M. Eminescu" - Căușeni

Pavlenco Anastasia- Liceul "M. Eminescu" - Căușeni

Matvei Ana - Liceul "M. Eminescu" - Căușeni

Melnic Mihaela - Liceul "M. Eminescu" - Căușeni

Procopenco Valeria - Liceul "M. Eminescu" - Căușeni

RACCOLTA TAPPI DI SUGHERO

- Sapevate che il tappo di sughero delle bottiglie può essere riciclato?
- Per farne cosa..?
- Utilissimi pannelli fono-assorbenti da utilizzare per l'isolamento termico ed acustico delle case!

Il sughero è un materiale naturale che si ricava dalla corteccia delle piante (querce da sughero) e non va assolutamente considerato come un rifiuto ma come una risorsa riutilizzabile. I tappi riciclati, vengono triturati ed assemblati per realizzare pannelli di varie dimensioni e spessori diversi, a seconda dell'uso destinato.

L'Associazione Italia-Moldova da anni promuove la raccolta dei tappi di sughero e contribuisce al loro riciclo conferendoli alle aziende che lo lavorano. Un gesto ecologico di tutela ambientale che viene anche premiato con un piccolo compenso economico da destinare alle finalità solidali dell'associazione.

Molte scuole in Italia hanno aderito al progetto di raccolta tappi ed anche nella Repubblica Moldova si è iniziato, grazie all'interesse della Fondazione Copilul di Chişinău, a sensibilizzare i giovani a questa iniziativa di economia circolare.

Il Liceo "M. Eminescu" di Căuşeni è il primo istituto scolastico moldavo che ha aderito ed ha già iniziato a conferire i primi tappi!

Eureka intende sostenere questa lodevole iniziativa ed invita tutti i giovani e le scuole interessate a partecipare a questo progetto!

RACCOLTA SOLIDALE DEI TAPPI DI SUGHERO

Il sughero è un materiale naturale

RICICLABILE AL 100%

che può essere riutilizzato in
vari modi

**AIUTACI A TRASFORMARE QUESTO
“RIFIUTO” IN “ADOZIONI A DISTANZA”**

Raccogli i tuoi tappi e consegnali
alla nostra Associazione

Per informazioni:
Associazione Italia-Moldova odv
info@italiamoldova.org
Tel: +39 345.0919825

 Associazione Italia-Moldova odv

COLECTARE CARITABILĂ DE DOPURI DE PLUTĂ

- Știați că dopurile de plută al sticlelor pot fi reciclate?
- Pentru ce...?
- Panouri fonoabsorbante foarte utile pentru a fi utilizate în izolarea termică și acustică a caselor!

Pluta este un material natural care se obține din scoarța plantelor (stejari de plută) și nu trebuie considerat ca un deșeu, ci ca o resursă reutilizabilă. Dopurile reciclate sunt mărunțite și asamblate pentru a crea panouri de diferite dimensiuni și grosimi, în funcție de utilizarea intenționată.

De ani de zile, Asociația Italia- Moldova promovează colectarea dopurilor de plută și contribuie la reciclarea acestora, oferindu-le companiilor care le prelucrează. Un gest ecologic de protecție a mediului, care este, de asemenea, recompensat cu o mică taxă economică care este alocată scopurilor de solidaritate ale asociației.

Multe școli din Italia s-au alăturat proiectului de colectare a dopurilor, de asemenea, în Republica Moldova a început, grație Fundației Copilul din Chișinău, de a sensibiliza tinerii la această inițiativă de economie circulară.

Liceul Teoretic „M. Eminescu” din Căușeni este prima instituție de învățământ din Moldova care s-a alăturat și a început deja să ofere primele dopuri!

Eureka intenționează să sprijine această inițiativă laudabilă și invită toți tinerii și școlile interesate să participe la acest proiect!

COPILUL

Fundație de promovare socială

COLECTARE CARITABILĂ DE DOPURI DE PLUTĂ

Pluta este un material natural

100% Reciclabil

*care poate fi refolosit
in multe moduri*

Ajuta-ne sa transformam acest rest in adoptari la distanța
In loc sa arunci dopurile de plută, adu-le asociației noastre!

Pentru informații:

067377796

fundatia.copilul@yahoo.it

COLLECTION OF CORK CAPS

- Are you aware that bottle corks can be recycled?
- For doing what ..?
- Very useful sound-absorbing panels that are used for thermal and acoustic insulation of houses!

Cork is a natural material that is obtained from the bark of plants (cork oaks) and should absolutely not be considered as waste but as a reusable resource. The recycled caps are shredded and assembled to create panels of various sizes and thickness, depending on the intended use.

For many years the Italy-Moldova Association promoted the collection of cork caps and contributed to their recycling by passing them on to cork-processing companies. This contribution to environmental protection is rewarded with small financial support for the charitable projects of the association.

Many schools from Italy have already joined this cap collection project. It has also been initiated in the Republic of Moldova thanks to the Copilul Foundation in Chişinău and their interest in making young people aware of this initiative in the circular economy.

The Lyceum "M. Eminescu" from Căuşeni is the first that joined to Moldovan educational institution and has already started to send caps!

Eureka is supporting this commendable initiative and invites all interested young people and schools to participate in this project!

COLLECTIVE COLLECTION OF CORK CAPS

Cork is a natural material
100% RECYCLABLE
that can be used in various ways

**HELP US TO TRANSFORM THIS "WASTE"
INTO "DISTANCE ADOPTION"**

**Collect your cork caps and bring
them to our Association**

For information:
Association Italia-Moldova ODV
info@italiamoldova.org
Phone: +39 345.0919825

ASSOCIAZIONE ITALIA-MOLDOVA ODV

organizzazione di volontariato

eureka@italiamoldova.org

Associazione Italia-Moldova OdV

